KÂHİN

Catherine Fisher

PEGASUS

Pegasus Yayınları: 806 Gençlik: 119

Kahin

Catherine Fisher Özgün Adı: The Oracle

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman Editör: Serpil Tütüncü Düzelti: Çiçek Eriş Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş Kapak Uygulama: Pınar Yıldız Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık Sertifika No: 11946 Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A Bayrampaşa/istanbul Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mayıs 2014 ISBN: 978-605-343-257-9

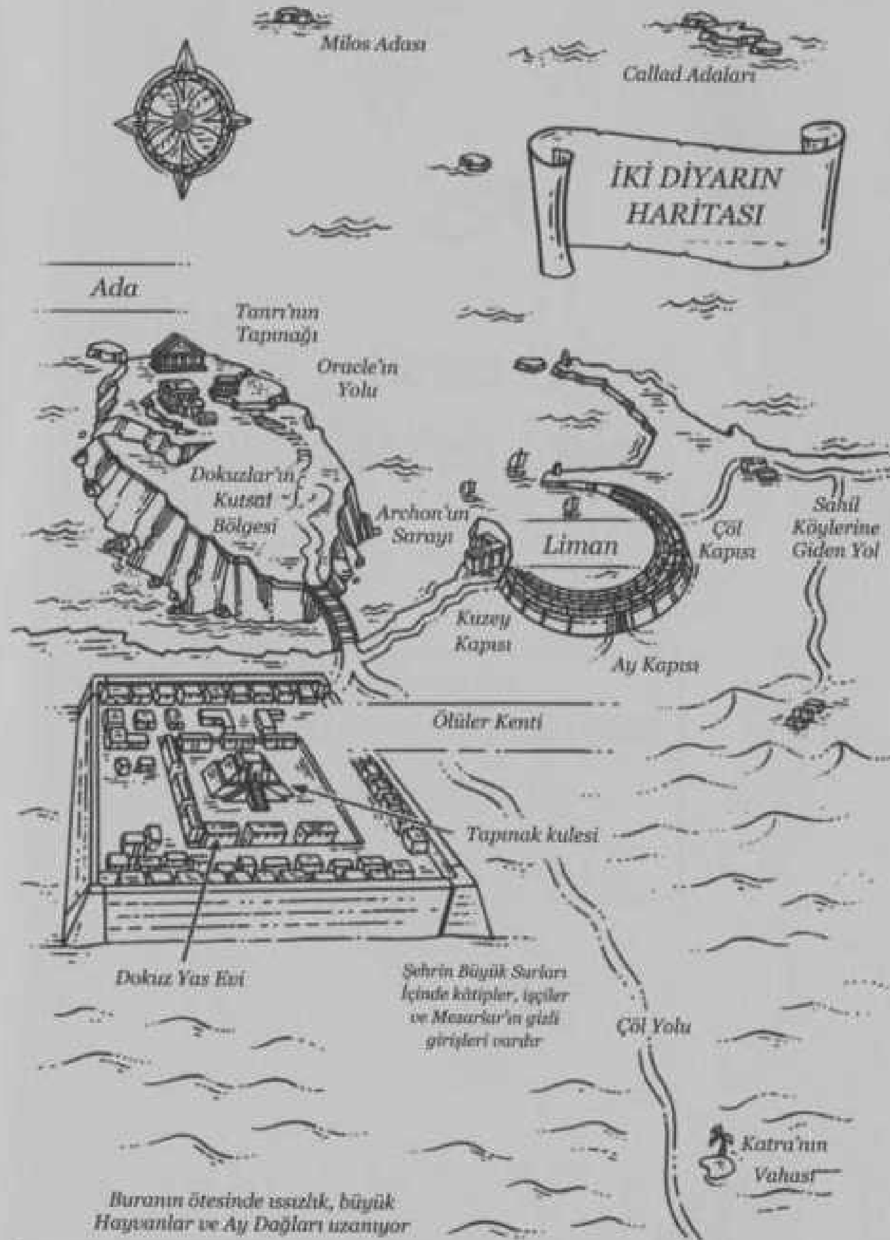
Yayıncı Sertifika No: 12177 Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han No: 11/9Taksim / İSTANBUL Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

KAHiN

Catherine Fisher

İKİ DİYARIN HARİTASI
Milos Adası
Callad Adaları
Ada
Tanrı'nın Tapınağı
Oracle'ın Yolu
Dokuzlar'ın Kutsal Bölgesi
Archon'un Sarayı
Liman
Çöl Kapısı
Sahil Köylerine Giden Yol
Kuzey Kapısı
Ay Kapısı
Ölüler Kenti
Tapınak kulesi
Dokuz Yas Evi
Şehrin Büyük Surları İçinde kâtipler, işçiler ve Mezarlar'ın gizli girişleri vardır
Çöl Yolu
Katra'nın Vahası
Buranın ötesinde ıssızlık, büyük Hayvanlar ve Ay Dağları uzanıyor

Birinci Ev Tanrı'nın İğnesi

Tanrılar bile hayal kurar.

Ben de suyun hayalini kuruyorum; nasıl döküldüğünü, kocaman sıcak damlaların çöle düşerken çıkardığı sesi, kızgın kumda oluşturduğu derin çukurlan, kavrulmuş toprağın suyu bir anda emişini hayal ediyorum.

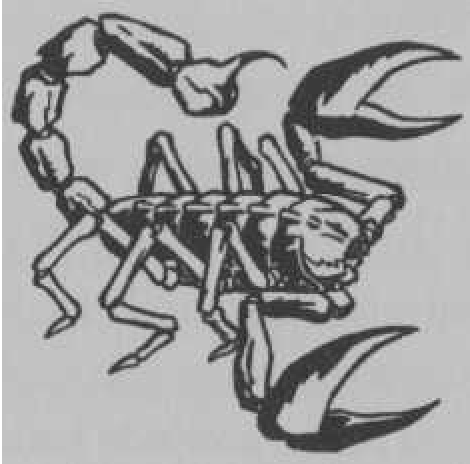
Eğer ben Tann'ysam, hayallerim gerçek olmalı. Ama su farklı, su bir dişi, kontrol etmek mümkün değil.

Vücudumun üzerinde yanklar, volkanlar gibi kavrulan büyük kabarcıklar ve yanıklar olduğunu düşünüyorum. Veya yaralar. Belki de çöller.

Kendimi çözmeye çalışıyorum. Tek miyim yoksa çift mi? Işık mıyım yoksa ışığın gölgesi mi?

Tünelin ucunda dünya var, tırmanarak hızla ilerliyorum ve sizin yaşadığınız yere geliyorum. Tanrıların sorunlarından bir tanesi de, insanların onlardan çok büyük ve güçlü olmalarını beklemesi.

Ve anında sonuç istemeleri.

Mirany Archon'la konuşuyor

Mirany'nin titremesi, terasta yürüyen Tören Alayı yolu yarıladığında durdu ve ancak o zaman düzgün biçimde yürümeye başladı. Maskenin deliklerinden rahat göremiyordu, maske yüzüne büyük geliyordu ve göz delikleri birbirinden çok ayrıktı. Bunaltıcı sıcakta yükselen toz bulutu, sinekler, yolun titrek ışıklar saçan görüntüsü, her şey çok şaşırtıcıydı. Yüzüne düşen bir tutam saçı geriye itti, korkudan gerilmişti, vücudu terden parlıyordu. Sandaletinin arka bandı ayağına vurmaya başladığında Tören Alayı ayaklarını sürüyerek durdu. Oracle'a ulaşmışlardı.

Çıngıraklar, davullar ve çalgılar tek bir işaretle durdu.

Boğucu sıcak altında Chryse, "Kollarım yanıyor," diye fısıldadı.

Teni duru beyazdı. Nesiller önce ataları dağlardan gelmiş olmalıydı.

"Bir şey sürdün mü?" diye sordu Mirany, soluk soluğa kalmıştı.

"Aloe yağı sürdüm."

"Faydası olmaz." Sesi gergindi.

Chryse, Çeşnicibaşı maskesinin arkasından sevecen bir ifadeyle bakıyordu. "Korkma, Mirany. Bir şey olmayacak."

Hayatta kalabilirsem. Arkasına baktı, bronzlar içinde parlayan süvari bölüğü madeni sesler çıkararak durdu, önderleri General Argelin beyaz atının üzerinde korkunç görünüyordu. Hemen önlerinde Archon'un tahtırevanını taşıyan altı adam da durdu, alün tenteyi şükranla yere indirdiler, ağrıyan omuzlarım ovaladılar. Yaşlı adam çok ağır olmalıydı.

Ama zaten geri dönmeyecekti.

Sözcü döndü. "Mirany." Dokuzlar'ın arasında, bir tek onun taktığı büyük maskenin ağız kısmı açıktı. Maske sesini boğuyordu, çok tanıdığı ismi bile kulağına hırıltılı ve yabancı geldi. Sanki bir an Tanrı konuşuyormuş gibi hissetti. Sonra, "Beni takip et. Yalnızca sen," dedi ve yine Hermia olmuştu. Ses tonu iğneleyici ve sertti, Mirany daracık yarıklardan gözlerinin karanlık pırıltılar saçtığını gördü.

Mirany çelengin ucunu Chryse’a uzattı ve sessizce sıradan çıktı. Korkudan yığılacak gibiydi, midesi bulanıyordu. Yolun kenanndan çakıl taşlarıyla kaplı dar bir patika yol başlıyordu. Taşlar sık döşenmişti ve yol düz değildi ama üç büyük taştan oluşan kapı girişinden sonra iki tarafı zeytin ağaçlan ile kuşatılmıştı. Kapının üst pervazına ezelî savaşlannm resmedildiği Akrep ve Yılan figürleri oyulmuştu, Mirany tedirginlikle başını kaldınp baktı. Kapının önünden defalarca geçmişti ama içeri hiç girmemişti. Kapıdan geçmiş olan Sözcü döndü, sabırsızdı. “Çabuk ol!”

Mirany derin bir soluk alarak peşinden yürüdü.

Oracle topraklarmdaydı.

Patikadan aşağı yürüdüler. Sıcak kavuruyordu. “Korkuyor musun?” diye sordu Hermia.

“Korkmalı mıyım?” diye fısıldadı Mirany.

Maske ona doğru döndü. “Bunun küstahlık değil, ciddi bir soru olduğunu varsayıyorum. Aslında korkmalısın. Bu onurlandırma senin gibi deneyimsiz bir kız için tehlikeli.”

Biliyordu. Bu onurun kendisine verileceğini hiç ama hiç düşünmemişti. Alana öldüğü zaman bütün kızlar aralannda fısıldaşarak sonraki Taşıyıcı’nın kim olacağını konuşmuşlardı ama o sabah, Hermia kendisini çağırıp onun seçildiğini söylediğinde inanamamıştı. Hiç kimse inanamamıştı.

Korku daha sonra başlamış ve gün boyunca giderek büyümüştü. Şimdi de sıcağa rağmen elleri buz gibi olduğundan hissetmiyordu, avuçlarını birbirine sürterek yanıtını bildiği soruyu sordu. “O işi bugün mü yapacağım? Tann’yı bugün mü taşıyacağım?”

“O isterse evet.” Hermia’nın sesi keyifliydi.

Korkunun tadı ekşiydi. Vücudu karıncalanıyor, kalbi gümbürdüyordu. İnsanı terleten iğrenç bir boşluk hissediyordu. Boğazına takılan yumrudan kurtulmak için yutkundu ama kurtulamadı. Tıkanıyordu, kırmızı ve altın karışımı maske ağzına kapanan koca bir el gibi soluğunu kesiyordu.

Yukarıda Tören Alayı’nm gürültüsü azaldı. Sanki taş kapının atandaki patika bir anda onları Ada’dan başka bir yere, yalnızca dikenli karaçalıların

arasında cıvıldayan ağustosböceklerinin sesinin duyulduğu sakin bir yere götürmüştü. Tökezledi, bir tutam nemli saç önüne düştü. Her zaman olduğu gibi saçları yine bağından kurtuluyordu. *Tamam,* diye düşündü, *korkuyorsun. Ama hiç değilse Oracle'ı göreceksin.*

Diğerleri Aşağı Ev'de gece geç saatlere kadar tartışmışlardı. Oracle konuşan bir heykel miydi yoksa toprakta fokurdayan bir kaynak mı? Gök gürültüsü gibi bir sesle mi konuşacaktı yoksa Hermia transa geçmiş acı acı bağırıp inlerken rüzgârda hışırdayan yapraklar gibi fısıldayacak mıydı? Kızların arasına katılmaya korkan Mirany yalnızca dinlemiş, şeytani sırrım düşünmüştü. Sonunda görecekti. Ama hiçbir zaman diğerlerine anlatamayacaktı.

Sıcaktan kavrulan ardıç ağacı, bodur kekik çalıları ve pelin otlarının kokusu havayı iyice ağırlaştırmıştı. Patika yola çöreklenmiş uyuyan bir yılan gibi kendi etrafında kıvrılıyordu. Sık çalılıklar Tann'mn yaşam verdiği canlılarla çıtırdıyor, küçük yaratıklar kaçışıyor, sert kabuklar sürünüp uzaklaşıyor ve kaygan yeşil kertenkeleler hızla ilerliyorlardı.

Son dönemeci döndüler ve gidecekleri yere vardılar.

Yukarıya, dönerek çıkan taş merdivenlerle çıkılıyordu. Sözcü merdivenleri tırmandı, güneş tam tepede olduğu için gölgesi küçücüktü. Basamaklar aşınmıştа, Mirany pürüzsüz zemini ince sandaletlerin tabanlarında hissedebiliyordu ve nesillerdir yürünen yerlerde oyuklar oluşmuştu. Yukarıda hafif ve belli belirsiz bir esinti vardı, hışırdayan dalların arasından geçip etrafa hoş bir serinlik veriyordu.

Merdivenler taş bir platforma çıkıyordu. Tam ortasında eğik bir taş duruyordu, asırlar boyunca fırtınaların etkisiyle boynunu bükmüş gibiydi. Platformun üç tarafı eğilmiş, yamru yumru, bol yapraklı zeytin ağaçlan ile sanlmıştı. Ama doğu tarafı açıklıktı, burası uçsuz bucaksız Ada'nın ufka kadar uzanan kobalt mavisi denize bakan en yüksek noktasıydı.

Mirany kurumuş dudaklarını yaladı.

Sözcü maskesini çıkardı. Maskeyi çıkarmak için iki elini kullanması gerekmişti, kuş tüyleri ve altından yapılmış gülümseyen yüzü yere bırakınca yine Hermia oldu. Öfkeli ve tedirgindi, saçları yana doğru düşmüştü.

Karşıya baktı. “Kâse. Arkanda duruyor.”

Geniş, bronz bir kaptı, korkunç derecede sığdı. Mirany dizlerinin üzerine çöktü, gölgesi kâsenin üzerine düşünce Yağmur Kraliçesi’nin gemisinin kenarına ince çizgilerle kazınmış olduğunu gördü. Kâseyi kaldırmak için iki koluyla sarması gerekiyordu ve metal ateş gibi sıcaktı. Şaşılacak derecede hafifti. Ama içi boştu.

“Buraya getir.”

Mirany zorlanarak geniş çanağı platformun ortasına getirdi ve yere bıraktı. Metal boğuk, madenî bir ses çıkardı. Aşağıda, kavurucu sıcağın altında sabırsızlıkla bekleyen Tören Alayı’nm bulunduğu yerden, yanıt gibi şiddetli bir davul sesi geldi.

Kâsenin yanında bir çukur vardı. Dar ve uğursuz görünümlüydü, daire biçimindeki yüksek platformun tam ortasında duruyordu ve dimdik duran taşın gölgesi üzerine düşüyordu. Bunun Oracle olduğunu hemen anladı. Dar, karanlık bir çatlak, Adayı ve kayaları geçip denizin derinliklerine, Tann’mnyaşadığı yere kadar iniyordu. Tann’mn konuştuğu ağız burasıydı.

Büyülenmişti, yavaşça yaklaştı. Çukur kapkaraydı. İçi boş mu yoksa yağlı suyla mı doluydu bilemiyordu. Göz kamaştırıcı ışık altında bile karanlık görünüyordu, bir hiçlikti. Üzerine incecik bir pus çökmüştü.

“Adağını sun,” dedi Hermia.

Mirany elbisesine takılı broşu çıkardı, yakuttan yapılmış bir akrepti. Gemiyle Milos’tan ayrılırken babası vermişti, avucunun içine koyduğunda parmaklannın temasını anımsadı. “Seninle gurur duyuyorum,” demişti. Çok mutlu görünüyordu.

Sözcü onu izliyordu. Mirany broşu Oracle’a doğru uzattı. “Senin için, Yüce Varlık,” diyerek derin bir soluk aldı ve bıraktı. Broş bir an güneşte parlayarak karanlığa düştü. Derinliklerde kaybolurken tıngırtısı yankılandı.

Hermia maskesini taktı. Kollarını gökyüzüne doğru kaldırdı, Mirany diz çökerek ellerini pütürlü zemine koydu ve maskesinin alın kısmı kayaya değecek biçimde öne doğru eğildi. Teni kor gibi yandı, boğulur gibi soluyarak bir parça geri çekildi.

Hermia konuşmaya başladı.

Tann'nm kendine özgü bir lisanı vardı. Mirany akıcı heceleri dinlerken, neden diye merak etti. Kuşkusuz normal sözcüklerle de konuşabiliyordu. Tabii o zaman herkes söylediğini anlayacakta ve bu uygun olmazdı. Her şeyden önce Hermia istemezdi.

Zaten Mirany kendisinden ne istendiğini çok iyi biliyordu. Yağmursuz geçen dört aydan sonra bütün ülke suya hasret kalmıştı. Kupkuru bir boğazla uyanıp susuzluktan ölmüş bir halde yatağa girene kadar başka hiçbir şey düşünemiyorlardı.

Su.

İçinden kendi kendine konuştu. *Su. Su.* Damla damla akan, serinleten, şifa veren ve çağıldayan bir sözcüktü. Hem azap hem de bir hayaldi. Tann'nm hayaliydi. Gökyüzünden dökülürdü ve kısa süre içinde dökülmezse sürüler ve insanlar olmaz, tek canlı kalmazdı... Ada'da bile. Çaresizdiler. Hermia'nın durumu açıkça anlatmış olmasını diliyordu. Ama Tann nasıl olsa bilirdi, eğer Tann gerçekse. Sıcak taşın üzerinde yüzüstü yere dönük duran Mirany, üzülerek yutkundu. *Öyle demek istemedim,* diye düşündü korkudan titreyerek. *Öyle demek istemedim.*

Hermia bitirmişti. Yapraklara arasında dolaşan sıcak rüzgâr dışında her şey durmuştu. Mirany gözlerini parmaklannın altındaki betona dikmişti, bekliyordu. Bir fışkırma olacak mıydı, gökyüzünden sıcak bir damla, arkasından bir damla daha, bir damla daha düşecek miydi? Bulutlar toplanacak, gök gürleyecek, rüzgâr esecek miydi?

Ama gökyüzü masmaviydi, sıcak ve berraktı, sonsuza kadar uzanıyordu.

Sonra, kuyunun sonsuz gibi görünen karanlık derinliğinde bir hareket gördü.

Küçük bir eklemli kıskaç, taşın kenarından göründü. Küçük toprak parçalan yerinden oynadı.

Ensesi ürperdi, tüyleri diken diken oldu. "Sözcü!" diye tısladı.

"Kıpırdama."

Hermia görmüştü.

İkinci kıskaç küçücük kıllarla kaplıydı. Sonra gelen tırmalama sesiyle Mirany sıçradı, altı bacağı daha vardı, bedeni kum şansıydı, ucunda öldürücü iğnesi olan kıvnmlı parçalı kuyruk dimdikti ve titriyordu.

Akrep kayalann arasından çıktı ve hızla kâsenin arkasına geçti.

“Şimdi!” diye fısıldadı Sözcü.

Mirany ona baktı. Maskenin arkasında gözleri kapkaranlıktı.

Çünkü zamanı gelmişti. Taşıyıcının yaşamını mı yaşayacaksın yoksa Tann tarafından öldürülecek misin anlayacağın yer burasıydı.

Senin var olmadığın konusu. Ben öyle demek istemedim.

Akrep Mirany’ye doğru küçük bir hamle yaptı. Mirany telaşla kâseyi kaptı, hafifçe yana yatırdı ve akrep içine tırmandı.

Sert bir sesle, “Şimdi ne olacak?” diye sordu.

Hermia’nın maskenin boğduğu sesi iğneleyiciydi, çok eğleniyordu. “Bekle,” dedi usulca. “Tann’mn hangisinin içinde olacağını bilmiyoruz.”

Toplamda çukurdan dokuz tane akrep tırmandı. Birkaç tanesi küçük ve sarıydı, bir tanesi büyük ve kırmızıydı, hamam-böceğinden büyük olmayan üç tanesi de siyahtı ki, bunlar en zehirlileriydi. Kâsenin içinde tıkırdıyor, kayıyor ve birbirlerine saldırıyorlardı. Sanlardan biri şimdiden ölmüş gibiydi, içlerinden bir tanesi sağ kalıncaya kadar birbirlerine saldıracak ve sokmaya çalışacaklardı. Tabii daha önce kâsenin kenarından tırmanıp Mirany’yi öldürmezlerse. Bir dokunuş yeterliydi. Hafif bir sürtünme bile...

Elleri buz kesmiş, tuttuğu bronza âdeta yapışmıştı. Hermia sonunda, “Bu kadar yeter,” dediğinde ter basması gibi bütün vücudunu bir rahatlama kapladı ama gerçek eziyet şimdi başlıyordu. Sözcünün seyrettiğini, tadını çıkardığını biliyordu. Hermia’nm neden kendisini seçtiğini anlamıyordu. Hermia ya Mirany’nin gizli düşüncelerini biliyordu ya da Tanrı gerçekten vardı ve o söylemişti.

Patikadan aşağı, Tören Alayının olduğu yere dönerken attığı her adım kâbus gibiydi. Kâseyi elinden geldiğince vücudundan uzak tutmaya çalışıyordu, iki eliyle kâsenin ağız kısmından tutmuştu ama bu biçimde

ağırlığı çok fazla hissediyordu ve Kent'e kadar daha da ağırlaşacaktı. Bir kez tökezledi ve korkudan soluğu kesilir gibi oldu. Düşerse ölmüş demekti.

Taş kapının olduğu yerde Sözcü durdu ve pürüzsüz bir sesle bağırdı. "Tanrı bizimle!"

Tören Alayı'nın her kademesi tiz ve kuru bir çığlıkla sözlerini tekrarladılar, öfkeli ve çaresizdiler. Askerler mızraklarını büyük kalkanlarına vurarak, Tapmak hizmetçileri ve kâtipler bağırarak katıldılar. Tahtırevan taşıyanlar, Archon'un sağa sola yalpalayan tahtırevanını keçe ile kaplanmış, ağnyan omuzlarının üzerine kaldırdılar. Mavi maskesinin arkasından fal taşı gibi açılmış gözleriyle Mirany'ye bakan Chıyse, geri kalan Dokuzlar'a öncülük etti ve arkalarından yüzlerce küçük kız onlan takip etti. Sıra sıra bembeyaz kolların serpiştirdiği gelincik ve okaliptüs yapraklan ayaklar altında ezildi, Mirany'nin önüne gelince baş-lannı çevirip ona baktılar. Hepsi, onun yerinde olmak isteyen Rhetia bile, meraktan deliye dönmüştü.

Mirany tüm dikkatini toplamış dimdik duruyordu. Terden sınlsıklam olmuştu. Gözlerini akreplere dikmiş birbirlerinin üzerine tırmanmalannı seyrediyor, onlan geniş kâsenin tabanında tutabilmek için kâseyi bir o yana bir bu yana itip çekerek dengeyi sağlamaya çalışıyordu. Kollanndaki kaslar şimdiden ağrımaya başlamıştı.

Daha sonra kızlar, pürüzlü ve eğri büğrü yolda yürüyen adamlann vücut hareketlerine uygun olarak, sağa sola yalpalayan Archon'un tahtırevanının yanma geldiler. Yelpaze taşıyanlar onlara eziyet eden sinek bulutlannı kovalıyordu; süzülerek akan ter, yüzlerine yapışan tozun üzerinde çizgi çizgi iz bırakıyordu.

Mirany yutkundu ya da yutkunmaya çalıştı. Susuzluktan boğazı kurumuştu.

Argelin atma bindi, aü ter içinde kalmıştı. Soran bir ifadeyle Hermia'ya baktı, Hermia hatifçe başını salladı. Sonra eliyle Mirany'yi gösterdi, ikisi birlikte tahtırevanın arkasına geçtiler ve yürümeye başladılar.

Yer Altı Dünyası'na giden yol da böyle olmalıydı. Mirany gözlerine perde gibi inen terden bulanık görüyordu. Arkasında çalan davul ve trampetlerin ahenksiz gürültüsü, kulaklarım acıtacak derecede yüksekti.

Kutsal çıngırakların ve kalkanlara vuran mızrakların çıkardığı bitmez tükenmez ritmik gümbürtü, ön taraflara doğru köprünün üzerinde ve çölde bekleyenlerin, Ölüler Kenti'ne giden titrek ışıklı yol boyunca sıralanmış insanların alkışları, ruhani bir yankı uyandırıyordu.

Akrepler cilalı bronzun üzerinde kayıyor, tıkırdıyorlardı. Öfkeyle koşuyor, sürünüyor, titrek kuyruklarındaki iğnelerini büyük bir öfkeyle defalarca birbirlerine batırıyorlardı. Kâsenin içine zehir damlaları saçılmıştı. Mirany bakışlarını kaldırmadan yürüdü, ayaklan yolun üzerindeki çukurlara takılıyordu, tüm eneıjisini gözlerine, ellerine ve dengede tutmaya çalıştığı hafif yana doğru eğik kâseye yoğunlaşürmışü. Bir saniye için Tann'yı içinde hissetti. Bunun büyük bir güç olduğunu biliyordu, sanki bütün çelimsiz, didişen yaratıklanyla birlikte bazılannı yukan kaldınp bazılannı aşağı düşürerek yaşam ve ölüm kraliçesi gibi yer küreyi iki elinin arasında tutuyordu. Sonra iğrenç şeylerden iki tanesi aniden kâsenin iki tarafına tırmandı, Mirany çığlığını bastırarak ikisini de geri itti. Ödü patladı, ölümle burun buruna gelmişti.

Köprüye vardığını ileriden kulağına gelen gümbürtüden anladı. Sonra ayağının altında pürüzsüz kalasları hissetti, çabucak kâsenin yan tarafına doğru baktı ve denizi gördü, çok aşağıda, kalasların çok aşağısındaydı. Dalgalar kayalara vuruyordu.

Artık fazla uzak değildi. Akreplerin yansı ölmüşe benziyordu. Hareketsiz yatıyorlardı ama insan emin olamıyordu, bir tanesi aniden diriliveriyor ve hızla üzerine doğru ürmanıyordu. Artık kâse çok ağırlaşmıştı, onu ancak göğsüne yaslayarak taşıyabiliyordu. Elleri kayıyordu ve kâse korkudan soluk soluğa kalmış göğsüyle birlikte inip kalkıyordu. Akreplerin korkunç savaşı çenesinin hemen altında devam ediyordu.

Çöl! Yürüdüğü yolda ve her tarafta kum vardı, boğucu ve kalabalıktı. Tören Alayı'nı alkışlıyorlar, çiçek atıyorlardı. Otlar ayağının altında eziliyordu, Archon'un tahtırevanın üzeri defne çelenkleri ve dallarıyla dolmuştu. Tehlikeyi göze alarak başını çevirdi, yaşlı adam perdenin aralığından bakıyordu.

Mirany’yi seyrediyordu. Mirany, yaşlı adamın yüzünü kaplayan güzel cenaze maskesinin arkasından kendisine dikilmiş gözlerini gördü. Bir an bakıştılar, ikisi de korkuyordu.

Sonra yaşlı adam başını çevirdi ve saçakları kenara çekti. Kırmızı ve altın maskenin arkasından halkına baktı, bir yandan diğer yana dönerken ellerini kardırdı ve onları kutsadı. İnsanlar bağırıyor, ağlıyor ve tahtırevanın yanında koşuyorlardı. Askerler insanları uzaklaştırmaya çalışıyorlardı, bir yerlerde keçiler meliyordu, güneş kavuruyordu ve hava toza boğulmuştu.

Bir akrep kâsenin kenanna tırmanmıştı, kıskaçlarından biri eline dokundu. Şiddetle sarsılıp iğrenerek ürperirken akrebi geri itti ve bağırmamak için kendini zor tuttu.

Ölüler Kenti.

Girişte, büyük bir meydanın tam ortasında Tapmak kulesi yükseliyordu.

Taştan yontulmuş çıkıntılarla tırmanılan kutsal bir dağdı. Basamaklar o kadar dikti ki düşününce dişlerini sıktı. *Seni düşürmeme izin verme,* diye fısıldadı. *Seni yukarı kadar taşıyabilmeme izin ver.*

Tann siyah, küçük olan akrebin içindeydi. Kırmızı akrebin üzerine çıkışını seyrederken bundan tamamen emin oldu.

Archon tahtırevandan inmişti. Tuniği beyazdı, iki elini kaldırınca her şey bir anda sustu. Mirany’nin kalbi dışında her şey.

“Bugün,” dedi, “Tann’mz olan ben sizlerden ayrılıyorum. Bugün Yağmur Kraliçesi’nin bahçesini kana kana içeceğim. Onunla konuşacağım. Bugün onun ve benim düşüncelerimiz tek olacak. Daha bir çocukken size gelmemin, yıllardır sizin beni beslemenizin ve giydirmenizin sebebi buydu. Uzun zaman acı çektiniz. Sürüleriniz ölüyor, çocuklarınız susuzluktan kavruluyor ve gökyüzü hâlâ boş. Ama benim için, ondan rica ettiğim için size yağmur gönderecek. Çünkü Tanrı benim içimde, size yağmuru ben göndereceğim.”

Sevinç çığlıkları atılmadı. Yalnızca davullar ve çıngıraklar çalmaya devam etti, tıpkı monoton kalp atışları gibiydiler. Sonra Archon döndü ve Tapmak kulesine tırmanmaya başladı. Onun arkasından Sözcü, Mirany’yi itti.

Bacakları ağrıyor, soluk soluğa kalıyorlardı. Hem onun hem Hermia'nın hem de yüzü maskenin arkasında saklı olan yaşlı adamın. Çıktıkça çıktılar, yüksek basamakları tırmandılar, gökyüzüne, fırıldak gibi dönen uçurtmaların toplandığı koyu maviliğe ulaştılar. Kasları ağrı yumağı olmuştu, canı şiddetle acıyordu. Kollarını bir daha doğrultamayacakmış gibi hissediyordu.

Tepeye vardıklarında gözlerinin önünde benekler uçuşuyor, göğsü inip kalkıyordu. Kâseyi sıkıca kavramıştı. İki akrep yaşam savaşı veriyordu.

Üçü gökyüzünün altında durdular. Archon birden maskesini çıkarınca Mirany çok şaşırdı. Yüzünü ilk kez görüyordu, tuhaftı ama hiç kırışıklık yoktu, hiç güneş görmemiş gibi solgundu. Vücudu sarkıktı, iyi beslenmişti, kel başıyla babacan tatlı sert bir hali vardı. Gergin bir biçimde çıplak ve sıcak taşa uzandı, gözlerini kapadı. Her ikisine de tek sözcük söylemedi.

Mirany çömeldi ve kâseyi yanma bıraktı. Öyle bir rahatlama hissetti ki dizlerinin bağı çözüldü. Arkasında duran Sözcü aceleyle platformun kenarına gitti.

Birden Archon'un gözleri açıldı, Mirany'nin elini yakaladı, eli sıcak ve nemliydi. "Al bunu," dedi telaşla ve duyulur duyulmaz bir sesle. "Sakla." Eline buruşuk bir papirüs parçası sıkıştırdı, Mirany içgüdüsel olarak aldı. Archon'un gözleri ömründe gördüğü en solgun mavi gözlerdi. "Ada ihanet dolu," diye soludu. *"Dikkatli ol.* Hayatta kal!"

Hermia arkasını döndüğünde yaşlı adam tekrar yere yatmış, gözlerini sıkıca kapamıştı. Sonra, Mirany yerinden doğrulmaya fırsat bulamadan elini kaldırdı ve bilerek kâsenin içine soktu. Aşağıda davullar sustu.

Dünya susmuştu.

Yaşlı adamın tam olarak ne zaman öldüğünü anlayamadı. Çok sessiz ve sakin oldu. Bir süre sonra Mirany, zorlukla soluk alarak ve korkmuş bir halde, küçük siyah akrebin Archon'un kolundan yukarı doğru yürüdüğünü gördü. Akrep bir an yüzüne yapıştı, kıskaçları havada hareket ediyordu. Sonra güçlükle tuniğine tırmandı, düştü, hızla taşın yarıklarından birine kaçtı ve gitti.

Bütün ülke bekledi.

Çöl, amansız deniz ve Ada bekledi.

Aşağıdaki insanlar kızgın güneşin altında pişiyorlardı, Argelin'in askerleri Tapmak kulesinin altında kare oluşturacak biçimde savunma pozisyonu almışlardı. Yalnızca Archon'un yüzüne üşüşen sineklerin uğultusu duyuluyordu, Mirany çö-meldi ve sinekleri kovaladı.

Sonunda Hermia yaklaştı, diz çöktü, kâsenin içindeki ölü akreplere baktı, sonra yaşlı adamın boynuna dokundu, soluğunu kontrol etti.

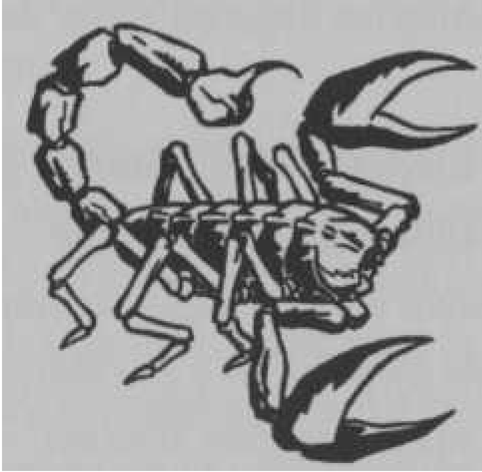
Mirany'ye hiç bakmadan ayağa kalktı ve halka seslendi. "Tanrı bizi bıraktı!"

Aşağıda bir dalgalanma oldu, sonra bir gürültü koptu. Çanlar, çıngıraklar, davullar çaldı. Ağıtlar başladı.

Mirany bitkinlikle doğruldu, bütün kasları ağrıyordu, titriyordu, sıcaktan yanıyordu, susuzluktan kavruluyordu ve avucunun içindeki parşömen buruşmuş, küçücük olmuştu. Yaşlı adamın yüzü durgun ve ifadesizdi. Kıpırdamadan yatıyordu.

Birisi bağırdı. Ses bir sevinç çığlığı gibi patladı. Hermia hızla döndü, Mirany de onun bakışlarını takip etti.

Doğu tarafında, dünyanın en ucunda, gri bir bulut vardı.

Mirany Üst Ev'e Giriyor

Öğleden sonra gökyüzü karardı, gri bulut dağıldı. Kasvetli bir rüzgâr denizi kırbaç gibi dövmeye başladı. Tenteleri ve branda depo kapaklarını dalgalandırarak limana inen dar, dik ve dolambaçlı yola savurdu. Balıkçı tekneleri limana döndü, sonuncu tekne de mümkün olduğu kadar süratle ve pruvasından iki yana beyaz köpükler saçarak limana sığındı. Tepede martılar uyarı çığlıkları atıyorlardı.

Mirany yedek tuniklerini katlayıp çantanın içine koyarken dalga dalga yatakhaneye yayılan rüzgâr, yatakların çevresinde asılı olan incecik tüllerin ve onu seyreden kızların eteklerinin arasından fısıldıyordu.

Kimse fazla bir şey söylemiyordu. Mirany hepsinin kıskandığını, aynı zamanda onun yerinde olmadıkları için memnun olduklarını biliyordu. Böyle bir makama özenmiyorlardı. Ta ki Chıyse gökyüzüne bakıp ayağa hrlayıncaya kadar. "Yağmur yağıyor! Gerçekten, bakın, şuraya bakın!"

Koştu ve pencere pervazına yaslandı, kollarını dışarı uzattı, diğerleri de onu izledi. Birkaç büyük damla içeriye düştü.

Yaşlı adamın ölmesine değecek kadar değil, diye düşündü Mirany.

Korktuğu gibi Rhetia hemen saldırıya geçti. "Sanırım bu yağmuru kendin yağdırdığını sanıyorsun." Öfkeyle kaşlarını çattı. "Tann'mn neden seni seçtiğini anlamış değilim. Hepimizin arasından gide gide Üst Ev'e sen gidiyorsun! Tek sözcük söylemeye korkan, küçük mızmız Mirany!"

Kızların bazılan kıkırdadı. Mirany çantasının kenarından tutup sıkıca çekti. Aslında iğneleyici, parlak sözler söyleyerek Rhetia'yı yere sermek istiyordu. Ama doğru olmayacağını biliyordu. Onun yerine hafifçe gülümsedi ve böyle yaptığı için kendinden nefret etti.

"Samnm hizmet etmenin daha kolay yollan da vardır."

"Var tabii!" Rhetia açıkça hakaret ediyordu. "Seninki de uzun sürmeyecek. Taşıyıcılık görevine en uzun altı ay katlanılmış, o da Castia adında bir kadınmış. Yıllar önceymiş, demir gibi sağlam olduğunu söylüyorlar. Senin gibi korkak küçük bir fare değilmiş yani."

Mirany Chıyse’a baktı, suratı asılmıştı. İkisi de Rhetia’nın İki Diyar’ın en iyi ailesinden olduğunu ve günün birinde Sözcü olmayı hayal ettiğini biliyorlardı. İki yıldır Aşağı Ev’deydi ve Şakilik görevini yapıyordu. Bir üst sınıfa yükselmesi gereken oydu, bunu hepsi biliyordu. O yüzden öfkeliydi.

“Leydi Mirany.” Kâhya Koret kapıda belirdi. “Benimle gelir misiniz, lütfen?”

Çantasını aldı. Chryse ağlamaklıydı, diğerleri küskün ve kızgındı.

“Görüşmek üzere,” diye fısıldadı Mirany. Sonra adamın arkasından çıktı, gittiğine memnundu.

Uzakta, denizin ilerisinde işe yaramaz bir yerlerde yağmur çiselemeye başlamıştı.

Koret’in peşinden avluya giden merdivenleri inerken, Rhetia’nm haklı olduğunu düşündü. Tapınak’ta dokuz kişiydiler, beş tanesi Aşağı Ev’de, dört tanesi Üst Evdeydi ve hepsi ondan kıdemliydi. Dokuzlar’ın her birinin bir unvanı vardı ve ancak biri gittiğinde veya öldüğünde üst sınıfa terfi edilme şansı oluyordu, ayrıca otuz yaşma geldiklerinde hepsi görevi bırakmak zorundaydı. Emir kesindi veya Mirany öyle zannediyordu. İlk önce Tanrı’nın Nakışçısı olunuyordu, sonra Çeşnicibaşısı, sonra Yıkayıcısı, sonra Ateş Bekçisi, sonra Sakisi ve en son da Kutsal Yağ Sürücüsü. Bu göreve gelene kadar büyük olasılıkla yirmili yaşlarına geliniyor ve artık çok yaşlanmış olunuyordu ams şans eseri Yıldız Gözlemcisi olunabiliyordu ve gündoğu-munun, aym batışının ve bütün bu tür şeylerin nasıl hesaplanacağı öğreniliyordu. Geriye Tanrı’nın Taşıyıcısı ve Tann’mn Sözcüsü kalıyordu.

Duvar oyuklarında güvercinlerin telaşla çırpındıkları avludan geçerken, buradaki son yılını düşündü. Pek parlak geçmemişti. Buraya girmesine babası karar vermiş, planlamış, rüşvet vermişti. Doğduğu günden beri adı listedeydi ama açık kontenjan olduğu haberini veren mektup geldiğinde, babası çürümekte olan evlerinin eskimiş sütunlarının altında sevinç çığlıkları atarak ve koşarak geldiğinde, o yalnızca korku hissetmişti. Dikkatle bakılmasından, insanların önünde eğilmesinden, Leydi diye hitap etmelerinden ve insanlarla konuşmak zorunda olmaktan korkmuştu.

Yine de o kadar kötü geçmemişti. Görevler kolaydı. Nakışçı olduğunda dikiş dikme hakkında en küçük bir bilgisi yoktu ama neyse ki işçi kadınlar

bütün işi yapmıştı. Yaşam kolaydı; kitap okuyor, oyunlar oynuyor, bahçenin kavisli merdivenlerinin altındaki gizli havuzda yüzüyordu. Güzel yemekler ve bol su vardı, Tapınak'ta bunlardan yeterince olması gerekiyordu. Ama o yalnızca bir Nakışçı'ydı.

Geçen hafta, Alana Tann'nın dokunuşunu hissedene kadar.

Çok ani olmuştu. Bir dakika önce siyah saçlı kız dimdik duruyordu, sonra kâse hepsini dehşete düşüren bir gümbürtüyle düşmüştü. Tek bir akrep ve kızın buruşuk giysileri kalmıştı. Çok ani olmuştu. Çok hızlı. Alana'nm bir defasında ona beyaz bir şal ödünç verdiğini hatırlıyordu. Şimdi o ölmüştü. Mirany de Taşıyıcı olmuştu.

Büyük bir onurdu, inanılmazdı, korkunçtu. Ama neden, neden o seçilmişti?

Koret, Üst Ev'in kapısını açtı ve yukarı çıkması için kenara çekildi. Uzun boylu, sessiz bir adamdı, başı tıraşlıydı, boynunda üzerinde lal taşı renginde Tann'mn işareti olan altın ve lacivert taşından geniş bir yakalık vardı. Kızlar onunla alay ederlerdi, tabii duyma mesafesinde olmadığı zaman.

Buradaki teras genişti, yerler benekli mermerle döşenmişti. Sağ taraftaki sundurma kemerleri beyaz duvarın içine giriyordu, asma dallan kemerlere tırmanmıştı. Sandaletlerini soğuk taşlara vurarak yürürken yüksek kaidelerin üzerine yerleştirilmiş heykellerin önünden geçti. Bunlar soğuk ve donuk bakışlannı denize dikmiş önceki Sözcüler'in heykelleriydi. Koret, "Sondaki kapı, Leydi," dedi.

Biliyordu. Üzerinde Tann vardı, altındandı ve bir sözcük yazıyordu.

TAŞIYICI.

Koret kibarca önünde eğildi, mandalı kaldırdı ve kapıyı açtı. Mirany içeri girdi.

Havadar bir odaydı, aşağıdakilerden büyüktü, beyaz ve boştu, üzerinde cibinlik olan bir yatak, tek bir masa ve bir de sandalye vardı.

Alana'ya ait her şey alelacele temizlenmişti. Sanki o hiç var olmamış gibiydi.

Mirany döndü, “Teşekkür ederim,” diye ûsüdadı. Aynı anda arkadaki duvarın, maymun, timsah ve Mısır turnası gibi çölün büyük hayvanlarının desenleriyle boyanmış olduğunu fark etti. Gözleri lal taşlarındandı. Donuk bakışlarla ona bakıyorlardı.

Koret eğildi. “Gonk çaldığında Leydi Hermia sizi görecek.” Durdu, kaçamak bakışlarla Mirany’ye baktı. Sonra sessizce çıktı ve kapıyı arkasından kapadı.

Mirany kendini yatağın üzerine attı. Kızlar Koret’in Hermia’nın casusu olduğunu söylüyorlardı. Emin değildi.

Ada ihanet dolu.

Çabucak etrafına bakındı, sonra pencereleri kontrol etmek için ayağa kalktı. Bir tanesi Tapmak’ın bahçesine bakıyordu. Aşağıdaki çiçekler susuzluktan kavrulmuş, boyunlarını bükmüşlerdi. Binanın yan duvarındaki diğer pencere onu şaşırttı, pencerenin altındaki taş koltuğun üzerine çıktığında oldukça dik ve sarp kayalıklara tepeden bakıyordu. Aşağıda deniz kuşlan toplu halde suya dalıyor ve acı acı bağınyorlardı. Kayalıklarda çalılar büyümüştü, birkaç çalı tehlikeli biçimde sarkıyordu ve üzerinde küçücük meyveleri olan birkaç cılız limon ağacı kayalara tutunmaya çalışıyordu. İncecik bir keçi yolu zikzaklar çizerek tehlikeli bir biçimde aşağıya kadar iniyordu. O kadar yüksekti ki başı döndü ve heyecanlandı. Deniz sonsuza dek uzanıyordu. Bulutlu ufka baktı, kendi adası Milos’u buradan görebileceğini düşündü. Belki fırtına dinince veya gece deniz feneri yandığında görebilirdi.

Aşağı indi ve soğuk taş koltuğa oturdu. Sonra elini tuniğinin cebine soktu ve parşömen kâğıdı çıkardı. İlk kez yakından bakma fırsatı oluyordu. Kırışmış, parçalanmış ve yıpranmıştı, açarken kınlıverdi. Yazılar küçüktü ve aceleyle yazılmıştı, harfler o kadar soluktu ki yazılanları zorlukla çözebildi.

Seni penceremden gördüm. Milos’tan geldiğini biliyorum, Archon olmak için buraya getirilmeden önce orası benim de ülkemdi. Bundan dolayı sana güveneceğim. Çünkü güvenebileceğim başka kimse yok ve yakında öleceğim.

Dışarıda, terasta bir şey hışırdadı.

Kalbi çarparak hemen ayağa kalktı. Kapıya gitti, hafifçe araladı ve mermer sundurmaya baktı. Yalnızca heykeller ona bakıyorlardı, heykellerin arasından gördüğü diğer odaların kapılan kapalıydı.

O da kendi kapısını kapattı ve sırtını kapıya yasladı.

Şimdi beni dinle. Sözcü doğru yoldan saptı. Tanrı bizimle konuşuyor ama Sözcü onu duyamıyor. Bize söyledikleri Tann'nın mesajları değil. Tanrı kızdı, bundan dolayı yağmur göndermiyor. Oracle ihanete uğradı.

Yapman gereken iki şey var. YeniArchon'u bul. Sözcü ve Argelin kendi istedikleri birini seçecekler ve bu Tanrının seçimi olmayacak. Onlara engel olmalısın. İkincisi, sarayımda bir müzisyen var. Adı Oblek, onunla konuş. O biliyor.

Tann'dan korkma. Sana zarar vermez. Seni o seçti. Bunu yak. Hayatta kal.

I h'lişetle mektuba baktı, defalarca okudu. Koridorda hafif bir gonk sesi duyuldu.

Panik içinde koşturmaya başladı, el yordamıyla masanın üzerindeki buhurdanı buldu, kapağını açtı. Korkudan soluğu kesilmiş bir halde parşömeni içine tıktı, kıpkızıl parlayan kora yaklaştırdı, kâğıt titrek bir alevle tutuşmaya başladı, tümüyle lıtuşana kadar bekledi ama çok yavaş yanıyordu.

Gonk tekrar çaldı.

Notu yere attı, ayağıyla üzerine bastı, kırık parçalan topladı ve telaşla kayalardan aşağı savurdu. Parmaklan kapkara olmuştu. Çabucak temizledi, saçını düzeltti ve odadan çıktı.

Kapıyı kapatırken yerde birkaç küçük parçanın kalmış olduğunu gördü, rüzgârda savruluyorlardı. Ama şimdi zamanı yoktu.

Sözcü'nün Üst Ev'de birkaç odalı süit dairesi, sarmaşık güllerle dolu özel bir avlusu vardı. Mirany sedir ağacından kapıyı aralayıp içeri baktığında, gül yapraklarının tatlı kokusu peşinden sürüklendi. Oda boştu ama sönük mangalın yanında duran askılığın üzerindeki Sözcü Maskesi boş gözlerle gülümsüyordu.

İçeri girdi ve maskenin karşısında durdu.

Tanrı bizimle konuşuyor ama Sözcü onu duyamıyor.

Mirany dudağım ısırdı. Yaşlı adam çok saftı. Büyük olasüıkla hep öyle olmuştu. Hermia hep Oracle'ı dinlemiş ama hiçbir ses duymamıştı. O da söylemek istediği şeyleri söylemişti.

Her şey hep onun istediği gibi olmuştu. Adayı Sözcü yönetmişti ve Gündoğumu'ndan Ay Dağları'na kadar İki Diyar'ı da Ada yönetmişti.

Çünkü Oracle'da Tanrı hiç olmamıştı.

Maske ona bakıyordu. Biraz daha yaklaştı.

Som altındandı, kızıl kabartmalar, Mısır turnası tüyleri ve incecik tellerin ucunda dönen altın halkalarla süslenmişti. Elmacık kemiklerinin üzerine çöreklenmiş yılan figürleri büyük bir özenle oyulmuştu. Kaşları siyahtı, çok düzgün kavis verilmişti ve oval ağız kısmı karanlık bir kuyuya benziyordu. Açık duruyordu ve denizden esen rüzgâr içinden geçerek yüksek perdeden küçücük fısıltılar çıkarıyordu.

Durup dinledi. Kulağım maskenin ağzına doğru yaklaştırdı.

Küçük, zayıf, kuru bir fısıltı geliyordu.

Hiçbir şey söylemiyordu.

Birden pırıl pırıl parlayan altının üzerine yansımış, eğri büğrü, hareketsiz ve somurtuk bir şekil gördü. Hermia gelmiş, arkasından ona bakıyordu.

Mirany öyle bir hızla döndü ki maske sallandı ve askılığın üzerinden düşecek gibi oldu, düşmemesi için tutması gerekti. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Yüzü kızardı.

"Evet," dedi Hermia. "Demek hâlâ korkak bir kedi gibi sıçrıyorsun."

Uzun boylu bir kadındı, burnu uzun ve düzdü. Saçını yukarı toplayarak zarifçe taramış, düzinelerce altın firkete ile tutturmuştu. Tuniği kırmızıydı, yere kadar uzuyordu, etek uçlarına kadar inen yüzlerce küçük kıvnm çıplak ayaklarına dolanıyordu.

Mirany kıpırdamadan durdu, ter içindeydi. "Beni görmek istemişsin."

Sözcü pencerenin yanındaki koltuğa gelişigüzel oturdu ve elbisesini düzeltti. Doğrudan söze girdi. “Tann senin adını verdiğinde çok şaşırdım. Hatta hayretler içinde kaldım. Dokuzlar’ın arasındaki en kıdemsiz, herhangi bir varlığı ve kendine güveni olmayan yeni bir kız. Birinci yılının bir felaket olmasına rağ-inen, Oracle konuştuğu zaman şüpheye hiç yer yoktur. Bir de ev özlemi...”

Mirany dudaklarını yaladı.

“... haftalarca sende saplantı haline geldi, ayrıca çekingenliğin...” Omzunu silkti. “Açıkçası başka birini bekliyordum. Chryse bile olabilirdi.”

Chryse! Dehşet içinde feryat ederdi. Mirany cesur olmaya çaba göstererek dümdüz Hermia’ya baktı. Yalan söylüyordu. Yalan söylüyor olmalıydı. Soğukkanlılıkla, kasten. Onu Tann’nm değil Sözcü’nün seçtiğini birden fark etti, gerçek bıçak kadar keskindi. Ürkek birini istiyorlardı, sorun çıkarmayacak biri olmalıydı. O yüzden Rhetia’yı değil, Mirany’yi seçmişlerdi.

Hermia kâseden bir tane nar aldı ve küçük bir bıçakla kesmeye başladı. “Ama şunu söylemek zorundayım, beklediğimden çok daha iyi iş yaptın. Bazı kızlar bayılır. Bazıları histeri nöbeti geçirir. Sen ikisini de yapmadın.”

Mirany, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

“Görevlerine gelelim. Bugün, Archon’un ölümüyle birlikte bilindik cenaze süreci başladı. Cenazesi muhafızlar eşliğinde Dokuz Ev’den geçirilecek ve Ölüler Kenti’ndeki son dinlenme yerine götürülecek. Bu dokuz gün sürecek. Dokuzlar’ın hepsi her gün orada olmak zorunda ve Tann da herhangi bir biçimde kendini sunarsa, bizimle olacak.” Bir kâsenin içine küçük bir meyve kabuğu attı. “Senin için oldukça yoğun bir süreç olacak.”

Mirany dikkatini toplayarak parmaklarını kıpırdatmamaya çalıştı. Bronz kâseyi taşımaktan hâlâ ağrıyorlardı.

“Dokuzuncu gün yeni Archon atanacak. On yaşında bir erkek çocuk bulunacak, lekesiz, günahsız, beden olarak mükemmel, aklı sağlam olacak. Eski Archon öldüğü an Tann içine girmiş olacak çünkü Tann ölmez. Bu çocuğu aramaya hemen başlanacak, Oracle buyurduğu zaman General

Argelin arama ekibini gönderecek. Bu arada biz de ölüye olan görevlerimizi yerine getireceğiz. Sen ve Rhetia yarın Saray'a gideceksiniz ve cenaze için hazırlanan giysileri alacaksınız, ondan sonra da askerler binaları mühürleyecekler." Soğuk bir ifadeyle gülümsedi. "Bütün bunları yapabilecek misin?"

Endişesini kontrol etmeye çalışan Mirany başını salladı. "Güzel. Söyleyeceklerim bu kadar."

Mirany sundurma boyunca yürürken durdu, pervaza yaslandı ve gök kadar sakin duran denize baktı. Çiseleyen yağmur din-mişti. Bulut daha şimdiden dağılmıştı, çöken karanlığa rağmen deniz pırıl pırıl parlıyordu ve tepelerin üzerinde batmakta olan güneşin güçsüz pembe kıvılcımları minik dalgalar üzerinde dans ediyordu. Neredeyse hiç yağmur yağmamıştı. Hiçbir şey değişmemişti. Yarın yine sıcak ve kuru olacaktı.

Yaşlı adamın kederini ve ızdırabım düşündü. Ne kadar sakindi, nasıl da kaderine boyun eğmişti. Ne için ölmüştü? Bütün yaşamı gizli ve kutsal tutulmuştu, kimseyle konuşmamıştı, saraydan çok az çıkmıştı, canlı bir tutsaktı ve onu öldürmüşlerdi, ne faydası olmuştu? Ölümü yağmur getirmeyecekti.

Hepsi yanlıştı, Mirany biliyordu.

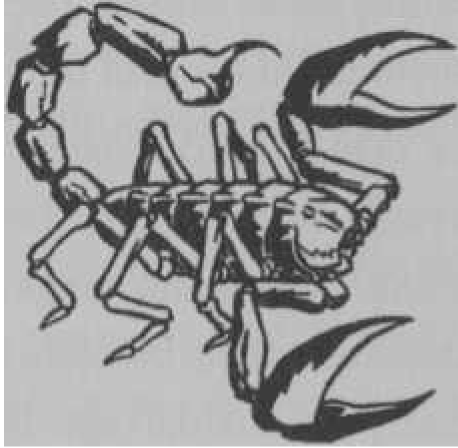
Döndü, odasına gitti, öfkeyle giysilerini çantasından çıkardı.

Ancak daha sonra yüzünü yatağına döndüğünde, kâğıt parçalarının olmadığını fark etti. Hemen cibinliği kaldırdı, yere diz çöktü, eliyle yokladı, umutsuzca ellerinin ve dizlerinin üzerinde arandı.

Hiçbir şey yoktu.

Odaya biri girmişti.

Birisi yansı yanmış parçalan toplamış ve götürmüştü.

Seth vahşi hayvanlarla karşılaşıyor

Sokak karanlıktı ve pis kokuyordu. Yüksek kerpiç evlerin loş gölgelerinin arasından, aklı başında hiç kimsenin karanlık bastıktan sonra girmeye cesaret edemeyeceği Liman'm bir bölgesine çıkılıyordu.

Tabii çaresiz değillerse.

Seth, mehtabın hâlâ aydınlatmakta olduğu bir noktada durdu ve sinsi sinsi etrafına bakındı. Köpeğe benzeyen siyah bir şey gölgelerin arasına sıvıştı ve dar sokağın ilerisinde bir evin parmaklıklı penceresinden lambanın titrek ışığı geçti.

Başka hiçbir şey yoktu. Kimse görünmüyordu.

Belki de buraya gelecek cesareti olmadığını düşünmüşlerdi. Yanılmışlardı.

Başını kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi ve sokağa girdi.

Üç adım sonra kendini karanlıkta buldu. Fareler kaçıştı; bütün gün çiseleyen yağmur ayağına takılan güneşte pişmiş hayvan pisliklerini yumuşatmamış, evlerden taşan pislikleri alıp

götürmemişti. Çürümüş sebze saplan, paçavralar, kokmuş ve üzerine sinekler üşüşmüş ölü bir kedi olduğu gibi duruyordu.

Boğazlarını kes, diye düşündü, çizmesine sakladığı bıçağı çıkardı ve sıkıca kavradı, başparmağını bıçağın keskin ağzına dokundurunca rahatladı. Gece sıcaktı, rüzgâr labirente benzeyen sokaklan ve harap barakalan delip buralara ulaşamamıştа. Sıcak hava ve birbirine kanşmış kokular ağır bir yük gibi üzerine çökmüştü. Baharat, yasemin, deve dışkısı ve duman kokusu birbirine kanşmıştı.

Yukanda bir yerde bir kent tüccannın konağından müzik sesleri geliyordu.

Sokağın sonunda daha önce hiç görmediği küçük bir meydana geldi. Mehtap bir tarafını aydınlatıyordu, birbirine yaslanmış evler ve kapı

girişleri gölgede kalmıştı. Diğer tarata, küçücük bir ışık parçasının dışında zifirî karanlıktı.

Karanlıkta bir yüz gördü.

Seth durdu, derin bir soluk aldı. Büyük olasılıkla adam onu görmemişti ama o an on kişi daha onu izliyor olabilirdi, hatta Kent'ten çıktığında biri onu takip ediyor gibi gelmişti. Pelerinim başına çekti, yalnızca gözleri görünecek biçimde yüzüne doladı ve kapının önüne kadar geldi.

Kapıcı demir ızgaraların arkasından baktı. "Kimsin?"

"Seni ilgilendirmez. Çakal diye birini arıyorum."

Adamm sakallı yüzüne pis bir gülümseme yayıldı. "Kentteki askerlerin de yansı onu anyor. Burada yok. Defol git."

Seth başını salladı. "Ama onlar *Sostris* sözcüğünü bilmiyorlar."

Bir anlamı vardı. Adamm gülümsemesi dondu, etrafına bakınarak arkasında duran birine bir şeyler söyledi, yanıtını

dinledi. Sonra Seth, kapının cıvatasıyla mandallarının sesini duydu ve kapı açıldı.

Apar topar bıçağını çizmesinin içine soktu. Şimdilik ona ihtiyacı yoktu.

Kapı açılınca çöl rüzgân gibi, afyonun tatlı kokusuyla kanşık l»ir sıcaklık yüzüne çarptı. Yüzünü kapadığına memnun oldu, kapı görevlisini iterek geçti, iki basamak inerek köşeyi döndü ve batakhaneye girdi.

İçerisi loş ve havasızdı. Yağ lambaları bile yağlı mavi bir ışık veriyordu. Adamlar köşelere yayılmış, uzun, kıvrık çubuklar t üttürüyor veya kirli kâselerden aldıkları ne olduğu belirsiz şeyleri çiğniyorlardı. Odanın tam ortasında, kirişlere bağlanmış bir kazan sarkıyordu, kıvrılarak yükselen dumanı çubukların dumanına karışarak kalın bir pus oluşturmuştu ve tavan görünmüyordu. Bir iki tanesi güzel denebüecek birkaç kadın duvarlardan sarkan kumaşların arasından bakıyorlardı. İnanılmaz gürültü vardı, konuşmalar, tartışmalar, köşelerde yatanların atıp tutmaları, uyuşturucunun bulandırdığı zihinlerin veya korkunç susuzluğun etkisiyle kendi kendilerine yüksek sesle ve hiç susmadan konuşmalan birbirine kanşıyordu.

Hâlâ dikkatini odaklayabilen kim varsa Seth'e bakıyordu.

Dudaklarım yaladı, ağır ağır çevresine bakındı. Acele etmedi.

Onları fark etmek kolay oldu. İki kişiydiler, köşedeki bir masada oturuyorlardı ve pis batakhanede aklı başında görünen insanlar yalnızca onlardı. Onlar da Seth'e bakıyorlardı. Bir tanesi elini salladı.

Seth afyon enkazlarının arasından geçti.

"Ne için geldin?"

"Sostris."

İki adam bakıştı. Sonra bir tanesi eliyle boş olan tabureye vurdu, Seth dikkatlice tabureye ilişti.

"Yüzünü aç."

Rica değildi. Seth yüzünü ekşiterek pelerinini açtı. Adamlardan daha ufak tefek olanı sırıttı. "Güzel çocuk."

"Senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim," dedi Seth. Adam kızıl sakallıydı, kavgalarda yediği yumruklardan ön dişleri ve burnu kırılmıştı. Gürültülü soluk alıyor, sözcükleri biçimsiz telaffuz ediyordu. Boynuna altın bir zincir takmıştı, çizgili bir ceket giymişti, belindeki kemere üç tane bıçak takılıydı, her biri Seth'in bıçağından büyüktü. Yüzünü kapatmak zahmetine girmemişti.

"Sen Çakal mısın?"

Kızıl sakal bir kahkaha attı ve yere tükürdü.

"Çakal benim," dedi diğeri usulca.

Seth adama dönünce yapmış olduğu hatayı hemen fark etti. Daha uzun boylu olan adam altın takmamıştı. Giysileri koyu renkti, teni esmerdi, gözleri dışında sıradan bir adamdı. Gözleri ince ve çekikti, badem biçimindeydi, vahşi hayvan gözüne benziyordu, Seth gözlerine bakınca ürperdi. Adamın yüzü bir kapüşon ile yan yarıya kapalıydı, diğerinden gençti, iyi beslenmişti. Saçının bir tutamı kapüşondan kurtulmuş kenardan sarkmıştı, uzun, düz ve açık renkti.

Seth arkasına yaslandı, uzun bacaklarını uzattı ve dümdüz adama baktı. Korku belirtisi gösterecek olsa adam onu öldürürdü. Bu adam daha önce

birçok kez adam öldürmüştü. Bundan emindi.

Çakal gösterişli bir ifadeyle elini salladı, bir kadın geldi ve Seth'in önünde duran yüzeyi çukurlu metal kupaya berrak bir sıvı doldurdu. Seth dikkatli bir biçimde tattı, sonra kendini

I utamadı ve son damlasına kadar çabucak içti. Kupanın içindeki suydu. Temiz ve buz gibiydi. Bu kuraklıkta paha biçilmezdi.

"Benim mallardan bir örnek." Adam öne doğru eğildi, elini çenesine yasladı. "Şimdi bana Sostris'i anlat. Ne biliyorsun?" "Gereken her şeyi." Seth kadının elinden sürahiyi kaptı, bardağını tekrar doldurdu ve içti. Susuzluktan yandığını fark etmemişti. Kendini kızgın çölde kavrulmuş kum gibi hissetti, sanki suya hiç doyamayacaktı. Sonra kupayı masaya bıraktı ve ellerine baktı. Titriyorlardı, ellerini dümdüz masanın üzerine koydu. "Ben Ölüler Kenti'nde çalışıyorum, Plan Ofisi'nde dördüncü yardımcı arşivci olarak görev yapıyorum."

"Çok soylu," dedi kızıl sakallı adam peltek peltek, bir yandan dişlerini karıştırıyordu.

Seth bakışlarıyla adamı susturdu. "Sizin işinize yarayacaktır. Hytemheb'in Mozolesi'nin kuzey kapısından güneybatıdaki kuyuya kadar, On İkinci Hanedan Archon'lann mezar planlarına erişebiliyorum. Size asırlar önce tünelleri kazan mühendislerin çizdiği planlan sağlayabilirim. Hırsızlar için kurulan tuzak ve çukurları belirten metinleri de verebilirim."

Çakal hafifçe gülümsedi. "Uygun. Fiyatı ne olacak?"

"Su. Her gün büyük bir testi dolusu su, Çömlekçiler Mahal-lesi'ndeki bir evin önüne bırakılacak. Düz Sokak'ın köşesindeki kırmızı ev. Yanndan başlayarak ve kuraklık sona erene kadar hiç ara vermeden. Temiz kuyu suyu olacak, bataklık suyu değil." Babası ile Telia'nın oturduğu yeri söylemiş olduğunu çok geç fark etti, işler ters gidecek olursa bu onu kolayca yakalamaları anlamına geliyordu. Çakal yumuşak bir kahkaha attı.

"Altın veya firuze istesen daha kolay olurdu, dostum. Bu günlerde bu tür şeyler sudan daha kolay bulunabiliyor."

"Sen nereden bulacağını biliyorsun."

“Suyu gökten yağdırdığımı mı sanıyorsun? Bu işi Yağmur Kraliçesi’ne bırakıyorum. Bütün kadınlar gibi o da vefasız. Ama senin için bulabilirim. Başkalarının hesabından.”

Bunun anlamı çalmak demekti. Seth yüzündeki suçluluk ifadesini saklamaya çalıştı. Telia suya kavuşacaksa başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Birden oradan biran önce kurtulmak istedi. Daha uzun kalacak olursa kendine güven duygusunu kaybedecekti ve doğru düşünemeyecek kadar korktuğunu anlayacaklardı.

Pelerinini tekrar yüzüne doladı. “O halde anlaştık. Sostris’in mezarı.”

“Archon’lann arasında en zengin mezar.” Çakal tuhaf gözleriyle Seth’i inceledi. “Erken Hanedan Dönemi’nin, Akrep’in yeıyüzündeki oğlunun bütün hâzineleri. Altından odalar, gümüşten binlerce köle ve fildişinden binlerce at olduğunu söylüyorlar.” Sesi fısıltı halini almıştı ama gürültülü konuşmaların, sayıklamaların ve iniltilerin arasında bile sözcükler keskin ve etkileyiciydi, havayı bıçak gibi kesiyorlardı. “Ölüler’in sadık hizmetkârı için oldukça önemli bir satış. İntikamlarından korkmuyor musun?” Seth ansızın ayağa kalktı. “Planlan sağlayacağımı söyledim.” Sakallı adam pis pis smttı, gözleri kaymıştı. Çakal da ayağa kalktı, uzun boylu bir adamdı, Seth’den de uzundu ve inceydi. “Ben bir yırtıcı hayvanım,” diye fısıldadı san saçlannı sallayarak. “Geceleri mezarların etrafında dolaşınm. Ölüleri öbür dünyadaki yaşamlanna götürürüm. Karanlıkta ve gölgelerin arasında kemiklerle, kafataslarıyla, hayaletlerle arkadaşlık ederim. Ölülerden başka düşmanım yoktur. Anlıyor musun?”

Çok iyi anlıyordu. Seth başını salladı.

“Güzel. Şimdi, ölen Tann Archon’un bedeni Üçüncü Ev’e ulaştığında, yani iki gün sonra, planlan getireceksin. Buraya değil. Nereye getireceğini haber vereceğiz.”

“Nasıl?”

“Vahşi hayvanların haberleştiği biçimde. Gizlice.”

Seth başka bir şey söylemeden döndü. Batakhaneyi boylu Boyunca geçti, kapıya gelince döndü, boğucu afyon bulutunun arasından arkasına baktı. İki adamın oturduğu masa boştu.

I)ışan çıkınca derin bir soluk alarak havanın temiz kokusunu içine çekti, öksürdü ve öğürdü. Sokağın iğrenç kokusu bile artık (laha sağlıklı geliyordu. Sokağa dalarak hızla koşmaya başladı, yolun kenarlarındaki evlerin duvarlarına vuran titrek gölgesi ona eşlik etti. İzleniyor olabilirdi. Şaşırtmak için ara sokaklara saptı, bir pazar yerini çevreleyen boş kaldırımları dolaştı, sonra kıyı şeridine dikey inen kalabalık caddeye saptı, karşısında birbirine yaslanmış gecekondular belirdi.

Burada daha fazla insan vardı. Yavaşladı, yürümeye başladı, meşaleler eşliğinde iki koldan desteklenen bir tahtırevan geçerken dikkat çekmemek için bir kapı girişine saklandı. Sonra Çömlekçiler Mahallesi’nin labirent gibi dolambaçlı yollarına saptı ve küçük bir kapıyı çaldı. Babası kapıyı açtı. “Ne oldu?”

“Bir miktar buldum. Yarın sabah getirmeye başlayacaklar. Komşulara göstermeden hemen içeri alırsınız.”

“Nereden buldun?” Babanın zayıf yüzü asıldı.

“Biri iyilik yaptı. Nereden diye sorma.”

Endişeden dili damağı kurumuş olan babası başını salladı. İçi rahatlamamıştı.

“O nasıl?”

“Uyuyor. İstersen gel gör.”

Seth duraksadı. “Çabuk o zaman. Zaten geç kaldım.”

Telia arka odada yerde, eskiden Seth’in olan hasırda yatıyordu. Dört yaşındaydı, yaşına göre çok ufaktı, siyah saçlan göz hizasında kesilmişti, huzursuz yatıyordu. Alm terden sırılsıklamdı. Seth üzerine eğilerek kıza dokundu, sonra arkasını döndü ve dışan çıktı.

“Kalsaydın,” dedi babası, dokunaklı bir ifadeyle.

“Söyledim sana, dönmek zorundayım. Archon’un ölümünden dolayı kargaşa olacak. Dokuz gün yas tutulacak. Mezarın hazırlanması, içindekilerin listelenmesi, kontrol edilmesi ve tekrar kontrol edilmesi gerekiyor. Çok iş var.”

Ama kapı çoktan yüzüne kapanmıştı.

Batı Kapısı’ndan geçmesi kolay oldu, önlem olarak pelerinini yine yüzüne doladı ve yalpalayarak yürüdü.

“İçki içmişsin.” Kapıdaki asker Liman Muhafizlan’ndan biriydi, ekşi bir ifadeyle Seth’in sallanmasına engel oldu. “İzin kâğıdı?”

Seth ağırdan alarak el yordamıyla arandı ama asker kâğıda bakmadı bile, kuşkusuz okumasını bilmiyordu, üzerinde Tanrının işaretini görmek yeterliydi. Seth’in sırtına bir şaplak indirdi, vuruşun etkisiyle Seth tökezledi.

“Yarın çok işe yarayacaksın. Sokağı beklemeye devam et. Etrafta çok çakal var.”

Seth arkasına bakmadan elini kaldırdı. Terden buz kesmişti. *Tanrı bilir,* diye düşündü.

Çölün bu kısmında hava daha serindi. Taş döşeli yolun aşağısında durarak derin soluklar aldı, sağında ve solunda loş arazi sessiz uzanıyordu, kumların ve kayaların inişli çıkışlı gölgelerinden başka hiçbir hareket yoktu. Gökyüzündeki bulutlar dağılmıştı, Ay tam tepedeydi. Dolunaya yakındı, denize ve Ada’ya, Dokuzun Evi’nin tepesine vuran pırıltısını görebiliyordu.

Ama pırıltısı Ölüler Kenti’nin üzerine düşmüyordu.

Ölü kent önünde siyah bir duvar gibi yükseliyordu. Karanlık bir siper gibiydi, uğursuz sütunlar esneyen bir yılan ağzı biçimindeki giriş kapısı, bu karanlığı deliyordu. Duvarın üzerinde ölmüş Archon’ların ellerini dizlerine koymuş, sakin, gözleri ufka dalmış bir biçimde oturan birbirine benzeyen figürleri sıralanmıştı.

Bu büyük kalenin içine oyulmuş, mezar yapımcılarının labirent gibi daireleri, sarrafların, oymacıların, abanoz ustalarının, mermer, alaca akik ve lacivert taşı oymacı ustalarının atölyeleri vardı. Toprağı kazan, tüneller açan, inşaatçılık yapan ve Ölüler’e hizmet ederek ölen yirmi bin kölenin pislik içinde yaşadığı yerler de buradaydı. Mumyalayıcılar’ın ve şifalı bitki uzmanlarının, ölü cerrahlarının gizli odalan da bu kısımdaydı, merhemler ile yağların iğrenç kokularının yayıldığı koridorlardan bayılmadan geçmek mümkün değildi. El sanatçılarının depolan, mobilyacıların dükkânları,

papirüs kurutma odalan, ressamlann parça parça boyadıktan kemerler, depolanan su varilleri ve onun gibi yazıcılar, not tutan, kayıt yapan, ödeme listeleri, ücret, kontrat, borç, fatura, makbuz, plan ve rapor yazan veya ömürlerini her Archon’un karanlıklara giderken yanında kitaplık olarak götüreceği kutsal metinleri ter dökerek kazımakla geçiren önemsiz, göz ardı edilmiş yazıcılar da buradaydı.

Yorgun düşmüştü ve kendisini yürümeye zorladı. Hiçbir şey değildi, yaşamak için komplo kurmak ve yalan söylemek zorunda kalıyordu ama bir gün Gözetmen olacaktı, daha da yükselecekti. En tepeye çıkacaktı. Ada’ya.

Yalnızca Çakal konusunu kimsenin öğrenmemesi gerekiyordu. Mezar hırsızlan ceza olarak çölün ortasında boyunlarına kadar kuma gömülerek akbabalann gagalaması ve kanncalann vücutlarım yemesi için kaderlerine terk edilirlerdi. Onun cezası daha da ağır olurdu. Önce gözlerini oyarlardı. Sonra mezarların altındaki en karanlık katlara götürürler, Archon’lardan bile önce unutulmuş olan eski çukurlara atarlardı.

Ölüler’in öç almaları için onu orada bırakırlardı.

Sağ tarafına ani bir sancı saplanınca derin bir soluk aldı.

Yılan kapıya ulaştığında şafak söküyordu. Doğu tarafında gökyüzünün rengi solmuştu, birinci Archon’un duvarın üzerindeki bazalt taşından yüzüne, doğan güneşin pembe ışığı vuruyordu.

“Gece dışarıda iyi zaman geçirdin mi?” diye sordu kapı görevlisi, kuruyan ağzını ıslatmak için çakıl taşı emiyordu.

Seth adama tiksinerek baktı. “Seni ilgilendirmez.”

Başını dik tutarak içeri girdi.

Kapı görevlisi gölgesine tükürdü. “Kendini beğenmiş velet,” diye mırıldandı.

İkinci Ev

Müzik Evi

Genç *olduğumu fark ettim.*

Yaşlıydım, uzun zaman önce değil... yıpranmış, endişeli ve dayanılmaz derecede yorgundum ama artık geçti, yeniden (/cnç *oldum. Daha önce de böyle olmuştu. Sanırım tanrılar bunu yapabiliyorlar. Yılan gibi deri değiştirebiliyorlar.*

Gencim ve biraz çelimsizim. Bedenim küçük, bedenimin içindeki öz daha da küçük. Açıp baksanız sürekli gevezelik eden bir zihin, arada sırada ben döndükçe parlayan bir ışık görürsünüz.

Bedenimin, içinde bir Tanrı olduğunu bildiğini sanmıyorum; dudakları çatlamış, berelenmiş bedenim henüz bunun farkında değil. Suyun özlemini çekiyor. Yüzeye kadar uzun bir yol var; sözcükler gönderiyorum ama yankılanıp kınlıyorlar ve parçalanmış olarak geri geliyorlar.

Tanrılann bu tür sorunları olmamalı.

Belki sözcükler yeterli değildir. Çünkü bir yerlerden, bir odadan, bir oda varsa eğer, müzik sesi geliyor. Flüt çalıyor. O da çok derinlerden gelen bir şey, damarlardan, soluktan, metal borunun içinden ve parmakların kapatıp açtığı deliklerden geçip başkalannın kulaklanna ve zihnine girebiliyor.

Belki ben de onunla birlikte yolculuk ederim ve güneşe kadar uçabilirim.

Mirany müzisyeni arıyor

Hiçbir şey, ne Archon'un ölümü ne de yağmurun yağmaması Sabah Ayini'ne engel olamazdı.

Mirany grubun arkasında duruyor, izliyordu, yapacak bir görevi olmadığı için memnundu. Burada kaldığı bir yıl içinde Ayin otomatikleşmişti, sıkıcı, hareketlerin ve sözcüklerin düzenli olarak tekrarlanmasından başka bir şey değildi.

O gün tek değişiklik yeni Nakışçı'ydı, sözcükleri çoktan öğrenmişti ve onları Mirany'nin o zamana kadar söylediğinden çok daha anlaşılır biçimde söyleyebilen uzun boylu, sarışın bir kızdı. Mirany üzüntüyle kendi kendine gülümsedi.

Tapmak'ta duran Tann heykelini Dokuzlar'dan başka kimse göremiyordu. Yüzyıllar önce büyük depremden sonra denizden çıktığı söyleniyordu, Ada'yı çölden o ayırmış ve kutsal yapmıştı. Güzel, esmer tenli, dikkatli ve biraz şaşkın bakan genç bir erkek heykeliydi. İlk gördüğünde Mirany çok şaşırmıştı. Tann pek çok şekilde gelebiliyordu; akrep, yılan, güneş olabiliyordu. Gölge benliğinde kendi kendinin ikiziydi, o bilinmezdi ve zehri ölüm getiriyordu. O yüce Efendi'ydi, Okçuydu, Limon Yetiştiricisi'ydi,

Fare Tanrı'ydı. İnsanlar Archon'un yeryüzündeki Tann olduğunu düşünüyor, Tann'nın onun içinde yaşadığına inanıyorlardı. Ama bu, bu farklı bir şeydi. Şimdi Persis tarafından tütsülenmiş ve yıkanmış mermer gibi ellerine ve bedenine bakarken bir tek şey düşünüyordu: *Oracle'dan konuşan sen miydin?* Sonra gecelerce uykularının kaçmasına neden olan mektup ve yansı yanmış parşömen parçalan aklına geldi. Mektubun büyük bir kısmı yanmıştı. Hatta çoğu diyebilirdi. Emin olmadan bırakmakla çok büyük aptallık etmişti!

Şimdi Tann'yı giydiriyorlardı. Yumuşak beyaz tunik her sabah yenileniyordu; değerli suya güllerle koku veriliyordu, çelengin çiçekleri her gündoğumunda yenileniyordu. İlerideki bir odada müzik çalınıyordu.

Sonunda Ixaca geri çekildi, yemek getirilmişti.

Üç gümüş tepsi içinde ayakucuna bırakıldı; tepsilerde meyve, ballı kek, zeytin ve ekmek vardı. Rhetia Saki olduğu için şarabı getiriyordu; yılın en kaliteli mahsulüyle yapılmıştı, dolu çanağı küçük masanın üzerine, diğerlerinin yanma bıraktı.

Her akşam hepsi kaldınlıyor ve atılıyordu. Tann tüm bırakılanlara ruhunu yemiş içmişti, başka kimse elini süremezdi.

Mirany ayağının ucuyla kumun üzerinde bir daire çizdi. Tann gerçekten bütün yiyecekleri yese, ne yaparlardı acaba? Üzerine yatınldığı kaideden kalkıp yürüse ne yaparlardı? Bir an bu düşüncelerle gülümsedi; Chıyse'ın paniklediğini, Rhetia'nm dizlerinin üzerine yığıldığını, Hermia'nm korkudan donakaldığını hayal etti.

Ya kendisi ne yapardı? Hepsinden çok kendisi şaşırırdı. Sonuçta onlann hepsi Tann'ya inanıyorlardı. Mirany inanmıyordu, bu onun sırrı, herkesten sakladığı korkunç sırrıydı.

Onlar bunu asla öğrenmemeliydi.

Ayin bittikten sonra Hermia geldi. "Bu Archon'un özel sandığının anahtarı. Temiz elbise ve sandalet getireceksin, kâhya hazırlamış olacak. Rhetia seninle gelecek."

Mirany hin yüreği sıkıştı. *Gözetim altında mı tutuluyorum,* diye düşündü.

Uzun boylu kız Tapınak'm girişinde bekliyordu, birlikte dışan çıktılar. Önce Erkekler Avlusundan sonra Kadınlar Avlusu'ndan geçtiler ve büyük galeriye vardılar. İnsanlar saygıyla yolun iki tarafına çekildi, başlan eğik, elleri dua eder gibi çene altında birleşmişti. Mirany buna bir türlü alışamamıştı, onu utandı-nyordu ama Rhetia aldırmaksızm yürüdü.

Güneş doğalı henüz bir saat bile olmamıştı ama hava çok sıcaktı. Duvarlardaki oyuklardan kertenkeleler fırlıyordu.

"Yürüyelim mi?" diye sordu Mirany.

"Dokuzlar yürümez. Tahtırevan getirmelerini söyledim."

Anlaşılan hiçbir değişiklik olmamıştı. Mirany şimdi Rhetia'dan daha yüksek konumdaydı, emirleri o verebilirdi. Ama ikisi de vermeyeceğini

biliyordu.

Tahtırevan basamaklann altında bekliyordu, kırmızı perdeleri olan küflü ve karanlık bir kutuydu. İçinde iki tane minderli oturma yeri, yerlerde önceki kullanıcıdan kalma gül yapraklan vardı. Rhetia taşıyıcılara baktı. “Bizi Archon’un Sarayı’na götüreceksiniz. Tahtırevanı SALLAMAYIN ve çok yavaş gitmeyin.”

Sonra bindi.

Dört taşıyıcı birbirlerine bakarak kayışlan ellerine ve omuz-lanna bağladılar. Mirany yolculuğun sıcak, ağır olacağını biliyordu ve son derece gereksiz olduğunu düşünüyordu. Yürüyerek gidebilecek kadar genç ve zinde olduğunu düşündükçe öfkeden kuduruyordu, başkalarına olduğu kadar kendine de kızıyordu. Birkaç nazik söz söylemek istedi ama dudakları yalnızca rica eder gibi bir gülümsemeyle büküldü. Hemen perdenin arkasına saklandı.

Oturur oturmaz tahtırevan hareket etti ve ikisi de sarsıldı. Rhetia sessiz bir küfür savurdu.

Yolculuk sessiz geçti. Sabahın erken saatleri olduğu için Ada’da fazla insan yoktu, köprünün üzerinden geçerken Mirany arkasına yaslandı, perdeyi araladı ve aşağıda kayalara vuran gök kadar berrak ve mavi denizi seyretti. Bir yunus geçti, ileride bir tane daha sıçradı, bütün sürü suyun üzerinde zıplıyordu.

“Yunuslar nasıl su içer?” Sesli düşünmüştü.

“Ben nereden bileyim?” dedi Rhetia.

Adamların botlarının köprü üzerinde çıkardığı ritmik gümbürtüden sonra çölün kumlarında yolculuk daha da sessiz geçti. Sinekler tahtırevanın çevresinde bir bulut oluşturmuştu, taşıyıcılar başlarını öne eğmelerine rağmen ışınlıyorlardı, rahatsız olduklan belliydi ama saygıdan seslerini çıkaramıyorlardı. Rhetia oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanıyordu. Sonunda patladı: “*Hâlâ* neden seni seçtiklerini anlayamıyorum!”

Mirany içini çekti. Konuyu değiştirmek için cebinden anahtarı çıkardı ve baktı. “Sanırım bu Archon olarak seçilmek gibi bir şey. İstemediğin

halde bunu kabul etmek zorunda kalırsın.” Başını kaldınp baktı. “Ölümünün pek faydası olmadı, değil mi?”

“Elbette oldu.”

“Yağmur yağmadı.”

“Belki Tann böyle olmasını istedi. Her neyse, yağmur yağmasa da Tapmak zarara uğramayacak.”

Tapınak zarara uğramayacak. Mirany inanmayan gözlerle bakıyordu. “Liman’daki insanlar ne olacak? Hayvanlar ve ekinler ne olacak?”

“Tapmak hepsinden önemli,” dedi Rhetia. “Bunu herkes I »iliyor, sen bile biliyorsun. Hepsi gözlerini kırpmadan son damla sularım bize verirler.”

Söylediği doğruydu, dolayısıyla Mirany sustu. Çöldeki uzun ve sallantılı yolculuk süresince tek sözcük söylemedi.

Archon’un Sarayı, Liman’m dışında, beyaz, oldukça tuhaf ve küçük bir cephesi olan ender bulunan ağaçlarla çevrili, küçük bahçesinde şifalı otlar ve susuzluktan kurumuş çeşmeleri olan bir binaydı.

Tahtırevan ani bir sarsıntıyla durunca Rhetia hemen indi ve öfkeyle taşıyıcılara baktı. Terlemişler ve soluk soluğa kalmışlardı, içlerinden bir tanesi acılar içinde çömelmişti ama bu bile Rhetia’nm duygularını açıkça belli etmesine engel olamadı. Mirany daha fazlasına katlanamayacağını hissetti. Anlaşılır ve telaşlı bir sesle, “Teşekkürler,” dedi. “Mutfağa gidip su için. Mutfaktakilere Dokuzlar’dan izniniz olduğunu söyleyin.”

Adamlar şaşkınlıkla baktılar. Liderleri bir şeyler mırıldandı ama Rhetia Mirany’nin kolunu yakaladı ve öfkeyle çevirdi. “Tanrının Taşıyıcısı olabilirsin,” diye tısladı, “ama benim yanımda küstahlık yapma. Benim ailem seninkinden daha iyi durumda ve ben senden daha uzun süredir buradayım.”

Mirany buz gibi oldu ve kolunu çekti. Sonra kurumuş çeşmenin başında bekleyen adamları gördü.

İki kişiydiler, Archon’un Evinin Kâhyası, esmer, ter içinde gösterişli bir giysi giymiş şişman bir adamdı. Arkasında duran kâtipti, Kent’ten olmalıydı, yaşça Mirany’den büyük değildi. Ona fırsat vermeden Rhetia

anahtarı kaptı ve ileri atıldı, başı yukarıda pilili eteklerini savurarak yürüdü. Zavallı Mirany arkasından gitti.

“Hazretleri.” Kâhya başını eğerek selamladı, birkaç saniye sonra kâtip de saygıyla eğildi. “Biz burada her şeyi hazırladık, Sözcü’nün emrettiği gibi odalar temizlendi, daireler arıtıldı. Archon’un, ruhu kutsansın, özel eşyaları...”

“Teşekkür ederim.” Rhetia hızla yanından geçerek yürüdü, adam ona yetişmek için telaşla döndü. “Sen yolu göster yeter.”

Mirany arkasından yürüdü, mahcuptu. Rhetia herkesle köleymiş gibi konuşuyordu. Bu kadar özgüven sahibi olmak güzel olmalı, diye düşündü Mirany gıptayla.

Kâtip iki adım geriden geliyordu. Mirany kapıda durarak kâtibi bekledi. Kâtip dalgın yürüyordu, Mirany’nin durduğunu fark etmediği için neredeyse ona çarpıyordu. Hemen bir adım geri çekildi ve eğildi. “Özür dilerim.”

“Benim suçum,” dedi Mirany. Sesi çok hafif çıktı. Yüzü kızardı. Arkasını döndü ve Rhetia gibi hızla yürüdü.

İçeriye girince “arınmış” sözcüğünün ne anlama geldiğini anladı, görev tam anlamıyla yerine getirilmişti. Odalarda hiçbir şey bırakılmamıştı, mobilyalar, heykeller yok edilmişti. Her şey beyaz ve çıplaktı, acayip bir yağ kokusu vardı.

Rhetia küçük bir kasırga gibi bütün odalan dolaştı, mağrur bir ifadeyle etrafa bakındı. Sonra, “Kişisel eşyalar?” dedi.

“Archon’un Kütüphanesi’nde, Hazretleri.”

Kütüphane de bomboştu. Rhetia tek kalan eşya olan sedir ağacından sandığı açınca, Mirany bir adım geri çekildi ve sordu. “Eşyalara ne oldu?”

Kâtibin siyah, kıvırcık saçları vardı. Yakışıklıydı ve Mirany bunun farkında olduğunu düşündü. Şaşkın bir ifadeyle Mirany’ye balrtı, yamt verdiğinde sesi biraz saygısını kaybetmişti. Küçük bir değişiklikti ama Mirany fark etti. “Kaldırıldı, Leydi. Saray’daki

her şey mezarına götürülecek. Listelendi ve Toplanan Eşyalar Günü'ne kadar saklanmak üzere özenle paketlendi." Mirany'nin bunu bilmesi gerekirdi. Utandı.

Sessizce Rhetia'nın sandığı açmasını izlediler.

Bir adamın yaşamından geriye kalanların hepsi bu kadardı. Mirany çok fazla olmadığını düşündü. Dört tunik, birkaç sandalet, bir kadın resmi ("Annesi," dedi kâhya telaşla), içinde kurumuş bir denizatı ile birkaç kuru yaprak bulunan küçük bir kese, içi yazılı bir kitap, üç altın yüzük, bokböceğinden bir broş, altın para dolu bir cüzdan vardı ama bu gereksizdi. Archon'un paraya ihtiyacı yoktu, bir şey istediği zaman söylemesi yeterliydi. Kâhya mırıldandı. "Paralar fakirlere verilecek, bu onun dileği." Rhetia sabırsızca sandığın altım üstüne getirdi, sonra nakışlı bir tunik ve bir çift sandalet seçti, sandığın kapağını kapattı. "Bunlar yeterli. Geri kalan mezara gidebilir." Döndü ve kapıya doğru yürüdü. "Mirany."

Bir emir, gizli bir komuttu.

Belki de kâtip bunu biliyordu, dudakları küçümseyen bir ifadeyle belli belirsiz kıvrıldı. Mirany zorlanarak kendini toparladı. "Sen git," dedi. "Benim yapacak birkaç işim daha var." Rhetia şaşırdı. "Ne işi?"

Bir an Mirany'nin akına hiçbir şey gelmedi. Sonra sözcükler kendiliğinden dudaklarından dökülüverdi, sesi kendi sesine benzemiyordu. "Tann'yı ilgilendiren birtakım işler."

Bu kadarı yeterliydi ve Rhetia bunu biliyordu. İki yabancının önünde herhangi bir soru sormak veya talepte bulunmak uygun düşmezdi, Mirany'ye sert bir ifadeyle bakarak, "Sözcü'ye söyleyeceğim," dedi.

"Evet," dedi Mirany usulca. Bütün cesareti kuma dökülen su gibi yok olmuştu.

Ama artık çok geçti. Rhetia kucağında giysilerle odadan çıktı, Kâhya oflaya puflaya arkasından yetişmeye, her şeyin yolunda olduğunu, düzenlemelerin gerektiği gibi yapılacağını söylemeye çalışıyordu.

Bir süre sonra odalarda yankılanan sesi duyulmaz oldu.

Mirany döndü. Kâtip sivri uçlu kalemini çıkarmış hızlı ve düzenli bir biçimde sandığın içindekilerin listesini çıkarıyordu. Başını kaldırmadan konuştu. “Tek anahtar sizde miydi?”

“Ne dedin?” Yanma gitti.

“Sandığı başka biri açmış, Leydi. Kilit zorlanmış ve sonra tekrar kapatılmış. Bakın.”

Mirany kilidin üzerindeki çizikleri gördü. Fil dişinin üzerinde derin bir çizik vardı. Archon’un eşyaları aranmıştı. Büyük olasılıkla bütün ev aranmıştı ama yaşlı adam geride bir şey bırakmış olamazdı. Mektuba da, *bunu yak,* diye yazmıştı. Dikkatliydi. Ama bir şey kalmış olmalıydı. Daha doğrusu birisi, birden çaresizliğe düştü ve yardımsız onu asla bulamayacağını anladı.

“Adın ne ve sen kimsin?” diye sordu kâtibe.

Kâtip başını yazdıklarından kaldırmadan yan gözle baktı. “Adım Seth, Leydi. Plan Ofisi’nde dördüncü yardımcı arşivci olarak görev yapıyorum. Archon’un cenaze işlemlerini yapıyoruz.”

“Hizmetkârlara ne oldu?”

“Anlamadım?”

Mirany sabırsızlıkla, “Buradaki hizmetkârlar. Çok hizmetkâr olmalı, öyle değil mi? Neredeler?” diye sordu.

Kâtip kalemini bıraktı. “Her Archon’un işlerini yapan iki yüz hizmetkârı vardır. Archon ölünce hepsi onunla birlikte gider. Yani yeni Archon’un tamamıyla yeni hizmetkârları olur.”

“Onunla mı giderler?”

Kâtip tek kaşını kaldırdı ve şaşkınlıkla baktı. “Ölürler,” dedi. Mirany biliyordu. Neden anımsayamamışü? *Sırlan kimseye •oyleyememeleri için miydi?*

“Bu olmadan önce bana onlardan birini bulabilir misin?” Kâtip başını kaldınp baktı. Mirany fazlasıyla istekli bir havaya girdiğini fark etti, sıkılmış ve sinirlenmiş gibi yaparak pencerenin önüne gitti ve dışarı baktı.

“Bir müzisyen varmış, Tapmak’ta hakkında çok konuşulduğunu duydum. Yeni insanlara ihtiyacımız var. Sanınm adı Oblek.”

Kâtibin yanıt vermesine fırsat kalmadan Kâhya kapıdan haşini uzattı. “Bana ihtiyacınız olacak mı Hazretleri?”

“Leydi bir müzisyen anyor, adı Oblek.” Seth karşı koymasına fırsat vermeden atılmıştı.

Kâhya duraksadı. Cebinden beyaz bir bez parçası çıkartıp yüzünü sildi, gözleri küçücük ve siyahtı, korkulu bir merakla yüzüne bakıyordu. “Öyle mi? Onu burada bulamazsınız, Leydi. Tutuklandı. Dün gece.”

“Tutuklandı mı?” Mirany atıldı, korkudan sarsılmıştı.

“Neden?”

“Sanırım güvenlik için, Argelin’in adamları gelip hepsini topladı. Başka bir şey var mı?”

Rhetia gittikten sonra saygısızlaşmıştı. Mirany başını iki yana salladı. “Sen ne olacaksın? Sen de onunla... gidecek misin?” Kâhya kapıdan çıkarken duraksadı, “Evet,” dedi arkasına bakmadan. Sonra gitti.

Kâtip göz ucuyla ona bakıyordu.

Mirany şok olmuştu, döndü, düşünmeye çalıştı. Demek Oblek’i yakalamışlardı. Bir Archon öldüğünde hep böyle olurdu. Belki de adını notta okumuşlardı, yakması gereken kâğıt parçalan arasında görmüşlerdi! Onun hatasıydı. Oblek’i kurtarması gerekiyordu.

Çabucak kendini toparladı. “Dinle beni,” dedi. “Tutsaklann nereye götürüldüklerini biliyor musun?”

“Limanın altındaki hücrelere. Ama siz oraya gidemezsiniz, Leydi.”

Mirany sakin görünmeye çalışıyordu, “Ben Dokuzlar’dan biriyim. İstediğim yere gidebilirim.”

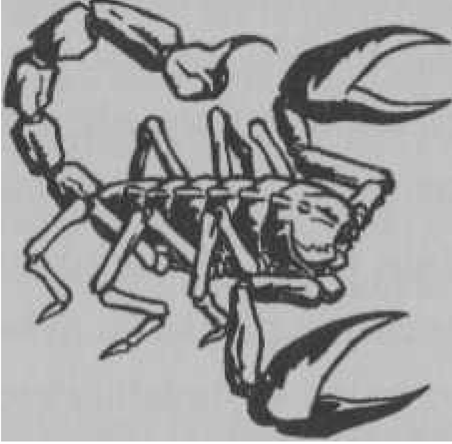
“Evet, ama...”

Kapıya gelmişti, döndü. “Benimle gelecek misin?”

Aslında emir sayılırdı, buyurgan bir istekti ama daha çok rica gibi söylenmişti. Hiçbir şeyi beceremeyecekti!

Seth parşömeni nılo yaptı ve sırtında taşıdığı küçük hasır sepete koydu. Parmaklanna mürekkep bulaşmıştı. Düşünceli bir ifadeyle ellerini sildi. “Neden gelmeliyim?” diye sordu. Küstah bir ifadeyle söylemişti.

Mirany yüzüne baktı. “Çünkü ben gelmeni söylüyorum. Çünkü onu kurtarmak için yardıma ihtiyacım olabilir.”

Seth avantaj sağlamak için bir fırsat görüyor

Ürkek küçük bir şey, diye düşündü. Heyecanlıydı. Nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Durup Seth'in yetişmesini bekliyordu, aslında kurallara göre Seth'in üç adım gerisinden gitmesi ve o konuşmadan konuşmaması gerekiyordu.

Belki bu kuralı bile bilmiyordu.

Sanki Archon'un hizmetkârlarından birini sorgusuz sualsiz ona vereceklerdi! Aslında Seth'in bu tür işlerden uzak durması gerekiyordu. Zengin küçük kızlar her zaman sorun yaratırdı.

Parşömen tomarlarını koyduğu hasır sepetten tıpalı bir matara çıkardı, tıpayı açtı büyük bir yudum soğuk su içti.

Rahibe fark etmişti, yan gözle bakıyordu. Ona da ikram edip etmemekte kararsız kaldı... her iki biçimde de hakaret olarak algılanabilirdi. Hem bu onun bir günlük hakkıydı. Matarayı geri koydu.

Saray'dan çıktıklarında tahtırevan gitmişti; Seth korkmuştu ama kız sabırla Liman'a doğru yürümeye başlamıştı. Tozlu yol-

larda yürümekten ayaklan şişmişti ama Kapı'ya yaklaşmışlardı. İkisi de konuşmamışlardı. Kız utangaç görünüyordu, Seth de önceki geceden yorgundu ve korkuyordu. Böyle şeylere ayıracak zamam yoktu. Planlan teslim etmesine yalnızca iki gün kalmıştı.

Planları bulsa bile, başka bir zorluk vardı. Çakal gibi bir adama Sostris'in mezannın planlannı öylece veremezdi. Hırsızlar planları alıp ortadan kaybolabilirlerdi, ne suyun ne de başka bir şeyin garantisi yoktu, yakalansalar ve haritalar üzerlerinde bulunsa Seth'in sonu olurdu. O kadar da aptal değildi. Tamam, tehlikeliydi ama suyun Telia'ya gitmesini garantilemek için Çakal'ın ona hep ihtiyacı olması gerekiyordu. Durum ka-nşıktı. İşi uzatmaya çalıştığını anlayacak olurlarsa zaten onu öldürürlerdi...

Kızın bir soru sorduğunu fark etti.

"Ne dedin?"

Tedirgin bir hali vardı. “Archon’u tanıyor muydun, diye sordum.”

Seth hayretle yüzüne baktı. “Leydi, Archon’u hiç kimse tanımaz. Maskesiz Saray’dan dışarı çıkmaz. Evdeki Kâhya’dan başka kimsenin onunla konuşmasına izin yoktur, o da yalnızca günlük konularda konuşabilir. Archon yaşamı boyunca yalnızca Kâhya ve Tann’yla konuşabilir.”

Mirany yürürken yanıt verdi. “Yalnız bir yaşam olmalı.”

Seth omzunu silkti. “İhtiyacı olan her şeyi var: Yiyecek, içecek ve en güzel giysilere sahip. Şansı varsa ondan istenen bedeli de ödemek zorunda kalmaz.”

. “Ama bu seferki ödedi.”

Omzunu silkti.

Mirany yüzüne düşen kahverengi saçı arkaya itti. “Öldüğünde oradaydım. Tann’yı ona ben taşıdım.”

Seth sırtından aşağı inen bir ürperti hissetti. Onun bu kadar bııemli biri olduğundan haberi yoktu. Diğer kız kendinden çok daha emin görünüyordu.

Kapıya gelmişlerdi. Kızın geçiş izni yok gibi görünüyordu. Bariyerlere doğru yürüdü. “Ben Dokuzlar’dan biriyim. Beni tanıyor musunuz?”

Bariyer anında kalktı. İki koruma eğildi, tedirgindiler.

Seth arkasından yürüdü. “Etkileyici,” dedi.

Mirany’nin yüzü hafifçe pembeleşti. “Buna bir türlü alışamadım. Şimdi nereye?”

“Rıhtıma.” Onu öyle bir yere götürdüğü için birden Seth’in morali bozuldu. Leş gibi balık kokuyordu ve ne kadar küfürbaz denizci, ağzı kalabalık balıkçı kadın, hırsız, tüccar varsa hepsi oradaydı. Durdu, Mirany’nin pahalı ketenden dikilmiş beyaz tuniğine ve boynundaki altın kolyeye baktı. “Yanımıza birkaç koruma alsak iyi olur.”

Mirany tuhaf bir ifadeyle baktı. “Onlar Argelin’in adanılan.”

“Evet, ama istersen...”

“Hayır. Yalnızca ikimiz gideceğiz.”

Seth botuna sakladığı bıçağı düşündü ve yutkundu. Büyük bir şey değildi. Eğer gözü sert bir denizcinin Dokuzlar’dan birini hırpalamasına izin verecek olursa, kulaklan kesilip Kent dışına atılırdı ve ertesi gün buralarda dileniyor olurdu.

Mirany durumun farkında değil gibiydi. Limana inen dik yoldan ve merdivenlerden çabucak indikten sonra hızla yürümeye başladı. Sanki hiç sokağa çıkmamış gibi merakla etrafına bakınıyordu, deve pisliğinin üzerinden atlayarak yük otomobiline, üst üste yığılmış karides, ringa balığı, kalamar kasalarına çarpmamaya çalıştı. “Ülkeme benziyor!”

“Ülkene mi?”

“Milos’a. Heklades’in açıklannda. Biz de limanın üzerinde otururduk.”

Seth başını salladı. Ülkesini özlediğini düşündü ama öte yandan koca bir Ada’sı vardı, daha başka ne isteyebilirdi? Kolundan tutmak için elini uzattı sonra vazgeçti, onun yerine, “Söylediğim yer burası, Leydi,” dedi.

Tüccarlar Kemeri’nin arkasında bir binanın ön cephesi görünüyordu. Askerlerin nöbetçi kulübesi buradaydı, aynı zamanda General Argelin’in kumanda merkeziydi. Seth’in yaşamı boyunca girmediği ve asla girmek istemediği bir yerdi.

Kız da tedirgindi. Aslına bakılırsa, binanın önünde durup yukarı baktığında korkudan donmuş gibi duruyordu. Aniden döndü, Seth’in kolundan tuttu ve bir tezgâhın arkasına sürükledi. “Nasıl yapacağım? Beni dinlemezlerse ne olacak?”

Seth yüzüne baktı, sonra omzunu silkti. “Arkadaşının yapüğı gibi yap. Zaten dinlemek zorundalar. Çünkü sen...”

“... Dokuzlar’dan biriyim. Evet.” Mirany bir dakika kadar konuşmadı sonra, “Yardımına ihtiyacım var,” dedi. “Sen bu insanları bilirsin.”

Birden Seth eline bir şans geçtiğini fark etti, göğsünü saran heyecan dalgasıyla gülümsedi. “Yardım edersem, beni terfi ettirir misin?”

“Terfi mi?”

“Ben yalnızca dördüncü yardımcı arşivciyim. Ücret çok düşük. Üçüncü olsam... veya ikinci... daha fazla kazanırım.” “Ah, anlıyorum.” Ama anlamamıştı. Hiçbir bilgisi yoktu. “Tamam, yapabilirsem. Yani evet, elbette. Müzisyeni çıkarmama yardım edersen. *Argelin’in haberi olmadan.”*

Birbirlerine baktılar. Burada neler oluyor, diye düşündü Seth. Kendini koruma duygusuyla derisi diken diken oldu ve ıı Inidan aşağı küçük uyan dalgalan yayıldı. Hiçbir biçimde \rgelin ile ilgili bir işe bulaşmak istemiyordu. Bütün bunlar MI adan bir müzisyen için miydi?

“Argelin’in haberi olmadan mı? Bunun Tapmak için ol-dıığunu sanmıştım.”

“Bu bir sır,” diye mınldandı Mirany. Sonra diğerine verdiği • evabm aynısını verdi. “Tann’yı ilgilendiren birtakım işler.”

Seth kaşlannı kaldırdı. Tamam, Tann’ya saygısı vardı. Iliiyük olasılıkla bu kız da ne söylediğini biliyordu. Ayrıca bir ıı ra dâhil olmak güç sahibi olmak demekti, ihtiyacı olduğunda I)< (kuzlardan birine şantaj yapabilmek işine yarayabilirdi. “Tamam,” dedi. “Kabul edilmiştir. Şimdi başlangıç olarak senin kendini beğenmiş görünmen gerekiyor. Arkadaşın gibi. Mecbur olmadıkça konuşma, konuşmayı ben yapacağım.”

Mirany çaresiz bir halde başını iki yana salladı. “Anlamıyorsun! Yapamam! Beceremiyorum! İnsanların bana bakmasından bile hoşlanmıyorum!”

“Rol yapacaksın.”

“Yapamaml”

Seth sabırsızlanarak iç çekti. “Leydi, bu işi yapmak istiyor musun, istemiyor musun? Çünkü benim boşa harcayacak zamanım yok.”

Mirany kızardı. Sonra derin bir soluk aldı, boynundaki altın zincirle oynayarak sakinleşti. “Evet,” dedi sonunda. “Evet.”

“O zaman beni takip et.”

Yürümeye başladı, sonra döndü. Hemen elini sallayarak Mirany’ye öne geçmesini işaret etti. “Özür dilerim. Ama herkesten üstünmüşsün gibi davranmaya ve görünmeye çalış. Herkes pislikmiş gibi düşün.”

Önünde yürüyen Mirany'nin içini çektiğini duydu. "O kadar kolay değil," diye mırıldandı.

Seth kapıya gelince Mirany'yi durdurdu ve önden yürüdü. "Leydi Mirany," diye ilk gördüğü nöbetçiye yüksek sesle anons etti. "Tann'yı ilgilendiren görevleri var."

Büyük bir avluydu ve sesi yankı yapıyordu. İnsanlar dönüp baktılar. Nöbetçi geri çekildi, aklı kanşmışü, çenesini kaşıyarak düşündü.

Kız içeri girdi.

Küçük ve solgun görünüyordu ama son derece sakin bir biçimde etrafına bakındı ve sessizliği delen etkileyici bir sesle konuştu. "Tutuklulardan birini görmek istiyorum. Onlan nerede tutuyorsunuz?"

Son derece buyurgan söylemişti, hakkını vermek gerekiyordu. Seth olsa en az beş dakika çalışması gerekirdi. Belki kızda bir şeyler vardı çünkü bir subay hemen ileri atıldı ve yanlarına geldi. Yüksek rütbeli değildi yalnızca bir muhafızdı, bu kadarı yeterli olmalıydı. Başını eğerek selamladı.

"Geleceğinizi haber vermediler, Leydi."

Mirany gülümsedi, paniklemiş bir ifadeyle Seth'e baktı, Seth hemen imdadına yetişti. "Bu resmî veya dinî bir görev değil. Leydi Mirany ailesinin bir hizmetkârı adına burada bulunuyor, yanlışlıkla... tutuklanmış. Neye dayanarak tutuklandığını öğrenmek ve mümkünse kendisiyle konuşmak istiyor." Bunu söylerken sesini alçaltmış, subayı bir kenara çekmişti; herkesin duymasına gerek yoktu. Nasıl olsa durum eninde sonunda Argelin'e iletilecekti.

Muhafız kır saçlı bir adamdı. Akıllı birine benziyordu. "Adamın adı ne?"

"Oblek," dedi Mirany usulca. "Müzisyen."

Duvarda bir liste asılıydı, subay sanki zorlanarak okuyormuş gibi yüzünü listeye döndü ama Seth çoktan görmüştü, ortalarda bir yerdeydi. "Bu işte," dedi parmağı ile parşömene vurarak. "Beş numaralı hücrede."

"Beş mi?" Muhafızın yüzü birden soldu. "Bir yanlışlık olmalı. Bunlar..." Mirany'ye baktı. "En azından... Özür dilerim I rydi, bunu hemen

halledeceğim. Tutuklu Tapınak’a getirilecek, lîugün öğleden sonra...”

Mirany kaşlarını çattı, gergindi. Parmaklan kasılmıştı ama konuşabildi. “Özür dilerim, gerçekten özür dilerim ama onu hemen istiyorum. Buraya onu götürmek için geldim. Tapınak’ın ve Tann hizmetinin her şeyden önemli olduğunu anladığınızdan eminim. Bu adamın Tapmak’ta müzik çalması gerekiyor, onu .ılmadan gitmeyeceğim.”

Son kısmını oldukça asabi söylemişti, sesi bir fısıltı gibi çıkmıştı ama sözcükler anlaşılıyordu. Muhafız bu işi üzerine yıkacak birini anyormuş gibi çaresizlikle etrafına bakındı, Mirany’yi tamamlarcasına Seth kulağına eğildi. “O TamTnın Taşıyıcısı. Ben olsam bekletmezdim.”

Muhafız süratle karar verdi, döndü ve seslendi. İki nöbetçi koşarak geldi. “Beş numaradan müzisyeni alm. Buraya getirin.”

“Beş numara mı?”

“Dediğimi yapın.”

Adamlar döndüler. Aralarındaki bakışma Seth’in gözünden kaçmadı.

Beklediler. Muhafız, Mirany için bir sandalye getirdi, Mirany kenarına ilişerek dikkatle etrafına bakındı. Askerler gelip gittiler, yan gözle bakıyorlardı, Mirany’nin önünden geçerken vücutları saygıyla dikleşti. Mirany Seth’e endişeli bir ifadeyle baktı. İkisi de gerilmişti, General gelecek olursa, diye düşündü

Seth, oyunu çok dikkatli oynaması gerekiyordu. Hemen kaybolacaktı.

Nöbetçiler geri geldi. Müzisyen yanlarındaydı.

Nedense, Seth genç birini bekliyordu. Ama eğer Oblek denen adam buysa, bu kadar zahmete değmezdi. Göbekli, saçı dökük, sarhoş bir adamdı. Eski bir mavi tuniği vardı ve çok kirliydi, dantel gibi her tarafı delik deşik olmuştu. Yüzü sıcak havanın etkisiyle yıpranmıştı ve çok çirkindi.

Mirany yalnızca bir saniye duraksadı. Sonra oturduğu yerden fırladı. “Oblek! Şu haline bak!”

Adamın aklı varsa da oldukça karışmış olmalıydı. Gözlerini kırpıştırdı, kaşındı. “Kimsin sen?” diye sordu.

Seth hemen muhafıza döndü. “Bu adam dayak mı yedi? Suçu neydi?”

Muhafız ter içinde kalmış bir kâtibin aceleyle getirdiği parşömenin üzerinde parmağını gezdirdi. “Şey... içki içtiği için dayak yemiş. Onu Archon’un şarap mahzeninde bulduk, daha doğrusu mahzen kalıntıları demeliyim, teker teker bütün şişeleri elden geçirmiş.”

“Yaşlı adama olan üzüntümden, Tann’mn iyilikleri onunla olsun,” dedi Oblek, kaba bir tavırla.

“Hepsi bu kadar mı?”

Görevli dudaklarını yaladı. “Evet. Ama Archon’un bütün hizmetkârları...”

Seth artık gitmeleri gerektiğini düşünüyordu, Mirany çoktan ayağa kalkmıştı. “Sen,” dedi müzisyene dönerek, “benimle geleceksin. Tapınak’ta hizmet için bekleniyorsun. Anladın mı?”

Oblek bozulmuş bir ifadeyle, “Anladım, Leydi,” dedi.

“Teşekkür ederim.” Muhafıza döndü, başını salladı ve dışarı çıktı.

Oblek arkasından gitti, kararsızdı, Seth’in adım atmasına fırsat bırakmadan muhafız kolundan yakaladı. “Argelin’e ne söyleyeceğim? Beş numara özeldi.”

“Neden?”

“Onlar Archon’un mezarı için ayrıldı.”

“Bir eksik fark edilmez.”

Muhafız huzursuzdu. “Argelin öğrenecek olursa...”

“Senin sorunun,” dedi Seth. “Ona kızdan bahset, Argelin kendisi çözsün. Duyduğuma göre Sözcü ile arkadaşlıktan ileri bir yakınlıkları varmış.”

Çabucak dışan çıktı ve koşarak merdivenlerden indi.

Dışarıda güneş kavuruyordu. Sıcak hava bir duvar gibi yüzüne çarptı, ışık göz kamaştırıyordu, denizin üstü bembeyaz parlıyordu. Limanın

gürültüsü ve balık kokusu havaya yayılmıştı. Yukarıda, daracık evlerin arasında kırlangıçlar çığlık atıyordu.

Kızla çirkin adam kalabalığın içinde yok olmuştu. Arkalarından koştu, köşeyi döndüğü anda etli bir el tuniğinin yakasına yapıştığı gibi onu karanlık bir kapı girişine sürükledi.

Mirany de oradaydı, dehşet içinde bakıyordu.

“Tam olarak nerede oturduğunu öğrenmek istiyorum,” diye hırladı Oblek. “Hemen.”

Mirany hiç beklemediği sesler duyuyor

Kapıyı *zayıf*, bezgin bir adam açmıştı. Oblek adamı itip içeri girdi. Üç küçük odanın perdelerini hışımla teker teker açıp baktı, sonra hızla çatıyı, evin dışındaki tuvaleti ve bir kenarda bitap düşmüş küçük bir kızın hurma çekirdekleriyle oynadığı bahçeyi inceledi.

“Nedir bu?” diye sordu zayıf adam. Seth’in babası olmalı, diye düşündü Mirany. Birden üzerine bir yorgunluk ve yılgınlık çöktü, kınk dökük sandalyeye yığıldı. Çocuk ona bakıp gülümsedi.

“Kapa çeneni.” Oblek de oturdu. “Bana biraz su ver,” dedi kulak tırmalayan bir sesle.

Mirany Seth’in başıyla onayladığım gördü. Babası gönülsüzce en serin odada duran testinin yanma giderek bir tas dolusu su getirdi, Oblek suyu kana kana ve lekeli tuniğine döküp saçarak gürültüyle içti, sabırsızca tası sallayarak bir tane daha istedi.

Hepsi onu beklediler. O bitirmeden kimse konuşmaya cesaret edemiyor gibiydi. Bardağın üzerinden ifadesiz bakışlarla hepsini inceledi, susuzluğu geçince derin bir iç çekişle ağzım südi ve geğirdi. Tası lekeli sehpaya bıraktı. Elleri kısa ve tombuldu, parmak uçlan dikkat çekecek derecede genişti.

“Peki. Bu Argelin’in parlak fikri mi? Onun yerine yalaka bir kâtiple mi konuşacağım? Herhalde güneş çarpmış olmalı.” Küçümser bir ifadeyle döndü. “Özellikle sen, Dokuzlar’dan biri olduğunu iddia ediyorsun! Biraz daha inandıncı birini bulmalıydı.” Mirany tırnağının kenannı kemiriyordu. “Haklısın,” dedi. Seth, Telia’ya sanlmış, gergin bir halde duruyordu. “O onlardan biri. Taşıyıcı.”

Oblek homurdandı.

“Doğru söylüyorum.” Seth küçük kızı alıp dışan çıkarmakta olan babasına baktı, Mirany baba oğlun nasıl bakıştıklannı gördü. Sonra Seth oturdu, onun konuşmasına fırsat vermeden Mirany söze girdi. “Archon

söylediği için seni bulmaya geldim. Daha doğrusu yazdığı için. Senin bildiğini söyledi."

İri yan adam damağını şaklatarak gözlerini kıstı. Dikkatle Mirany'yi inceledi. "Neyi biliyormuşum?"

"Şeyi..." Seth'e baktı. "Oracle'm ihanetini."

Birden adamın yüzü değişti, gözlerinde iyice açgözlü bir ifade belirdi.

"Yazdı mı?"

"Bir not. Öldüğü gün."

"Not nerede?"

"Yaktım." Mutsuz bir ifadeyle omzunu silkti. "Çoğunu yaktım. Sanırım birileri yanmayan parçalan okudu."

"Yani elinde kanıt yok."

"Hayır. Ama ben Dokuzlar'dan biriyim. Yani şimdilik. Yap-tıklanmı öğrendikleri zaman neler olacağını bilemiyorum." O kadar korkmuş bir hali vardı ki Seth neredeyse ona acıyacaktı.

lîıınun yerine gitti, Mirany ve kendisi için su getirdi. Tası alırken Mirany mahcup bir ifadeyle gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Müzisyen onları seyrediyordu. "Bu adama güveniyor musun?"

Mirany içini çekti. "Onu tam olarak tanımıyorum ama..."

"O halde gidiyoruz." Oblek ayağa kalkmıştı, Seth yerinden kıpırdamadı. Sakin bir ifadeyle konuştu. "Ben zaten çok şey öğrendim. Argelin kaçtığını fark edecek olursa, sen de bu kadar önemli olduğuna göre, adamlarını peşine salacaktır. Burada daha güvendesiniz."

"Lütfen," diye mırıldandı Mirany. "Otur!" Müzisyenle birlikte sokaklara çıktığını düşünmek bile midesini bulandırıyordu. Adam Miranyyi korkutuyordu. Bir iblisi zincirlerinden kurtarmış gibi hissediyordu, atmaması gereken bir adım atmıştı. Oblek, aklından geçenleri anlamış gibi sırıttı.

Yavaşça oturdu.

Bir süre kimse konuşmadı. Sinekler vızıldıyordu, bir arı d uvann üzerindeki saksıda büyüyen keskin kokulu bitkinin minik çiçeklerinin arasında geziniyordu, caddeden Liman'ın hiç bitmeyen gürültüsü ve bağırışları geliyordu. Sıcak yakıyordu. Mirany kolunun yandığını hissetti, alnından bir ter damlası yuvarlandı. Sandalyesini gölgeye çekti.

"Sen Milos'tan mısın?" diye birden sordu müzisyen.

"Evet. O notta..."

"O da Milos'tan gelmişti. Hep orayı anlatırdı, geri gitmek isterdi. Ama onu altın kafese hapsettiler. Yaşamını engellediler, lıer arzusunu yerine getirdiler. Özgürlüğü dışında ne isterse verdiler." Sesi güçsüzleşti, yorulmuş gibiydi. "Tanrı da biliyor, yaşlı adamı çok sevdim. Onunla, geceler boyu içtik, sohbet ettik. Onu on yaşındayken bulduklarını, annesinin yeni giysiler satın aldığım ve oğlu Archon olduğu için köyde nasıl böbürlendiğini, onu bir daha annesiyle görüştürmediklerini anlattı. Asla. Bazen maskesinin göz deliklerinden annesini kalabalığın arasında gördüğünü söylerdi. Yalnızca on yaşındaydı." Duygusallaştı, omzunu silkti "Yiyecek bir şeyler var mı? Şarap falan?"

"Daha sonra." Seth kaşlarını çattı. "Onunla nasıl konuşabildin? Yasaktı..."

"Kimse altmış yıl sessiz kalamaz." Küçümseyen bir ifadeyle baktı. "Sen olsan altı hafta dayanamazdın kâtip. Ben Saray'a girdiğimde Archon oluşunun ellinci yılıydı. Sapıtmıştı, tuhaf ve yan deli bir adam olmuştu, zamanından önce yaşlanmıştı. Ama müziği seviyordu. Ben müzik çalabilirim, Leydi, söylediğiniz gibi. Böylece herkes uyuduktan sonra geceleri geç saatlere kadar onun için çaldım. Onun için gece ile gündüz aynıydı. Düzeni bozulmuştu. Yalnızca yiyor, uyuyor ve istediği gibi odalarda dolaşabiliyordu. Dünyada yaşamıyordu, Canlılar'm dünyasında yaşamadığı gibi henüz Ölüler'in dünyasına da gitmemişti. Ne de olsa onun içinde Tann vardı."

Öğle saatleri çoktan geride kalmıştı. Mirany birden ayini anımsadı. Archon'un bedeni çoktan Müzik Evi'ne yatırılmıştı, karanlık basmadan dönmesi gerekiyordu. "Şimdi de onun için çalacaklar," diye fısıldadı.

“Benim çaldığım gibi olmayacak.” Oblek sakallan uzamış yüzünü ve kirli boynunu ovaladı, odanın bir köşesine tükürdü. “Size güvenebilsem...”

“Seni biz kurtardık.”

“Neden kurtardığınızı da bilmiyorum.”

Mirany sabırsızlıkla başını iki yana salladı. “Çünkü o öyle söyledi! Çünkü yeni bir Archon atanacak ve Tanrı’nın seçtiği aday olmalı...”

Oblek başını salladı. “Argelin’in seçtiği değil. Tamam.” Kuşkulu bakışlarla Seth’i bir kez daha süzdü, sonra kollarını kavuşturdu. “Tamam. Archon öldürüleceğini biliyordu. Bunu bekliyordu. Onların planlarını sorgulamaya, vergileri, işlerin idare edilişini, Argelin’in zenginlerden rüşvet almasını, fakirlere karşı sorumsuz hareket etmesini yakından izlemeye başlamıştı. Ben ona belli etmemesini söyledim ama o Argelin’e haber gönderdi. Tartıştılar. *Sen bana ne yapabilirsin, yaşlı adam?* General’in böyle söylediğini duydum. *Tanrı’nın bile sınırlarını bilmesi gerekir.”*

Seth buz gibi olduğunu hissetti. “Ama Oracle dedi ki...”

“Ah evet.” Mirany yüzünü ekşiterek başını salladı. “Mabetten çıktığında Hermia’nm yüzü bembeyazdı. Oturmak zorunda kaldı. Ondan sonra Tann’mn onunla konuştuğunu, Archon ölmeye hazırsa yağmur göndereceğini söylediğini iletti.”

Oblek güldü. “Yalan söyledi. Gökbilimciler, Ölüler Kenti’nde-kiler, bir hafta önce Tapmak’a çok gizli bir rapor gönderdiler ve yağmurun beklendiğini ama fazla olmayacağını bildirdiler. Gördüğün gibi bu onun bahanesi oldu. Onun ve Argelin’in. Archon’u öldürdüler ve yağmur geldi. Archon onlardan nefret ediyordu, asla güvenmiyordu, onlar da Archon’un konuşmasından korkuyorlardı. Halk onu seviyordu. Şimdi öldü ve onlar, yerine kendi seçtikleri birini getirecekler. Kontrol edebilecekleri bir erkek çocuk bulacaklar.”

Seth neredeyse ıslık çalacaktı. Kızın durumuna çok şaşırıyordu, sanki bunları biliyormuş gibi dinlerken başını sallıyordu. “Peki ya Oracle?”

Oblek omzunu silkti, inatçıydı. “Önce biraz şarap bul.”

Sonunda Seth gitti ve şarap aldı. Açık san ve büyük olasılıkla acı bir sıvıydı çünkü Oblek başına diktikten sonra yüzünü buruşturdu. “Tannm!” Sonra öne doğru eğildi ve bir çırpıda anlattı.

“Archon bir gece bana Sözcü’niin hain olduğunu anlatü. Oracle’a ihanet ediyordu. İnsanların yanıt almak için altın ve gümüş ödedikleri sorularına yalan yanıtlar veriyordu. Bundan dolayı Talla’lı tüccarlara alım satım yapmamaları söylendi, Argelin’in kendi baharat yolu vardı. Rekabet istemiyordu. Bundan dolayı Oracle orduya Chios’a saldırmasını emretti, orası isyancıların yuvasıdır. Argelin istediği için Oracle kabul etti. Tanrı çok kızdığı için yağmur yağmadı. Tanrı konuşuyor ama Sözcü onu duyamıyor. Sözcü gücünü kaybetti, tabii eğer gücü olduysa.”

Mirany başını iki yana salladı, sonra herkesin ona baktığını fark etti. Aklı karışmıştı, ayağa kalktı.

“Bakın, benim dönmem gerekiyor. Zaten geç kaldım. Ne yapmamız gerektiğini sonra konuşuruz ama...”

“Biz mi?” Seth ok gibi fırladı. “Leydi, ben bu işte yokum.”

Oblek doğruldu.

“Çok şey biliyorsun,” dedi Mirany, usulca. “Kendin söyledin. Yardımının karşılığını ödeyeceğim.”

Boynundaki altın zincirlerden birini çıkardı ve Seth’e uzattı. “Onu güvende tut. Bu yiyecek ve su almanız için.”

“Babamla kız kardeşim burada yaşıyor! Onların nasıl bir tehlikede olduklarını düşün!”

“Askerler buraya bakmazlar.”

“Ben askerleri düşünmüyorum!” Seth’in sesi kısıldı. “Bu adam bir ayyaş...”

“Onu Ada’ya götürünceye kadar bırakabileceğim başka bir yer yok.”

Seth istemeyerek altını aldı. Hâlâ Mirany’nin sıcaklığı üzerindeydi.

Oblek homurdandı. “Hermia önce senin işini bitirecek.”

“Benim mi?”

“Senden şüphelenmiş olmalılar. Neden seni Taşıyıcı yaptılar sanıyorsun? Birkaç gün sonra öleceksin küçük kız çünkü Tann’yı Yas Evler’inden sen geçireceksin ve o da kendini yok edecek. Onlar için yararlı olacak. Burada saklanma konusuna gelince, evet öç alma zamanı gelinceye kadar burada saklanacağım.” Bardağa içki doldurdu ve başına dikti.

Mirany sıcağa rağmen, buz gibi bir halde döndü ve kapıya doğru yürüdü. Dışarı çıkmadan önce Seth caddeyi kontrol etti. “Kimse yok.”

“Olabildiğince çabuk döneceğim. Lütfen ona iyi bak.”

“Ona mı?” Seth kaşlarını çattı. “Ben ailem için endişeleniyorum.”

Mirany başını salladı. “Evet, biliyorum. Özür dilerim. Göründüğü kadar tehlikeli olmadığından eminim. Söz veriyorum, işleri yoluna koyacağım. Gündoğumunda Üçüncü Ev’e girilecek ve benim orada olmam gerekiyor.”

“İyi şanslar,” diye mırıldandı Seth.

Telaşla güneşin titrek ışıklarının aydınlattığı caddeye doğru koştu.

Seth çevredeki evlere ve kapı girişlerine bakındı, tanımadığı birini görmedi ve kapıyı kapattı. Sırtını kapıya yaslayarak yüzündeki teri sildi. Derin bir soluk alıp avluya döndü. “Başıma kaldın gibi görünüyor.”

Oblek şarabı bitirdi. Gözleri küçülmüştü ve konuşması peltekleşmişti.

“Merak etme. Benim de sana tahammülüm yok,” diye mırıldandı.

Mirany köprüyü koşarak geçti. Dokuzlar asla koşmazlardı. Asil bir davranış değildi. Hermia Üst Ev’in terasından bakıyor olabilirdi.

Soluk soluğa yavaşladı, sakinleşmeye çalıştı. Koştuğu için azar işitmekten korkması tuhaftı. Şimdi de kendisi ihanet etmişti. Ama hayır, hayır ihanet eden Hermia’ydı. Hermia Oracle’a ihanet etmişti. Ama zaten Tanrı yoksa...

Başını salladı. Yol çok dikti ve önceki gün yapılan Tören Alayı yolu iyice aşındırmıştı, sandaletlerinin içine kum ve küçük taşlar dolmuştu.

Oracle’m kapısına geldiğinde artık dayanamadı, dikkatlice yere oturdu. Sol ayağındaki ayakkabısını çıkardı, eliyle ayağına yapışan taşlan süpürdü.

Hemen yanında bir şey hareket etti.

Bir yılandı.

Kokudan soluğu kesilerek fırladı. Yeşil küçük sürüngen zikzaklar çizerek kaçtı, o da Mirany gibi korkmuştu.

Bir an bakıştılar.

Sonra yılan bir taşın altına girdi ve gitti.

Mirany soluğunu bıraktı ve dudağını ısırdı. Oracle'm taş sütununa yaslandı, diğer sandaletini de çıkardı ve titrek bir sesle konuştu. "O sen miydin Yüce Efendi?"

Taşın kenarından kum taneleri süzüldü.

Doğrulurken sorusunun yanıtı geldi, zihninin köşesinde sessiz ve küçük bir yanıttı.

Hayır.

Kıpırdamadan durdu. Hiç hareket etmedi.

Vücudunun her parçası durmuştu. Kalbinin bile durduğundan emindi.

Yavaşça döndü.

Oracle'ın loş kapısı kararmakta olan gökyüzüne doğru bir gölge gibi yükseliyordu. Yukarıda Tapınak'ta ateş yanıyor, duman aşağıya kadar sürükleniyordu, tatlı ve keskin bir kokusu vardı. Havaya biberiye kokusu yayılmıştı, geçerken etekleri sürtünmüş olmalıydı.

Uzun süre düşünemedi bile, o sesi duymuş olduğuna inanmak bile istemiyordu ama küçük sözcüğün yankılan hâlâ sessizce içinde titreşiyordu.

"Kim konuştu?"

Gonk çaldı ve sesi sıcak havaya yayıldı. Geç kalmıştı.

Kapıdan uzaklaştı, sonra birden döndü. Oracle'm kapısına gitti ve ellerini büyük taşlara dayayarak durdu.

Önünde uzanan patika yol dönerek yaprakların arasında kayboluyordu.

İçindeki ses konuşuyordu. *Mirany. İçeri gel, Mirarıy. Benim bulunduğum yere gel.*

Üçüncü Ev

Rüyaların Açılışı

Suyun kudreti var.

Neler yapabileceğini fark etmeye başladım. Gözeneklerden sızıyor, süzülüyor, damlıyor ve taşıyor. Yüzyıllar boyunca, sonsuza kadar, kayaların üzerine bile çıkıyor.

Benim doğal özelliğim ile bedenimi suyun okşamaları ve şiddeti oluşturuyor. Biçimlendiriyor ve yumuşatıyor. Biçimlendiriyor.

Suyun olduğu yere hayvanlar toplanır, insanlar gelir ve yerleşir. Su olmazsa, ölürler. Onların, insanların Yağmurkadın hakkında bir öyküsü var, uzun zaman önce Tanrı ve gölgesi onun için savaşmış, karanlık ve aydınlık çatışmış, gündüz geceye saldırmış.

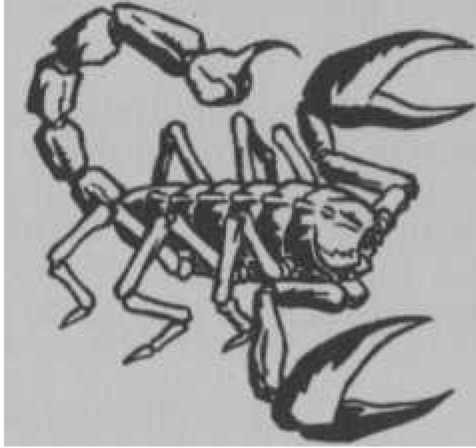
Yağmurkadın onlara yalnızca gülmüş, sonra ikisi de kazanamayacaklarım anlamışlar. Yağmurkadın kanatlarını onların üzerine açmış, kanatlan gökyüzüymüş ve yağmur yağmış, yağmış...

Bunu bir pazar yerinde dinlemiştim, yaşlı bir kadın çocuklara anlatıyordu.

Ağzım yaralar içindeydi, parmaklanm incecik ve güçsüzdü.

Bir süre sonra, kim olduğumu biliyordum.

Ta ki kız benimle konuşana kadar.

Mirany güneşin sesini duyuyor

Yol eskisinden daha karanlık görünüyordu. Zeytin dallan başının üzerinde yeşil bir tünel gibi birleşmişti, küçük gece kelebekleri etrafında uçuşuyordu.

Mirany, çöreklenmiş bir yılan gibi kıvrılan yolda elinden geldiğince sessiz yürümeye çalıştı, kutsal yer yılanın tam kal-bindeydi.

Taş. Karanlık delik.

Soluk soluğa kalmış, yan tarafına bir ağn saplanmıştı, biraz uzakta durup bekledi.

Tanrı yoktu.

En büyük korkusu bu düşüncesini açığa vurmaktı. Babası buraya geleceği ve ailenin itibannı kurtaracağı için o kadar heyecanlanmıştı ki ona söylemeye gönlü elvermemişti. Tuhaftı, bunu biliyordu. Herkes inanıyordu veya inandıklarını söylüyorlardı, Tanrı Oracle'ın içinde konuşuyordu ve onun söyledikleri doğruydu.

Ama Hermia'yı ilk gördüğü andan beri bunun doğru olmadığım biliyordu.

Çünkü eğer Tann'yı duyuyorsan diğer insanlardan farklı olman gerekirdi. İnsan parlardı, kalbi sevinç dolu olurdu.

Hem ayrıca dünyayı yaratan güç yerde bir delikte gizlenir miydi?

Titreyerek dudaklarını yaladı ve dinledi.

Ses çok hafif gelmişti, düşündükçe içinde daha da sönükleşmişti. Hayal etmişti. Denizin esintisini sözcüklere benzetmişti. Ağaçların çatırtısı, yaprakların hışırtısı ona öyle gibi gelmişti. Tanrı yoktu.

Yaklaş.

İçeri girdi. Hepsi yanlıştı. Katılımcılar olmalıydı, tütsüler yanmalı, şarkılar okunmalı ve yüzünde maske olmalıydı. Öne arkaya sallanarak

haykırmak, Hermia'nın yaptığı gibi korkunç sesler çıkarmalıydı. Karışımı içmeli, yer altı dumanını solumak için içeriye taşınmalıydı.

Tann'yla konuşmak bu denli basit olmamalıydı.

Oracle'a doğru yürüdü, ağır ağır çömeldi.

Sonra sordu: "Kimsin sen?"

Dumanlar *vardı*. Mor alacakaranlıkta parıldıyorlardı. Gece kelebekleri dumandan kaçıyorlardı. Aşağıda sanki sıcak bir şey vardı, dumandan görünmüyordu. Kuyunun ağzındaki kayalarda kristallerin parladığını gördü; kuvars parçacıkları ve sülfüre benzeyen san bir toz vardı.

Kim olduğumu biliyorsun. Ben Tanriyım. Eğer bir ismim vardıysa da unuttum.

"Tann'nın ismini yalnızca Sözcü bilir," diye fısıldadı. Aslında dudakları o kadar kurumuştu ki hiç ses çıkaramıyordu. "Benimle nasıl konuşabiliyorsun? Neredesin?"

Tanrılar güler miydi? Güler gibi, sessiz ve tuhaf bir ses çıkarttı. Derindi, yer altından gürlemişti. *Ben birçok yerdeyim. Ama bir tanesi yeni. Bunlardan biri en küçük ve en belirsiz olanı. Buraya geleli çok olmadı.*

Mirany sivri kayaların üzerine diz çöktü. Ağaçların gerisinde, yukarıda, Tapınak'ta gonklar çalıyordu.

'Yani yeni Archon mu demek istiyorsun?" diye sordu çabucak Sessizlik.

Çukurun derinliğinden bir üslama püskürdü, yüzüne sıcaklık vurdu. Eğildi, parmaklarıyla çukurun kenarlarını, yarıklan, küçük yosunlan yokladı. Akreplerden korktuğu için hemen elini çekti. Burası tehlikeliydi. Tannlar çok şey ister, insanı yok ederlerdi. Bütün şiirlerde, destanlarda tannlann seçtikleri ölüme esir olurdu. "Beni duyabiliyor musun?" diye fısıldadı.

Evet. Yeni Archon. O burada. Ben buradayım. "Nerede?" Mirany çaresizliğe kapılmıştı. "Çabuk söyle!" *Bir Tanrı emredilmeye alışkın değildir. Bir pazar yeri var, küçük tozlu bir meydanda çocuklarla dolu bir ev. Bir erkek çocuk. On yaşında. Çok susamış.*

"Herhangi bir yerde olabilir!"

Bir sözcük var ve bu sözcük yerin adı. Alectro.

“Bir köy,” dedi Mirany. “Ama ne kadar uzakta olduğunu bilmiyorum. Çölde. Liman’m güneyinde.”

Ben buradayım. Ben varım. Gel beni al, Mirany.

Mirany sersemlemişti. Bir an tüm varlığı çukura düşer gibi oldu. Esneyen, içinden soluklar yükselen siyah büyük bir ağızdı, iki eliyle kuvars kayalara tutundu, soluğu kesilir gibi oldu.

Geri çekilmek zorundaydı. Ayağa kalktı ve birkaç adım attıktan sonra bacakları tutmaz oldu, ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. Derin soluklar alarak yaseminlerin ve çürümüş sandal ağaçlarının kokusunu içine çekti.

Kilometrelerce uzakta ve uzun zaman önce gonklar çalmıştı. Şimdi sessizlik vardı.

Sendeleyerek doğruldu. Düşünmesi için zaman yoktu, Kent’e giderken buradan geçeceklerdi ve burada yakalanmaması gerekiyordu. Hermia bilmemeliydi.

Yılan gibi kıvrımlı yoldan geriye koştu. Yol bir anda dolaşır gibi oldu, neredeyse kapı girişindeki taşların arasına düşecekti ve cenaze alayı alacakaranlığı yararak geliyordu. Hermia tahtırevanda taşınıyordu, bir tahtırevan daha vardı, Rhetia’nm olmalıydı, Dokuzlar’ın geri kalanı yürüyordu, hepsi maskeliydi. Çalıların arasına gizlendi ve saydı, evet dokuz taneydiler.

Soluğu kesilmişti, hayretle bakakaldı.

Chıyse en arkada kalmıştı, Çeşnicibaşı maskesini takmıştı, yanında Taşıyıcı maskesi takmış bir kız yürüyordu, Mirany’nin takması gereken al kırmızı ve altın renkli maskeyi takmıştı. Neler oluyordu?

Yerine birisini koymaları bu kadar çabuk mu olmuştu?

Mersin çalılarının arkasına çömelirken ilk önce silahlı muhafızlar önünden geçti. Argelin, her zaman olduğu gibi atının üzerindeydi, hayvanın toynakları yoldan küçük toz bulutları kaldırıyordu. O kadar yakınından geçti ki öksürmemek için kendini zor tuttu, iki eliyle ağzını ve burnunu

kapattı, gözleri sulandı. Akşam kızıllığı çökmüştü, çevreyi bir uğultu sarmıştı.

İnsanların kaldırdığı toz bulutunun arasından baktı, General iri yan bir adamdı, bronzlar içinde panldıyordu, geniş yüzü ve çıkık elmacık kemikleri doğulu özelliğini yansıtıyordu, mükemmel tıraş edilmiş sakallarına toz yapışmıştı.

Abran eğerine bağladığı miğferinin boş göz delikleri Miran/ye bakıyor gibiydi.

Acımasız bir adamdı, bunu herkes biliyordu. Böylesine düşüncesiz hareket etmekle aptallık etmiş olduğunu düşündü, Oblek olayını çoktan öğrenmiş olmalıydı.

Sağa sola yalpalayan tahtırevanlar, fisıldaşan kızlar önünden geçti. Tepenin dik rampasını inmeden önce duraksadılar, tahtırevanlardan birinin düzeltilmesi gerekmişti.

Kokulu yaprakların arasından, “Chryse,” diye fısıldadı.

Çeşnicibaşı’nın gümüş üzerine mavi çizgili maskesi ona doğru döndü. Bir an maskenin arkasında Chryse değil başkasının olduğunu sanarak panikledi, sonra beklediği yanıt gelince rahat bir soluk aldı.

“Mirany? Neredesin?”

“Buradayım.” Çalıları hışırdattı.

Birden Chıyse geride kaldı, yanındaki kızı kolundan yakaladı ve yolun kenarına çekti. “Çabuk,” diye tısladı.

Taşıyıcı maskesini çıkardı, Mirany nakışçıda çalışan köleyi tanıdı, Berenice adında arsız bir kızdı, çok şaşırdı. Köle sırıttı ve maskeyi eline tutuşturdu. Birkaç saniye içinde maske Mirany nin yüzündeydi, metal ısınmıştı ve sarımsak kokuyordu. Kızın yanından geçip yola çıktı ama Berenice kıpırdamadı. Elini uzatıp bekledi. Chryse avucuna iki gümüş para koydu. Kız arkasını döndü zeytin ağaçlarının arasında gözden kayboldu.

Tam zamanında halletmişlerdi. Tahtırevanlar hareket ebnişti, Oracle’a yaklaşıyorlardı. Mirany arkalarından yürüdü, soluk soluğa kalmıştı ve terden buz kesmişti. Kimse fark etmemiş gibiydi, diğer kızlar biraz daha

önden yürüyorlardı ve silahlı muhafızlar görünürde yoktu. Bir süre sonra arkadaşına döndü, “Böyle bir şey yaptığına inanamıyorum,” diye mırıldandı.

“Ben de öyle,” dedi Chryse, hafif kendini beğenmiş bir ifadeyle.

Hermia’mn tahtırevandan inişim seyrederken Mirany heyecandan ellerini ovuşturdu. “Ya köle kız içeri girseydi? Oracle’a girseydi!”

Chryse hafifçe omzunu silkti. “Geleceğini biliyordum. Bana iki gümüş para borçlandın. Ayrıca gelecek sefer ben geç kalırsam sen de beni idare edeceksin.”

Mirany bakakaldı, şaşırmıştı. *Burada o kadar uzun süre kalmayabilirim,* diye düşündü.

Gece Ölüler Kenti yakıldı. Ateşten bir labirent gibiydi. Alevler mangallardan duvarlara, direklere sıçrıyor, bronz, bakır ve altınlarda yansıyordu. Ölüler için karanlığın veya onlara hizmet eden binlerce insanın önemi yoktu, Archon’un cenaze hazırlıkları durmaksızın devam ediyordu. Güneş battığı için, her bir mezarın yer altı kapısında ve duvarlar boyunca yakılan meşalelerin ışığında devasa heykeller çatırdıyor, dönüyor, hareket ediyor ve konuşuyor gibi görünüyordu. Büyük demir sepetler içinde yakılan ve dokuz gün boyunca basamaklı piramidin platformunda kalacak olan ateş, bakır rengi kıvılcımlar saçıyor, alevlerin kızıl yansımaları Yas Evi’nin pirinç kapılarına vuruyordu.

Dokuzlar’ın Evi piramidin etrafına dizilmişti, her kenarda üçer tane vardı; sütunlu ve kolonlu büyük, beyaz mermer binalardı. Bir Archon’un ölüm zamanı dışında evler kilitli tutulurdu ama şimdi ilk iki kapı açıktı ve üçüncünün kapısı bir zamanlar Tann’nm ruhunu taşıyan bedeni kabul etmek için sonuna kadar açılmıştı.

Büyük bir saygıyla Müzik Evi’nden getiriliyordu, boyalı tabutuna yerleştirilmişti ve bütün gün çalmaktan bitap düşmüş müzisyenler Üçüncü Ev’e kadar arkasından eşlik ediyorlardı. Tabut evin eşiğini geçtiği anda bütün enstrümanlar sustu.

Yorgun ve aç müzisyenler grup halinde Mirany’nin önünden geçip gittiler. Flüt çalan kızlar, lir çalan erkekler, pirinçten büyük bir boru, hatta

düdük çalan küçük bir çocuk bile vardı.

Onların görevi bitmişti.

Üçüncü Ev, Açılış Evi'ydi.

Archon tabuttan çıkarılmış, tam merkezde ve yüksekçe bir taş parçasının üzerine yatırılmıştı. İçeri girince Mirany bir kez baktı, sonra bakışlarını kaçırdı. Altın maske yüzüne takılıydı, yüzlerce alevin ışığında aydınlanan odada tek karanlık yer maskenin göz çukurlarıydı. Adamın tombul, üst üste konmuş ellerine baktı ve sol elini büyük bir sükûnetle bronz kâsenin içine sokuşunu anımsadı.

Artık nerede olduğunu biliyorum, dedi. *Seni bulacağım. Buraya geri getireceğim ama yardımına ihtiyacım var.*

Mumyalayıcılar geldi. Beyaz uzun cüppe giymiş üç adam daha sonra cüppelerini çıkaracaklardı, yüzlerinde ve kollarında tuhaf akrep figürleri vardı, boya ile derilerine çizilmişti.

Tahta masanın üzerinde aletleri sıralanmıştı; sivri uçlu ve keskin bir şeyler, uzun sondalar ve bıçaklar, çengele benzer uğursuz görünüşlü teller vardı. Kâselerin içinde tütsüler ve otlar yakılmıştı. Anason, selvi ve sandal ağacının kokusu birbirine karışmıştı ve havaya ağır bir çürümüş ceset kokusu hâkimdi.

Hermia etrafına bakındı. Dokuzlar toplandı ve Archon'un çevresinde el ele tutuştu, Mumyalayıcılar arkada gölgelerin içinde bekledi.

"Kardeşimiz öldü," dedi Hermia. "Onun için yas tutuyoruz."

"Onun için yas tutuyoruz."

"Parlayan gözlerimiz karardı. Düşünceler durdu. Ama Tanrı, Yüce Varlık, sonsuza kadar yaşar. Karanlık onun gölgesidir. Yukarıda mavi gök ve aşağıda kahverengi toprak yaraüldığmda, o oradaydı. Su Kadın geldiğinde o oradaydı."

Mirany bir hareket gördü, gözlerini kırpıştırdı.

Argelin kapının hemen dışına yaslanmıştı. Yüzünde çarpık bir gülümseme vardı, pürüzsüz tenine vuran alevler küçük desenler

oluşturmuştu. Mirany'ye bakıyordu. Mirany hiç kımıldamadı, başını çevirdi, yüzünü kaplayan güzel metal maskenin altında terliyordu.

"Ve hep öyle kalacak," diye mırıldandı Dokuzlar.

Hermia döndü. Normal ses tonuyla konuştu. "Açılış şimdi başlayacak. Tann'mn Yıkayıcısı bu gece Archon'un yanında kalacak. O gidene kadar hiçbir şey yemeyecek ve bekleyecek. Anlaşıldı mı?"

Persis kendinden emin başını salladı.

Hermia, "Güzel," dedi, kapıya gidip maskesini çıkardı, serin gece havasını içine çekti. Onun arkasından Mumyalayıcılar, cesede üşüşen leş kargaları gibi içeri girdi.

Argelin, "Şimdi ne olacak?" diye herkesin duyabileceği bir sesle sordu.

"Şimdi Oracle'da Tann'yla yalnız konuşacağım. Bize dokuz Aday için Arayıcılar'ı nereye göndermemiz gerektiğini söyleyecek. Adamlarınız hazır mı?"

Mirany yanan otların kokusundan boğulacak gibi oluyordu. Bir eli kılıcının sapında duran Argelin başını salladı. "Ne kadar erken öğrenirsek o kadar iyi olur," dedi kupkuru bir sesle.

Hermia aşağı baktı. "O işi bana bırak," diye mırıldandı, sesi tanınmayacak kadar yumuşaktı.

Argelin ona gülümsedi, dikkatli bir gülümsemeydi.

Sonra, Mirany büzülerek yanından geçerken bir yılan gibi döndü ve kolundan yakaladı. Mirany neredeyse elindeki boş bronz tası düşürüyordu. "Leydi. Sizinle konuşmak istiyorum."

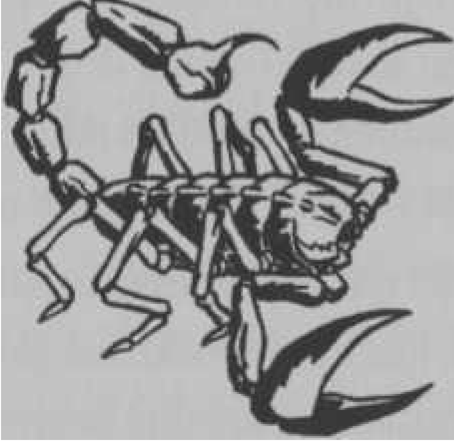
"Benimle mi?" diye soludu Mirany. "Neden?"

"Tahmin ettiğinizi sanıyorum." Alevler karanlık yüzünü aydınlatıyordu. "Sabah beni kabul eder misiniz? Ayin'den hemen sonra?"

Rica gibi söylenmişti. Ama emirdi. Mirany elini iterek mağrur bir ifadeyle ona haddini bildirecek cesaretinin olmasını çok isterdi. Onun yerine soluk soluğa, "Evet. Elbette," dedi.

Argelin elini çekti, başıyla hafifçe selam verdi ve yürüyüp gitti. Mirany öylece kaldı, kalbi deli gibi çarpıyordu.

Tam arkasındaki duman tüten evde, büyük sabır ve dikkatle çalışan testere sesleri sinirlerine, dişlerine ve tırnaklarına işledi. Archon'un bedeni açılıyordu.

Seth karanlık yerlerdeki tehlikeyi hissediyor

Mesaj masasının üzerindeki diğer kâğıtların arasına rastgele sokuşturulmuştu. Çok zarif yazılmış, çivi yazısıyla akıcı ve kesin bir ifade kullanılmış ve Seth'i iliklerine kadar dondurmuştu. Çakal'ın yüzünü çok iyi görememişti ama ses tonu onu ele vermişti. Bir aristokrattı. Eğitimliydi. Elleri de manikürlüydü. Seth kaşlarını çattı. Altına bile ihtiyacı olmayan bir adam ölü soyucu olabilir miydi?

Mesajda, "GÜNBATIMI SAATİNDE, DUVARIN ALTINDA SOSTRİS'İN AYAĞINDA OL. BİZE GEREKENİ YANINDA GETİR," yazıyordu.

Mesajı başkası bulacak olsa hiçbir şey anlamazdı. Çabucak yaktı, Mirany'yi düşünerek bütün izler yok olana kadar aleve tuttu. Sonra masasına döndü ve gözetmenin nerede olduğunu görmek için upuzun uzanan koridora baktı.

Hiçbir yerde göremedi. Surların üzerindeki geçitlerde kaçak sakladığı su stoklarının yanma gitmiş olmalıydı. Seth sırıttı. Stok seviyesinin epey alçalmış olduğunu görecekti.

Elini Archon'un pirinç, tahıl, zeytin ve oyma fil dişi taleplerinin yazılı olduğu listenin altına doğru kaydırdı ve orada sakladığı pul pul dökülen papirüse dokundu. Yazıcıların koridorunu bir kez daha kontrol etti ve çekip çıkardı.

Sostris'in mezan çok eski zamanlardan kalmaydı ve herkes planlan bulmak için nereye bakması gerektiğini bilemezdi. Kendi kendine gülümsedi, bu kendini beğenmiş gülümsemenin başkalannı kızdırdığını biliyordu. Ama o başkalan gibi değildi. Dördüncü yardımcı arşivci olarak yalnızca birkaç aydır çalışıyordu ama uçsuz bucaksız deponun duvarlanndan köşedeki döner merdivenlere kadar uzanan her rafın içeriğini öğrenmeyi kendine iş edinmişti. Burada saatlerini harcamıştı, notlar almış, okumuş ve yıllardır kimsenin elini sürmediği pul pul dökülen tomarían açmıştı. Belgelerin bulunduğu kutulann altını üstüne getirmiş, gözden geçirmiş, silinmiş sözcükleri, ölü Archon'lann belgelerini ezberlemiş, en

küçük ve havasız tünellere girmiş, tozlu parmaklanyla uzun duvarlan yoklamışü. Bilgi güç demekti ve onun aradığı da güçtü. Bir şey kaybolacak olsa, yerini ondan başka kimse bilmezdi. Vazgeçilmez olmalıydı. Çok yakında Birinci arşivci...

Şimdi, hayal kuracak zamanı yoktu.

Çizimler çok kötü durumdaydı. Yeniden kopyalanması gerekiyordu ama hırsızlık sonrasına kadar hiçbir yazıcıya veremezdi. Bu sözcük canını acıttı. Başını iki yana salladı, bu onun çok sık yaptığı küçük ve telaşlı bir hareketti.

“Birisi adını yanlış mı yazmış?”

Neredeyse yerinden sıçradı, eliyle planların üzerini kapattı ve hızla döndü.

Gelen Kreon’du.

Yazıcı bile değildi. Arşivi temizliyordu. Uzun saplı süpürgesine yaslanmış duruyordu. “Korktun.”

Seth kaşlarını çattı. “Kaybol.”

“Kaybolamam. Dehlizleri çok iyi biliyorum.”

Aslında doğruydu. Söylentilere göre Kreon Ölüler Kentinde doğmuştu ve hiç dışarı çıkmamıştı. Hatta bazı geveze yazıcılar güneşi hiç görmediğini ve çok karanlık olduğu için annesinin de babasının kim olduğunu bilmediğini söylüyorlardı. Ne sıklıkla başını belaya sokacağına dair bahse girerler, olmayan kâğıtları aramaya gönderirlerdi. Kreon canı isterse giderdi. Topallayarak yürürdü, köşelerde kendi kendine konuşur geceleri galeride, eski parşömen rulolarının üzerinde uyurdu. Seth aklının çalıştığından da şüpheliydi. Yan gözle Seth’i izliyordu, Seth de ona bakıyordu. Albinoydu. Teni süt kadar beyaz, gözleri pembeydi, uzun saçları bembeyazdı. Yaşlı gösteriyordu ama değildi.

Seth önlem olarak elini planın üzerinden çekmedi. “Dediğimi duydun. Git buradan. Çalışıyorum.”

Kreon daha da yaklaştı. “O’nu açıyorlar,” diye fısıldadı. Yaşını tahmin etmek zordu. Soluğu pis kokuyordu. Tuniği kirden grimsi bir renk almıştı.

Zayıf ve uzun bacaklıydı, karanlıkta yetiştirilmiş gibi çok uzun boyluydu.

“Kimi?”

“O’nu. Beni. Archon’u. İçini çıkarıyorlar. Beynini de. Ne arıyorlar? Tanrıyı mı? İnsanların içinde dehlizler mi vardır, tanrılar dehlizlerde mi saklanır?”

Seth kaşlarını çattı. “Bak...”

“Ben denedim. Ama Tann’yı göremezsin, öyle değil mi? Aşağıdaki koridorlarda gölgesini gördüm. Yürüyordu. Köşeyi dönünce önümde kollarını ve bacaklarını açtı, ben durunca o da durdu.”

Gözetmen geri gelmişti. Seth içinden bir küfür savurarak planlan parşömenin altına itti ve mezara depolanacak porta-kallann sayısını hesaplamaya başladı. Çivi yazısı siyah harfler sayfanın altına doğru sıralandı.

“Kaybol,” dedi tekrar.

“Kız kardeşin nasıl?”

Seth dik dik baktı. “Kız kardeşim olduğunu nereden biliyorsun?”

Temizlikçi küçük bir toz parçasını süpürdü. “Birisi söylemiş olmalı. Hastalanmış, dışanda insanlann yaşadığı yerde kuraklık varmış. Bunun için bir şey yapıyor musun?”

Seth öfkeyle elindeki kalemi sıktı. “O beni ilgilendirir.” Adamın tuhaf bakışlannı yakalayınca sesini kontrol ederek, “Şimdi daha iyi,” dedi.

“O zaman onu seviyorsun. Onun için her şeyi yaparsın.”

“Evet. Şimdi...”

“...kaybol.” Kreon sağduyulu bir ifadeyle başını salladı. “Benim için kaybolmak kolay değil. Ama karanlıkta başkalan için çok kolay.” Ayaklarım sürüyerek yürüdü. Bir dakika sonra geri geldi. “Adı neydi?”

“Telia.” Başını kaldırmadan ve yazmaya devam ederek, dişlerinin arasından söylemişti.

Daha sonra başını kaldırıp baktığında Kreon'un gitmiş, gözlemcinin de yüksek koltuğuna oturmuş olduğunu gördü. Birden kalemi durdu, aklına gelen ani bir düşünceyle titredi.

Çakal masasının hangisi olduğunu nasıl bilmişti?

Mesajı buraya nasıl koymuşlardı?

Birden korktu. Odada bulunan diğer yüz adama baktı, sırtlan eğilmişti, sürekli çalışan kalemlerinin yumuşak hışırtısını duydu. İçlerinden biri plana dâhil olabilir miydi?

Kesinlikle olamazdı.

Çabucak kalktı, cenaze töreni için hazırladığı yiyecek dosyasını aldı ve planları içine tıktı. Etrafına bakmadan sıralann arasından geçerek döner merdivenlere doğru yürüdü, kalem sesleri giderek duyulmaz oldu, hava ağırlaştı ve ısındı, loş ve dik basamaklarda adımlan yankılandı.

Aşağıda, deponun raflan karanlığa doğru uzanıyordu.

Uzun merkezî koridorda yürüdü. Ayağının altındaki taşlar pütürlüydü, kum her tarafa, buraya bile sızmıştı.

Dibe doğru ışık iyice belirsizleşti. Yağ dolu bir fanusun içinde yanan küçük bir kandilin ışığında, gölgesi duvara dev gibi yansıyordu, uğursuz bir arkadaş gibi peşindeydi. Kandili aldı, raflann arasındaki daracık boşluktan süzüldü, sonuna kadar yürüdü. Sağa döndü sonra sola döndü, unutulmuş mezarlara ait, güve yemiş ve parçalanmış planların tavan yüksekliğinde, erişilmesi zor bölmelerde saklandığı en eski havasız bölüme geldi, taşlar kabaca yapılmıştı.

Sostris'in mezarının yerini öğrenmişti, bütün gece çalışmış kendini sınavdan geçirmişti. Nereden dönmesi gerektiğini, gizli kapılan nasıl açacağını biliyordu, bunlar ön odaya, defin odasına ve hazine dairesine giden sahte koridorlardı. İki yüz yıl önce, bir hafta boyunca burada kaybolmuş olan General Macri'nin yazdırdığı raporu okumuştu. Papirüsün iyice yıpranmış ve aşınmış olmasına, hepsinin yazılmamış olduğunu bilmesine rağmen tuzaklan ve üstü örtülmüş çukurlan çok iyi incelemişti. Bu tuzaklan ve çukurlan yapan köleler, gizliliği sağlamak için

öldürülmüşlerdi. Kemikleri Sostris'in yanında, sessizlik ve toz içinde yatıyordu.

Lambayı yukarı kaldırdı, rafları taradı. Ölü bir Archon'u soymak en büyük suçtu. Ölüye saygısızlık, Kent'e ihanetti. Hepsinden öte, korkunç bir riskti.

Vazgeçse ne olurdu? Bunun yanıtını biliyordu. Şimdi bile gözetmene gidecek olsa kariyeri biterdi. Telia ve babaya bir daha su gitmezdi. Ayrıca onu, bir sabah boğazı kesilmiş olarak pis bir çıkmaz sokakta bulurlardı. Artık vazgeçemeyecek kadar ileri gitmişti. Ayrıca yakalanmazsa hiç kimse bir şey bilmeyecekti.

Daha doğrusu yaşayan hiç kimse bilmeyecekti.

Katlanmış planlan içinden aldığı, tozlu küçük deliği bulması biraz zaman aldı. Yerinden çıkanldığım kimsenin görmemesi için planlan iyice içeri itti ama kınştılar ve bir yere takıldılar. Sıkıntıyla üfleyerek planları geri çekti ve neyin engel olduğunu anlamak için delikten içeri kolunu soktu, sabırsızlıkla kum birikintilerini, parçalanmış elyaflan yokladı. Parmak uçlan sert ve küçük bir şeye dokundu.

Bir şey elini soktu.

Acı bir çığlık koparak elini çekti, ucunda bir akrep sallanıyordu. Akrebi elinden fırlattı, böcek yere düştü, üzerine bastı, zırhlı bedeni botların altında çatırdayana kadar ezdi.

Tannm, diye düşündü. Tannm! İşi bitmişti. Cezalandınl-mıştı. *Sostris onu cezalandırmıştı. Sostris yapmıştı.*

Kes sesini. Sakin ol. Düşün.

İşaret parmağının ucundan bir damla kan sızmıştı. Delik fazla büyük değildi. Henüz şişmemişti. Kendini kötü hissetti, sıcak bastı, başı döndü. Zehir çok çabuk yayılıyordu. Bir şey yapamayacak kadar hızlı olmuştu.

Dizlerinin üzerine yığıldı, titriyordu. Can havliyle lambanın titrek ışığında hayvanı aramaya başladı. Eğer küçük siyahlardan biriyse ayağa kalkmak için çabalamasına gerek yoktu.

Parmaklan sert ve kıvrık bir şeye dokununca hemen elini çekti. Yağ damlaları samanlara saçılırken neye dokunduğunu gördü.

Siyah değildi. Kırmızıydı. Gözleri acayip biçimde parlıyordu.

Acısını unutmuştu, hayretler içinde bakakaldı.

Akrep sert ve kıymetli bir taştan yapılmıştı. Koyu kırmızı taş çok zarif yontulmuştu, pınl pırıl parlıyordu, küçücük vücudunun derinliklerinde anlık gökkuşaklan ışıldıyordu, kıvnk kuyruğu bir kuyumculuk harikasıydı. Küçücük altın gözleri Seth’e bakıyordu, yüzüne yaklaştınp uzaklaştınnca karanyordu, arkasından çıkan keskin iğne üzerine bastığında kırılmıştı.

Tutturma iğnesiydi. Bir broştu.

Çok değerli, çok kutsaldı.

Aylarca çalışsa kazanamayacağı bir hâzineydi.

Büyük bir rahatlamayla gevşedi, sonra merak ve hırs bedenini sardı. Avucunu sıkıca kapattı, parmağından süzülen kan kırmızı taşa bulaştı. Taşı özenle sildi.

Bunun burada ne işi vardı? Planlan aldığında orada olmadığından emindi. Bir an gözlemcinin planlan aldığını gördüğü ve sadakatini sınamak için oraya koymuş olduğu aklından geçti ama sonradan bu düşüncenin saçma olduğuna karar verdi. Belki daha önce de oradaydı. Belki herkes gibi fark etmemişti. Belki asırlardır oradaydı.

Broşu güvenli bir biçimde nasıl satabileceğini bilmiyordu.

Kulağının dibinde bir sivrisinek vızıldadı. Raflann arasındaki karanlık boşluğa baktı, lambanın titrek alevinin dışında her taraf kapkaranlıktı, rulolarla dolu raflann üzerine düşen gölgesinin huzursuz kıpırdanışlanndan başka bir hareket göremedi. Sonra boynunda taşıdığı kesesini çıkardı ve broşu içine attı. Broş birkaç madenî paraya çarptı ve tıngırdadı.

Ani bir suçluluk duygusuyla lambayı aldı ve rafların arasından nerdeyse koşarak merkezî koridora çıktı. Oraya vardığı anda lambanın yağı bitti, mavi alev titredi ve söndü. Lambayı bırakıp yürümeye başladı, soluk soluğa kalmıştı, deponun omurgasından geçti, döner merdivenlerden aydınlığa çıktı.

Yolun yansına geldiğinde durdu, hayretle dondu kaldı.

Kreon elinde süpürgesiyle holün ortasındaki raflardan birine yaslanmış bakıyordu.

Sinsi bir ifadeyle elini salladı.

“Kayboluyorum,” dedi.

“İçeri girin,” diye fısıldadı Mirany.

Korkudan dudaklan kurumuş, midesine korkunç bir ağn saplanmıştı. Argelin sahte bir saygıyla başını eğerek selamladı, yanından geçip içeri girdi ve etrafına bakındı. Mirany kabul salonunun mermer zeminine iki sandalye koymuştu, sandalyeleri doğru yerleştirmesi asırlar kadar uzun sürmüştü. Gidip sandalyelerden birine oturdu ama Argelin ne yazık ki diğerine oturmadı. Ellerini sandalyenin arkalığına yaslayarak öne doğru eğildi.

“Şu Oblek denen müzisyenden tam olarak ne istediğinizi bana açıklar mısınız?” dedi usulca.

Farkında olmadan dudaklarını yaladı. Argelin’in kibarlığı korkutuyordu, konuşmasında yumuşak, kayıtsız bir tehdit havası vardı. Bütün gece uyumadan yatmış, ne yapacağını ve ne söyleyeceğini düşünmüştü. Başarısız olursa hem kendisi hem Oblek hem de yazıcı bitmiş demekti. Ayrıca Archon’u da yan yolda bırakmış olacaktı.

Tatlı tatlı gülümsedi. “Bu konuda çok ama çok üzgünüm. Sizin için sıkıntı olacağını bilemedim. Ne büyük saçmalık!”

Argelin uzun süre yüzüne baktı. Sonra sandalyenin etrafında dolaştı ve karşısına oturdu. Küçük bir zafer sayılabilirdi. “Diğerleri ile birlikte ölmesi gerektiğini biliyordunuz,” dedi ciddi bir ifadeyle.

“Ah, hayır! Bilmiyordum! Kesinlikle bilmiyordum! Öğrendiğimde çok üzüldüm. Chryse’a dedim ki, bilseydim asla onu...”

“Hapisten kaçırmaz mıydınız?”

Mirany kıkırdadı. Argelin üzerinde küçük metal çiviler olan siyah eldiven takmıştı; eldivenin tekini çıkarınca ellerinin düzgün, güneşten

yanmış ve ayrıca kılsız olduğunu gördü. “Biliyorum! Çok cüretkâr bir hareket!”

“Öyle, Leydi. Ayrıca çok şaşırtıcı olduğunu söyleyebilirim. Nedeniniz neydi?”

“Size söyledim. Söylemedim mi? Ah, aileme hizmet etmişti. Yıllar önce, ben bebekken. Milos’ta. Ben de Archon öldükten sonra yani kendine yeni bir iş arıyorsa, babamın onu görmek isteyeceğini düşündüm. Aramızda kalsın, biraz içkicidir ama çok güzel enstrüman çalar.”

Fazla mı abartıyordu? Alçak gönüllükle başını eğip parmaklarındaki yüzüklere baktı, Chryse’ın sürdüğü yüz pudrası yanaklarını yakıyordu. Beceriksizce sürülmüştü. Argelin fark etmiş olmalıydı. Her şeyi fark ediyordu.

Argelin başını salladı. İfadesiz yüzünden bir şey anlaşılmıyordu. “Anlıyorum. Muhafızım, bu arada birkaç haftadır yanm ücret alıyor, sizin çok inandırıcı olduğunuza yemin etti.”

Mirany yapmacık bir ifadeyle gülümsedi, hatta öne doğru eğilmeyi bile başardı. “General Argelin, zavallı adam için çok üzüldüm. Bir seferlik affedemez misiniz? Çok iyi bir muhafız olduğuna eminim. Ben yalnızca istediğimi yaptırdım.” Hafifçe dudak büktü. “Dokuzlar’dan biri olduğum için olsa gerek. Ama düşünecek olursanız... yarım ücret çok kötü sayılmaz ya?..”

“Nerede o? Yani Oblek nerede?”

Mirany’nin gözleri açıldı. “Gemide, elbette. Dün ona yola çıkması için para verdim.”

“Ben bir araştırma yaptırdım, Milos’a yalnızca üç gemi gidiyor, Leydi. Anladığım kadarıyla sözünüzü tutmamış.” Sesinde ince bir alay vardı.

Mirany dudağını ısırmamak için kendini zorladı, aksine şaşırmış görünmeye gayret etti. Önceden prova edilmiş ağırbaşlı bir edayla pahalı şalını omuzlarına aldı. “O parayı içkiye yatırdığını düşünmüyorsunuz, değil mi?” dedi mahcup bir ifadeyle.

Argelin’in gülümsemesi soğuktu. “Ne düşüneceğimi ben de bilmiyorum.”

İnanmış mıydı? Bu, kâğıt parçalarının ne kadar okunabilir olduğuna ve kimin bulduğuna bağlıydı. Notu tamamen yakmayı beceremediği için içinden kendine küfürler ederek samur gibi simsiyah kirpiklerinin arasından cilveyle baktı. “Bir daha böyle bir şey yapmayacağıma söz veriyorum. Çok utandım!” Biraz öne doğru eğildi. “Lütfen General, eğer içip sarhoş olduysa, onu bulun. Götürüp mezara koyun. Tabii aptal bir adamın eksikliği pek bir şey fark etmez ama olsun.”

General dik dik baktı. “Taşıyıcı olarak, Tann’mn hakkını alması gerektiğini bilmen gerekirdi. Bir Archon öldüğünde hane halkı onunla birlikte ölür. Hepsi. Anladığım kadarıyla bu adam hep baş belası olmuş.”

Mirany bembeyaz kesilmişti, parmağını yanağına koydu. “Evet,” diye fısıldadı. “Anlıyorum.”

Argelin bir anda ayağa fırladı. “Ama söylediğiniz gibi, bir birahanede sızıp kaldıysa, adamlarım onu bulur. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Leydi Mirany.”

Mirany kibarlıkla ayağa kalkmaya çalışırken şalı omuzlarından kaydı. Hemen yakaladı. Kapıya gelince Argelin döndü. “Bundan sonra,” dedi, “kendi işinize bakmanızı ve adamlarımın işine karışmamanızı tavsiye ederim. Bu tür... sıkıntılara sebebiyet vermenizi engellemiş olur.”

“Ah, evet,” diye kekeledi. “Haklısınız, çok özür dilerim. Kim bilir ne kadar aptal olduğumu düşünüyorsunuzdur.”

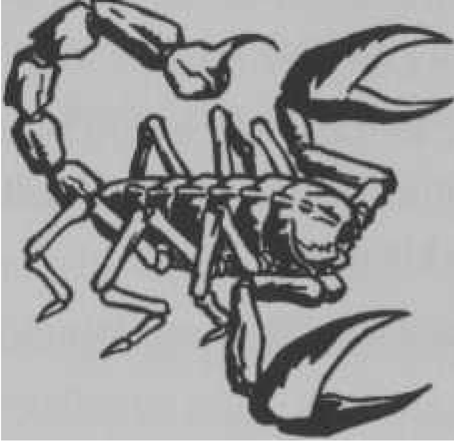
Argelin bir süre yanıt vermedi, yalnızca yüzüne baktı. Sonra, “Hayır. Aptal olduğunuzu düşünmediğime emin olabilirsiniz,” dedi.

Kapıyı kapattıktan dakikalar sonra vücudunun her noktası buz kesmiş olan Mirany, hâlâ General’in arkasından bakıyordu. Bitap bir halde oturdu.

İkna edebilmiş miydi? Onu ciddiye alınmaması gereken şımarık, düşüncesiz ve sürekli kıkırdayan bir kız olduğuna inandırabilmiş miydi? Öyle olmasını çok istiyordu. Ama bunu söylemek çok zordu. Son söylediği sözler ürpertici ve alaycıydı.

Zorlanarak yerinden kalktı, yüzündeki çamuru temizlemeye gitti. Bir tek şeyden emindi. Oblek'i Liman'dan çıkarmaları gerekiyordu.

Hem de o gece.

Seth, çakal ve avı arasında kalıyor

“Olmaz.” Oblek çiğnediği limon kabuğunu yere tükürdü. “Size söyledim, kendi planlarım var.”

Mirany soluk soluğa kalmıştı, oturdu. “Dışarıda askerler seni arıyor. Bütün gemilere bakıyorlar!”

Masanın üzerine, Mirany’nin önüne gelecek biçimde bir fincan su konunca, Mirany şaşkınlıkla Seth’in babasına baktı.

“Bu benim mi? Emin misiniz?”

“İç, Leydi. Bizde... yeterince var.”

Su soğuk ve lezzetliydi. Mirany suyu içerken baba, “Sen! Kızın sözünü dinlemelisin. Argelin seni bulacak olursa...” dedi.

“Boş ver Argelin’i. Ben kaçmam.”

“Hayır. Sen ancak benim evimi işgal eder, ne var ne yoksa silip süpürürsün.” Yan gözle Mirany’ye bakarak kapıya doğru giderken onu kolundan yakaladı. “Seth’e haber gönderdin mi?”

“Seth bir yazıcı Leydi, bütün gün çalışır. Ama haber gönderdim.” Tuhaf bir ifadeyle güldü. “Gelir, bunda bir menfaati olduğunu düşünürse gelir.”

Adam dışarı çıktıktan sonra Oblek, ayaklarını masanın üzerine uzatıp arkasına yaslandı, ağır ağır ağzındaki ekşi kabuğu çiğnedi. “Demek hâlâ yaşıyorsun,” dedi.

“Hâlâ yaşıyorum.” Mirany ondan korkuyordu, iriliğinden ve zorbalığından ürküyordu.

Oblek başını salladı. “Ben nankör değilim. Ama gitmeyeceğim.”

“Yeni Archon’u bulmak için de mi gitmezsin?”

Oblek’in gözleri fal taşı gibi açıldı ama konuşmasına fırsat kalmadan perde aralandı ve Seth içeri girdi, sakindi ve halinden memnun görünüyordu. Mirany onu görünce sevindiğini fark ederek çok şaşırdı.

“Ne oldu?” diye sordu Seth aceleyle.

“Argelin. Oblek’i arıyor.”

“Bunu zaten biliyorduk.” Seth oturmuş bardağına su dolduruyordu. Soğukkanlılığı Mirany’nin sinirine dokundu, Oblek’in homurtularına aldırmadan, “Ben yeni Archon’u nerede bulacağımızı da biliyorum,” dedi.

Oblek’in ayaklan masadan düştü. Hızla doğruldu. “Nasıl?”

Mirany yüzüğünü parmağında çevirerek yanıt verdi. “Tann benimle konuştu.”

Etraf sessizdi. Evin içindeydiler, sokağın gürültüsü bile azalmıştı. Ama sessizlik çok daha derindi. Mirany ikisinin yüzüne baktı. “Gerçekten. Oracle’daydım. Sesini tıpkı sizin sesinizi duyduğum gibi duydum. Yalnızca zihnimin içinde konuşuyordu.”

“Ne söyledi?” Oblek dikkat kesümişti. Mirany birden ikisinin de bu habere kendisi kadar şaşırmadıklarını fark etti. Ne de olsa kendisi Dokuzlar’dan biriydi, Oracle’m rahibelerindendi, belki de Tann’mn onunla sürekli konuştuğunu sanıyorlardı. İçinden, *duymadınız mı? O gerçek. Benimle konuştu!* diye bağırmak geliyordu, ama onun yerine ellerini kavuşturdu ve alçak bir sesle konuştu. “Yeni Archon’un on yaşında olduğunu söyledi. Alectro’da bir pazar yeri yakınlarında küçük bir evde birçok çocukla birlikte yaşıyormuş. Onu bulmalı ve Seçmeler için buraya getirmeliyiz. Getirmelisiniz.”

Bir an Oblek’in küçücük gözleri Mirany’nin gözlerine kilitlendi. Sonra ayağa kalktı ve odayı arşınlamaya başladı. Kafese kapatılmış, hantal, yalınayak, tuniği kir içinde tuhaf bir adamdı. “Getirdik diyelim. Onu bulduk ve buraya getirip Aday olarak sunduk diyelim. Argelin kazanmasına izin verecek mi? Aklını kullan, kızım. Bir çocuğu öldürmek kolaydır.”

“Biz onu güvende tutarsak öldüremez.”

“Hiçbirimiz güvende değiliz. Sen bile.”

Mirany de biliyordu. Buna rağmen, “Tanrı bana zarar vermez,” dedi.

İri yan adamın sırtı dönüktü. Kısık ve boğuk bir sesle konuştu.

“Yaşlı adamı seviyordum.”

“Bunu daha önce söyledin,” dedi Seth soğuk bir ifadeyle.

Oblek döndü, yüzü öfkeden kapkara kesilmişti. “Kapa çeneni, mürekkep kölesi. Gördüğüm kadanyla sen yaşamında kimseyi sevmemişsin. Kız kardeşin hasta, yanma bile gelmiyorsun.”

Seth yavaşça ayağa kalktı.

“Lütfen,” diye mınldandı Mirany. “Şimdi bunun için zamanımız yok.”

İkisi de Mirany’ye bakmadılar. Mirany endişeyle aralanna girdi ve Oblek’e döndü. “Bu gece Liman’dan git. Yiyecek ve diğer ihtiyaçlann için para vereceğim. Çocuğu bul ve Ada’ya getir. Bunu yapmak zorundasın. Archon için.”

Oblek Mirany’nin başının üzerinden dik dik Seth’e baktı. Ama Mirany’nin sorusuna yanıt verdi.

“Bir koşulla.”

Mirany’nin kalp atışları hızlandı. “Nedir?”

Oblek Mirany’ye baktı, dilini şaklattı ve dönüp branda sandalyeye oturdu. Sandalye çatırdadı. Sert bir sesle konuştu. “Argelin. Sorun o. Yaşlı adam gibi yeni Archon da onun etkisinde olacak. Burada Tanrı Argelin’dir, Oracle da odur. Yaşlı adamın kurban edilmesi ve yerine başkasının getirilmesi de onun fikriydi. Vergileri yüksek tutuyor, fakirleri susuz bırakıyor, ordu onun kontrolünde, Konseyi kendi yandaşlarıyla doldurdu.” Bir Mirany’ye, bir Seth’e baktı. “Tann’mn bana söylediklerini size söyleyeyim Leydi çünkü müzisyenler de Tann’mn sesini duyar. *Bana Argelin’i verin,* diyor. *Düşmanımı yok edin.* Yaşlı adam öldüğünden beri bu sözler kulaklarımdan gitmiyor. Ben o şarkıyı duydum. O notaları duydum.”

Sokaktan bir el arabası tangırdayarak geçti, satıcı melo-disiz bir ıslık tutturmuştu. Avluda Telia alçak sesle ahenksiz bir şarkı mırıldanıyordu.

“Ne demek istiyorsun?” diye fısıldadı Mirany.

“Ne dediğimi biliyorsun.”

Seth başını iki yana salladı, pek inanmıyordu. “Onu öldürür müydün?”

“Ben değil. Tann öldürür.” Oblek suçlayarak parmağını Mirany’ye doğru salladı. “Onun pirinç kâsede taşıdığı Tanrı.”

İkisi de korkmuş, duyduklarından büyülenmişlerdi, sesleri çıkmıyordu. Mirany bir ürperti hissetti.

“Hayır,” diye soludu.

“Bizim seçimimiz değü.” Müzisyen gülümsedi, çarpık ve pis bir gülümsemeydi. “Ben vuracağım ve Tann isterse onu alır.”

Arkasına yaslandı. “Bu çocuğu sana getireceğim. Ama karşılığında Leydi, Argelin’in hesabını göreceğiz, Tann’nın yardımıyla üçümüz bu işi halledeceğiz. Ben yaşlı adama borçluyum. Sen Oracle’a borçlusun. Yapmamız gereken budur.”

“Peki, ben?” Seth elindeki tası masaya bıraktı, heyecanlanmıştı. Yüzü bembeyaz olmuştu, hızlı soluk alıyordu. “Ben bu işte yokum. Delilik bu! Bu işin benimle hiçbir ilgisi yok!”

Oblek kaşlannı çattı. Alm çirkin bir çizgiyle kırıştı. “Artık var. Çünkü konuşacak olursan yemin ederim sana bildiğim bütün bedduaları ederim. Müzisyenler birkaç beddua bilir. Ölüler kâbuslarından çıkıp bütün canını ve kanını emene kadar seni Kent’in sokaklarında kovalar. Ayrıca Tanrı kimi isterse alır. İsterse senin gibi kendini beğenmiş küçük bir dilenciyi bile alır.” Mirany onlarla ilgilenmiyordu, şaşkına dönmüştü. Sanki yanlışlıkla örümcek ağlannın içinden başka bir yaşama geçmişti. Daha birkaç gün önce, henüz bütün bunlan öğrenmemişken ve yalnızca tuniklerinin temiz olup olmadığını, o gün yabancılarla konuşmak zorunda kalıp kalmayacağını veya Rhetia’nın nefret dolu bir yorum yapıp yapmayacağını dert ettiği günlerde, yaşamın ne kadar basit olduğunu neredeyse artık anımsayamıyordu. Dünya ne zaman bu kadar tuhaf olmuş, böyle tehlikelerle dolmuştu? Argelin’e suikast düzenlemek! Efsanelerden fırlamış gibi bir şeydi. Ama Tanrı’nm sesini duymuştu, Oracle konuşmuştu, sözcükler yumuşak, hüzünlü ve netti, sanki konuşan Tapmak’taki heykellerden biriydi. Sanki çöldeki kumlar fısıldamıştı.

“Beni dinleyin,” dedi, sesi hiç beklemediği kadar berrak ve kararlı çıktı, ikisi de gözlerini dikip baktılar.

“Önce çocuk gelecek. Oblek, bu gece gitmek zorundasın, Seth de seninle gelecek.”

“Onu istemiyorum!”

Seth de aynı anda itiraz etti. “Asla!”

Mirany yaklaştı. “Gideceksin. İkiniz de gideceksiniz.” Seth gülmek, alay etmek istedi. Ama Mirany’nin gözleri karanlıktı, bakışlarından korktu. Çok ciddiydi. Önceki gün ürkekti yüzüne bile zor bakan, utangaç, kekeleyen bir kızdı, ama bir şeyler olmuştu. Değişmişti. O Dokuzlar’dan biriydi. Birden bunu ikisi de anlamıştı.

“Birini görmem gerekiyor,” diye inatla mırıldandı Seth. “Ne zaman?”

“Günbatımında. ”

“O zaman hemen sonra gidersiniz.” İtiraz etmesini beklemeden Oblek’e döndü. “Beni yüzüstü bırakma.”

“Ben bunu yaşlı adam için yapıyorum Leydi, senin için değil.” Hiç değilse Oblek değişmemişti. Ter ve ekşi şarap kokarak Mirany’nin arkasından gitti, üzerine doğru eğilince kız yüzüne vuran sıcaklıktan ve saldığı korkudan bir adım geriledi. Ama o yalnızca masum bir soru sordu. “Takip edemedim. Hangi Ev’e götürdüler? Bu gece ona ne yapacaklar?”

Bütün kabadayılığına rağmen onun da zayıf noktası vardı. Mirany bunu büyük duvardaki çatlaktan gelen bir hava akımı gibi hissetti.

“Dördüncü Ev. Sarmalama,” diye fısıldadı.

Oblek başım salladı, yüzü asıktı. “Ne büyük bir cenaze töreni ve ne çok ağıtçı. Bütün ayinler ve ilahiler, maskeler, anlaşılmaz sözcükler. Bütün dünyada onu seven tek insan bendim.”

Sostris’in ayağı çok büyüktü.

Başparmağı ile ikinci parmak arasındaki boşluğa sıkışıp kalan Seth çömeldi ve gece karanlığında kumun çıkardığı hışırtılı sesi dinledi. Tepesinde ve arkasında devrilecek gibi duran heykel, dağ gibi göz alabildiğine yükseliyordu. Bazalt taşından yapılmış, başı ve kollan olmayan siyah bir heykel gövdesiydi. Üst yansı rüzgârdan, yüzyıllar boyu üzerine çarpan kum tanelerinden, gündüzün sıcağından ve gecenin ayazından

aşınmıştı. Biraz uzağında büyük bir burun ve bir göz yanya kadar kuma gömülü duruyordu, burun deliklerinde kertenkeleler yuva yapmıştı.

Kent'in duvarlan gökyüzüne doğru yükseliyordu. Oturan Archon'lan ve etraflannda uçuşan yarasalan, heykellerin omuz-lannın üzerinden serpilmiş gibi duran soluk renkli yıldızlan görebiliyordu. Ceketine sanndı, yorgundu ve susamıştı.

Oblek deliydi. Eğer söyledikleri doğruysa, gerçekten suikast yapmayı planlıyorlarsa, bu işin içinde olmak istemiyordu. Bu işten ne çıkan olabilirdi? Ama... yeni Archon'un güvenebileceği insanlara ihtiyacı olabilirdi... Gerçekten iyi derecede bir idari görev...

Gelmişlerdi.

Büyük bir dikkatle gözlüyor olmasına rağmen birden kanı dondu.

İki tane gölge kocaman ayak parmağının etrafından dolaşıp iki insan halini aldılar ve iki tarafında durdular.

Seth ayağa kalktı. "Tam zamanında geldiniz." Korkuyordu. Sesi fazla yüksek çıkmıştı.

Tilki soğuğa karşı iyice sarmalanmıştı. Bilezikli kolunu çıkardı ve Seth'i taş ayak parmağına yapıştırdı. "Şaşırmış görünüyorsun, güzel çocuk."

"Planları getirdin mi?" Çakalın ses tonu batakhanedeki kadar sakindi.

Seth derin bir soluk aldı. "Evet."

"Görmüyorum ama."

"Çünkü ezberledim."

Bir an sessizlik oldu, can acıtacak kadar derin bir sessizlikti. Ufak tefek adam boğazına yapıştı. "İzin verin şunun dilini keseyim, Lordum."

Çakal kıpırdamadı. Yıldızların ışığında tuhaf gözleri tekin bakmıyordu. Seth'i soğuk, sabit bakışlarla inceledi. Kibar bir sesle, "Kesersek, rehberimizin sesini mezara kadar kesmiş oluruz," dedi.

"Bakın." Seth geri çekildi. "Planlan binadan dışan çıkara-mam. Gizlice kopyalamak haftalar sürer. Planlan ezberledim. Bu iş için eğitildim ben,

aynca bu konuda... doğuştan yeteneğim var. Her şeyi ezberleyebilirim. Listeleri de.”

Tilki nefretle kuma tükürdü.

“Başka yolu yoktu.” Hızlı hızlı konuşuyor, anlamsız sesler çıkanyordu. Yavaşladı, ellerini iki yana açtı, güven verici görünmeye çalıştı. “Hile veya dolandırma falan yok. Size böyle bir şey yapabileceğimi mi sanıyorsunuz! Yemin ederim böylesi daha iyi. Suçlu olduğumuzu gösterecek hiçbir şey kalmayacak.”

Çakal kollannı kavuşturdu. Sessizliği ürkütücüydü.

“Sonunda bir şey fark etmeyecek,” diye uğultu halinde devam etti Seth. “Biz hâlâ...”

“Çok şey fark edecek.” Çöl rüzgârı adamın saçlannı dalgalandırdı. “Sen de bizimle birlikte mezara inmek zorunda kalacaksın. Başından beri bunu planlamıştın.”

Ufak bir baş işareti yaptı, Seth kamanın kınından çıktığını duydu.

“Bana güvenmiyorsunuz... biliyorum. Ama...“

“Baban ve *kız kardeşin* suyu aldılar, değil mi?”

Nazikçe sorulmuş bir soru değildi. Seth çaresizce başım salladı, adamların yüzüne baktı. Evedekilerin kim olduğunu öğrenmeleri fazla uzun sürmemişti.

“O halde biz pazarlığın bize düşen kısmını,” dedi Çakal tehditkâr bir ifadeyle, “yerine getirmiş olduk.”

“Ben de bana düşeni yerine getireceğim, yemin ediyorum.” Şüphesiz onu öldüreceklerdi. Sabah burada cesedini, kanı pıhtılaşmış, akbabalar tarafından parçalanmış bir halde bulacaklardı.

Geri adım atmayı denedi. Sostris engel oldu.

Çakal’ın sesi kuru ve soğuktu. “Belki anlaşmayı burada bitirmek en iyisi.”

“HAYIR! Hayır. Lütfen. Bana güvenin.” Ter gözlerine giriyordu, gerilmekten omuzlan ağnyordu. “Bakın, birkaç gün gitmek zorundayım... iş

için... yeni Archon için bazı işler var. Yedinci Gün döneceğim. Ondan sonra mezara ineriz. Ne zaman olursa. Siz ne zaman isterseniz.”

Başı dönüyordu, sanki yaşamı önemsiz, narin, tüy gibi bir şeydi. Çakal’m bademe benzeyen gözleri kaderine karar verecekti. Çölün uğultusu ve hışırtısından başka bir ses duyulmuyordu.

Boynunda asılı kesenin ağırlığını hissetti. Ani bir kararla keseyi koparmayı ve hayal bile edemeyecekleri sırlan bildiğini ispat etmek için akrep broşu ayaklanmn dibine atmayı düşündü ama elini oynatmasına fırsat kalmadan Çakal karannı bildirdi. “Öyle olsun,” dedi.

“Lordum?” Tilki’nin kaşları çatılmıştı. “Ona güveniyor musunuz?”

Uzun boylu mezar soyguncusu büyük bir sakinlikle Seth’e bakıyordu. “Sinirini mi bozuyor, Tilki? Sinirine hâkim olmayı öğrenmelisin.”

Ufak tefek adam Seth’e öfkeyle baktı. “Kendini bir şey sanıyor.”

“Olabilir ama akıllı. Bu kez beni ikna etti. Ama Sekizinci Gün, Gölgeleme gününde mezara ineceğiz. Herkes sessizlik içinde olacak, evlerine kapanacaklar. Liman bomboş, Kent karanlık ve sakin olacak. Öyle bir gecede kimse bir hırsızlıktan şüphelenmez. Sense,” elini uzattı ve hafifçe Seth’in tuniğine dokundu, “bize rehberlik yapacaksın. Tehditlerle soluğumu tüketmeyeceğim. Bir tuzak veya herhangi bir ihanet olursa, intikamım peşini bırakmayacak. Nereye gidersen git, kaç yıl geçerse geçsin fark etmez. Hayal gücün seni diri diri yiyecek, korkuların peşini bırakmayacak ve sonunda kâtip, seni bulacağım.”

Başını ani bir hareketle çevirdi, yan gözle diğer adama baktı.

Ve gittiler.

Seth karanlıkta tek başına kaldı, terden sırılsıklamdı, titreyerek tutmakta olduğu soluğunu bıraktı.

Yumruklan kilitlenmişti, mürekkep lekeli parmaklan kaskatı kesilmişti.

Tırnaklan avuçlannın içine gömülmüş, yanm ay şeklinde kırmızı izler oluşmuştu.

Aynı anda, altın ve ateş kırmızısı maskenin göz deliklerinden Mirany, Sarmalama işlemini seyrediyordu. Artık Archon bir kabuk gibi

görünüyordu. Kemikleri ve derisinin içinde sodyum karbonat ve reçine, tomarlarca kumaş ve çamur, sıkıştınlmış talaş vardı. Başının, sırtının ve ayak bileklerinin altına destek konmuştu ve vücudu en kaliteli kumaşlarla sımsıkı paketlenmişti. Mumyalayıcılann ve mavi tunikli kadınların becerikli elleri usulca hareket ediyor, omuz ve kollarda, göğüs ve karın bölgesinde âdeta karmaşık bir dans gösterisi sergiliyorlardı.

Saçlarına, göğsünün üzerinde çaprazlanmış kollarına ve sıkıca sarılmış sargıların arasına değerli taşlardan oluşan boncuk, tılsımlar ve yeşim taşından küçük bir akrep yerleştiriliyordu. Bütün geceyi onu tabutlara koyarak geçireceklerdi, birbirinin içine geçmiş, kâğıttan, lacivert taşından, bronzdan, boyalı tahtadan, abanozdan, kaymak taşından, kesme yeşim taşı ve oymalı gümüşten dokuz tane tabut vardı. Son olarak altın tabut, son kapak indirilecek ve o artık yeni bir varlık, parlayan, görkemli, sert, altından elleri, turkuvaz taşından gözleri olan, eski varlığı katmanlann altında kaybolmuş bir Tanrı olacaktı.

Mirany, acaba şimdi nerededir, diye düşündü. Hayalleri, sevdikleri ve sevmedikleri, yaşamının sayısız telaşlı düşünceleri neredeydi? Onlar da Tann'yla mı beraberdi? Yoksa bir yolunu bulup Alectro'daki çocuğa mı geçmişlerdi?

Kenarlarından tuttuğu boş pirinç kâsenin içine Hermia'nın aksi vurmuştu, dikkatle onu izliyordu.

Kâsenin içi üç günden beri boştu.

Tanrı her yerde olabilirdi ama orada değildi.

Sarmalama

Aydınlık olmadan karanlık olmaz. Bir keresinde kendi gölgemle büyük bir savaş yaptım, kıtalar ve okyanuslar üzerinde destansı bir savaştı. O koştu ben kovaladım, hâlâ gökyüzünde birbirimizi kovalıyoruz. Onu seviyorum ve ondan korkuyorum.

Önce gece kazanır, sonra gündüz.

Dün farklı bir gücün yenilgisine uğradım. Yumrukları belli belirsiz hissettim ve hırpalandım. Ağladım, gözyaşlanm ıslaktı, beni çok şaşırttı. Küçük parmaklarımla onlara dokundum, derimin kirli çatlaklarında onları tattım.

Tadı deniz gibiydi.

Yağmur Kraliçesi'nin beni uyardığı gibiydi.

Ondan beni bulmasını istedim. Çünkü içim bomboş. Biri beni deri, kemik ve kas katmanlarının derinlerine gömdü. Biri geldi ve bütün hayallerimi çaldı.

Çöl onları sarmalıyor

“Bu yoldan bahsettiğine eminim.” Seth gözlerini yakan teri sildi ve bıkkınlıkla önünde uzanan manzaraya baktı. Yol yine ikiye ayrılmıştı, belki de ana yoldan ayrılan küçük bir patikaydı. Korkunç sıcakta toprak parlıyordu, bodur zeytinler ve içinde anların vızıldadığı kokulu çalılar alçak dağ eteklerinde titreşen serapla kanşmıştı. Yollardan biri aşağı doğru sol tarafa kıvnlıyor, diğeri tepelere doğru çıkıyordu. Bu yol olması gerekiyordu, saatler önce uyandırdıklan keçi çobanı yolun dar olduğunu söylemişti.

Döndü. “Hızlı yürüsene!”

Oblek çok geride kalmış, büyük kayalara yaslanmıştı. Müzisyen göğsünün üzerinde asılı torbaya sinsi sinsi bir şey atmıştı. Seth dişlerini sıktı. Ne olduğunu biliyordu ama nereden bulduğunu bilmiyordu, çünkü yol için yiyecek ve içeceği baba almıştı ve Seth de içinde şarap olmadığından emin olmuştu.

Müzisyen sendeledi. “Diline dikkat et, mürekkep çocuğu.” Oblek’in dili içkiden peltekleşmişti.

Seth hızla aşağı kaydı. “Ver onu bana.”

“Neyi?”

“İçtiğin şeyi.”

Oblek kurnaz bir ifadeyle güldü. “Kendininkini iç.”

Seth öfkeliydi, bunalmıştı ve bezgindi. Kavga etmeden hiçbir şey yapması mümkün değildi ve bunu Oblek de biliyordu. Adam iri yan ve pervasızdı. Aynca, kâtipler kavga etmezdi. İşin kötüsü Alectro hâlâ saatlerce uzaklıkta olabilirdi, doğru yolda bile olsalar müzisyen oraya varmadan çok önce sarhoş olmuş olacaktı. Üstelik gökyüzünde bir tuhaflık olduğundan emindi.

“Sakin ol,” diye homurdandı Oblek. “Böyle daha iyi düşünüyorum.”

Seth arkasını döndü, suratını astı ve görünmez bir tül perde gibi onlan sarmalayan sıcakta yürümeye devam etti. Oblek arkasından seslendi. “Bu

yol olduğundan emin misin?”

“Yukan gidiyor, değil mi? Şu tepeleri aşmamız gerekiyor. Daha önce Alectro’ya gittiğini söylemiştin.”

“Her yere gittim. Her yerde çalgı çaldım. Hepsi birbirine benziyor. Ama bu yıllar önce, iyi olduğum, en iyisi olduğum zamanlarda kaldı.” Sesi birden aşın duygusallaştı, Seth bu halinden nefret ediyordu.

Dalgın bir ifadeyle başım salladı. “Keşke orada kalsaymışsın.”

San. Gökyüzü yavaş yavaş sanmsı iğrenç bir renk alıyordu.

Oblek alayı umursamadı. Başı önünde, kendine acıyarak isteksizce yürümeye devam etti. “İki Diyar’da nereye gitsem sevgiyle karşılanırdım, hangi efendinin evine, hangi konağa gitsem beni kollarını açıp karşılarlardı. Tannm, gerçekten çok iyiydim! Şarkılar bana havadan gelirdi, hiçbir yerden bakmazdım. Çevremde kadınlar, param, her şeyim vardı. O zamanlar gençtim...”

“Çok eskiden olmalı.”

Oblek kızarmış gözlerini yavaşça kaldırdı. Yorumu ilk önce anlayamadı, Seth sözlerinin ne zaman algılanıp canını acıttığını ve onu kızdırdığını fark edemedi. “Ah, sen istediğin kadar alay et. Sevimlisin, karaktersizsin ve muhallebi çocuğusun. Acemi çaylak. Sivri köşelerinin törpülenmesi gerekiyor, çocuk, Tanrı da biliyor ya kahrolası hava bu kadar sıcak olmasaydı bu işi kendim yapardım.” Başını kaldırıp baktı. “Sen müzikten anlar mısın ha? İnsanın içinde yaktığı ateşin gücünü, ilhamın ne olduğunu bilir misin? Tanrı seni etkisine aldığında, o sevinçle soluğunun kesilmesi ne demektir bilir misin? Hiçbir şey bilmezsin. O kız, o ürkek küçük kız biliyor.” Hareketsiz durdu, el yordamıyla tekrar matarasını arandı. “Gözlerinden belli oluyor.”

Seth hırçınlaştı ve yürümeye devam etti. “Ben asla senin kadar aşağılara düşmeyeceğim,” diye acımazsızca mırıldandı.

Oblek içkisini içti. “Sen öyle zannet.” Sesi kabaydı.

Birden kum üzerlerine savruldu. Seth başını kaldırıp baktı. Dehşetle gökyüzünün alçaldığını, neredeyse başlarının üzerine kadar indiğini gördü.

Sanki kumlar hortum gibi havalanmış, kocaman kum bulutları güneşi kaplamıştı.

Durdu, çok korkmuştu. Düşündüğü doğruydu.

Kum fırtınası başlamıştı.

Oblek de fark etmişti. Arkasını döndüğünde iri yan adam gökyüzüne bakıyordu.

“Koş!” dedi. “Acele etmeliyiz.”

Ama dünya altüst olmadan önce patikanın bir sonraki sapağının yansını tırmanabilmişlerdi ve gökyüzü hızla alçalıyordu.

Uyan gibi bir tıslama, sıcak bir hava patlaması vardı. Fırtına tokat gibi çarpıyor, acıtıyor, sert bir yumruk gibi vuran kumlar sersemletiyor, boğuyor, gözlerine ve burun deliklerine doluyordu. Seth hiçbir şey göremiyor, soluk alamıyor ve duyamıyordu, birden ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. Soluk almaya çalışarak öksürdü ve öğürdü, çantasındaki pelerini çekeleyerek çıkardı ve hızla yüzüne doladı, doğrulmaya çalıştı ve döndü.

Oblek yok olmuştu. Seth ıslık çalarak yanan bir fırında yalnız kalmıştı ve kavruluyordu, kollarıyla başını korumaya çalıştı, korkuyordu. Sonra büyük bir karartının üzerine doğru geldiğini gördü, müzisyendi bu, avazı çıktığı kadar bağırıyordu. “Şurada bir yarık var, görüyor musun? Yukarıda!”

Bir yarık vardı ama Seth artık hangi yöne baktığını bilmiyordu. Azgın rüzgâra doğru birkaç adım sendeledi, Oblek onu kolundan tutup geri çekti ve arkasına doğru itti. İri yan adam, “Beni takip et!” diye gürledi.

Tırmandılar. Seth yalnızca bunu biliyordu. Oblek’in hantal ve karanlık sırtından başka bir şey göremiyordu, adamın ayaklarının altından kayan çakıl taşı ve toprak parçalan yüzünden tökezliyor ve kayıyordu. Dünya sanki kükreyen bir fınndı, korkunç bir uğultu vardı. Uğultunun arasından duyduğu hınltılı kıkırdama onu daha da korkuttu, sonra bunun Oblek’in gülmesi olduğunu anladı. Öfkeyle kaşlannı çattı. Hiçbir sarhoş onunla alay edemezdi. Ama fırtmamn çığlıklan onu hasta edecek kadar korkutuyordu ve bilmeden geldikleri sarp kayalıktan tökezleyerek karanlığa yuvarlandıklannı hayal ediyordu.

Sakin ol! Daha önce kum fırtınası görmüştü. Ama her seferinde Kent'te yakalanmıştı, duvarların ve geçitlerin içinde güvendeydi. Liman'da bile sığınabileceği sokaklar vardı, evler ve duvarlar tanıdıktı. Burada hiçbir şey yoktu. Dünyadan koptuğunu büyük, çok sıcak ve kavurucu bir girdabın onu karanlık bir deliğe sürüklediğini, derinlere doğru çektiğini hissetti.

Sanki Tanrı dünyayı alıp götürmüştü.

Sonra Oblek onu sürükledi. "İçeri!" diye bağırdı.

Kapkaranlıktı. Bir uçurumun duvarıydı, yüksek ve sertti. Altında sendelerken fırtına bir avuç dolusu kumu gözlerine savurdu, sonra mucize eseri soluk alabildi. Etrafındaki hava açıldı.

"Burada oturacağız." Oblek'in sesi tuhaf bir biçimde yankılanıyordu. Yanan gözlerini silince, Seth kendini bir kaya çıkıntısının üzerinde buldu. Çatlaklardan ve yarıklardan kalın aloe ağacı yapraklan fışkırmıştı.

Çömeldi, soluk soluğa kalmıştı. Her tarafı kum kaplıydı. Giysilerine, ayakkabılanna, ağzına, kulaklanna dolmuştu. Yüzündeki pelerini çekince kumlar yağmur gibi döküldü, yüzünü silince kumun kuruluğunu cildinin çatlaklannda ve kınşıkla-nnda hissetti. Oblek'in de her tarafı kumla kaplanmıştı, başını kaşıyınca kum taneleri tırnaklaman arasından döküldü.

Oblek bir köşeye gidip oturdu, derin soluklar alarak, dışanda kükreyen ve tıslayan cehenneme bakıyordu. Sonra matarasını uzattı. "İç. İçmelisin."

Seth istemeyerek matarayı aldı ve içti. Şarap içini ısıttı. Matarayı geri verdi. "Ne kadar burada tıkılıp kalacağız?"

"Eğitimli olan sensin. Bununla ilgili hiç kayıt yok mu? Fırtına istatistikleri yapılmamış mı? Yüzyıllarca geriye giden karmaşık gözlem sonuçlan yok mu?" Oblek sıntarak içkisinden bir yudum içti.

Vardır herhalde, diye düşündü Seth yüzünü ekşiterek. "O zaman bekleyeceğiz."

"Yapacak başka bir şey yok. Yemekten başka."

Zeytin, peynir ve ekmekleri vardı. Oblek yerken ağzını şapırdatıyordu, fırtınanın savurduğu kum taneleri yiyeceklerin üzerine yapışıyordu. Seth tiksinerek kum tanelerini yiyeceğinin üzerinden ayıkladı. Bir süre sonra

aklından geçenler sözcüklere döküldü. “Onu nasıl tanıyacağız? Çocuğu demek istiyorum.

Alectro’da çok sayıda küçük erkek çocuk vardır. Hem bizimle gelmesi için annesiyle babasını nasıl razı edeceğiz?”

“Onlara söyleyeceğiz.” Oblek büyük bir peynir parçasını yuttu. “Çok onurlanacaklar. Aptallar.”

“O kadar kolay olmayabilir.”

“Tann’ya inan, mürekkep çocuğu. Ayrıca, benim bir planım var. Ne kadar para kaldı?”

Seth ceketinin altından kesesini çıkardı ve açıp içine baktı. “Altmış... yetmiş...”

Oblek’in kocaman eli uzandı ve keseyi kaptı, Seth kımıl-dayamadan içindekiler kuma döküldü. “Çalacağımı mı sandın? Rüşvet vermemiz gerekebilir.”

Oblek durdu.

Parmaklarıyla paralan kanara itti ve kumların arasından kırmızı akrebi çıkardı.

Uzun bir süre hayretle broşa baktı. Sonra bakışlarını Seth’e çevirdi.

“Evet. Sanınm seni hafife almışım, kâtip.”

Seth öfkelenmişti ama sakin olmaya çaba gösterdi. “Onu buldum,” dedi sakince.

“Tabii. Ben de Spalis’li bir dansçıyım.”

“Doğru söylüyorum.” Seth broşu elinden kapmak istedi ama Oblek’in kalın parmakları sıkıca kavramıştı.

“Nerede buldun?”

“Kayıt binasında. Unutulmuş. Büyük olasılıkla yıllardır oradaydı.”

“Sen de aldın.”

Seth sesini çıkarmadı.

“Satacak miydin? Nasıl yapacaksın?”

“Tanıdıklarım var.”

Oblek’in küçük gözleri dikkatle Seth’i inceliyordu. “Öyle mi? Kim örneğin? Nasıl bir dolap çeviriyorsun, *kâtip?”*

“Ver onu bana,” diye öfkeyle tersledi Seth.

“Bu Tanrıya ait.”

“Söyledim sana, buldum...”

‘Tanrı gönderdi, anlamadın mı?” Oblek’in sesi ani bir tutkuyla gerilmişti, açgözlülükle akrebi parmaklarının arasında çevirdi. “Dinle mürekkep çocuğu, Tann’mn bunu göndermesinin bir nedeni var ve bu küçük güzellik...” Aniden elini çekti, tıslayarak akrebi fırlattı. Sonra ayağa fırladı. “Yaşıyor!”

Seth bakakaldı. “Ne dedin?”

“Hareket etti! Parmaklarımın arasında. *Yürüdü.”* Fırtınanın uğultusunda akrep çakıl taşlarının arasında yatıyordu. Kum taneleri kırmızı ve sert vücudunu örtüyordu. Seth dikkatlice eğildi. Akrebi yerden aldı.

Akrebin küçük gözleri ona bakıyordu.

Çabucak kesesinin içine koydu, sıcak madenî paralan avuç-layıp üzerine attı ve kesenin kordonunu çekip bağladı. Başını kaldırdığında müzisyen fısıltılı bir sesle konuştu. “O şey kutsal. Kıza bundan bahsetmeliydin. Her şeyi değiştirebilir.”

Fırtına diniyordu. Uğultunun zayıfladığını, rüzgâra dönüştüğünü, kum serpintisinin azaldığını fark ettiler. Seth omzunu silkti. “Döndüğümüz zaman söylerim.”

Oblek yaklaştı. “Başka sırların da var mı? Bize veya Argelin’e ihanet edecek...”

“Elbette yok!”

“Güzel.” İri yan adam gerilmişti, bakışlan sevimsizdi. “Eğer varsa seni bu çöle kendi ellerimle gömerim.” Güçlü parmakla-nyla Seth’i tuniğinden

kavradı ve kendine doğru çekti. “Belki de seni burada bırakmalıyım. Nasıl olsa burada kimse bulamaz.”

Seth’in eli kamaşma doğru gitti. ‘Yapabilirsen,” diye fısıldadı.

Tam o sırada, müzisyenin omzunun üzerinden kadım gördü. Korkuyla tıslayarak Oblek’i itti, iri yan adam dönüp baktı.

Burası kayalık bir alan değildi, kaya çıkıntısı da değildi. Kararan gökyüzü açıldı, fırtına dindi ve büyük bir tapmağın yıkıntılanna sığınmış olduklannı gördüler. Kumlar büyük ko-lonlannı aşındırmış ve parçalamış olduğu için girintili çıkıntılı kayalara benzemişti. Çöl, çatısını ve zeminini yok etmiş, mermerleri aşındırmış, sütunlu girişi tıkamıştı. Kapı girişlerini sarmaşıklar kaplamıştı. Çalılann ve eğri büğrü asma dallannın arasından Tann yüzlerinin, Yağmurkadm’ın ve Tapınak her kim tarafından yapıldıysa onun, gözleri, ağızlan ve burunları görünüyordu.

Yağmurkadm. Bu kadın o olmalıydı.

Çok güzeldi, ürkütücüydü, boyalı duvardan onlara gülümsüyordu. Yüzündeki altın maske pınl pınl parlıyordu, mavi tuniği rutubetten kınşmış gibi duruyordu, öyle sayılırdı. Çünkü Seth müzisyeni kenara itip yukan tırmandı ve dokundu, ıslak boya avucuna bulaştı.

Yağmurkadın’ın iki yana açtığı ve kuvarslann parladığı kol-lann altında iki kapı girişi vardı. Seth kapılann ilerisine doğru bakınca yıkık dökük kulübeleri gördü, fırtına tamamen dinince ortalıkta dolaşan birkaç cılız tavuk gördüler, bir kapı çarptı ve bir bebek ağlaması duyuldu. Kum fırtınası köyü yutmuştu, pis kokan ahır gibi evler, sinekli bir pazar yeri ve kurumuş bir kuyu gözüne çarptı.

Oblek’in koca göbeğini arkasında hissetti. “Neredeyiz biz?” diye fısıldadı.

Müzisyen kuma tükürdü. “Alectro’dayız.”

Seth’in yüreği sıkıştı. *“Burası mı?”*

Oblek güldü. “Kimse saray olduğunu söylemedi.”

Seth, temizlenmiş yoldan yerleşim yerine doğru inerlerken Oblek’in bile tedirgin olduğunu fark etti. Alectro kuraklıktan her yerden fazla

etkilenmişti. Kapılar açıldı, çatlakların arasından peçeli kadınlar baktı. Düşman görünümlü birkaç adam ellerinde tırpan ve bıçaklarla dışan çıktı. Giysileri yırtık pırtıktı ve yan aç çocuklar da vardı. Yüzler asıktı. Bakışlan sinsiydi.

"Unutma," dedi Oblek alçak sesle. "Plana sadık kal. Ve arkamı kolla."

Seth omzunu silkti. Planı Oblek yapmıştı, köyün durumunu gördüğü anda oluşturmuştu. Plan ona çılgınlık gibi gelmişti ama tartışmanın faydası yoktu.

Pazar yerine vardıklannda bir grup adam onlan bekliyordu. Oblek elini kaldırdı, "Tann sizden yardımım esirgemesin," dedi. Yanıt olarak yalnızca birkaç kişi mırıldandı.

Seth geride kalmıştı. Bunlar açlık çeken insanlardı. Gözlerinden, giysilerinden, su ve yiyecek dolu çantalarına bakışlarından anlaşılıyordu.

Belki de Oblek'in yöntemi doğruydu.

Liderleri zayıf, sırım gibi ve ufak tefek bir adamdı. Bir zamanlar rengi kırmızı olan bir tunik giyiyordu. "Yabancılar, ne istiyorsunuz?"

Oblek ellerini iki yana açtı. "Ticaret."

"Bizim bir şey alacak paramız ve satacak bir şeyimiz yok. Özellikle suyumuz hiç yok."

Tam üzerine basmıştı.

Su burada, çölün derinliklerinde altın değerindeydi. Kuraklık köyü perişan etmişti. Evlerin çoğu boş görünüyordu. Seth, kim bilir kaç kişi ölmüştür, diye düşündü.

"Bizim suyumuz var." Oblek duraksadı, sonra bıçağını çekip yere attı ve üzerine bastı. Seth şaşırdı, adamın cesaretine hayran kalmamak mümkün değildi. Ama Oblek en az diğerleri kadar iğrenç ve tehlikeli görünüyordu. "Eminim ilgimizi çekecek başka şeyleriniz vardır."

Liderleri başını iki yana salladı. "Hiçbir şey yok. Yiyeceğimiz, sürümüz, tuzumuz yok. Yürü git, şişko. Burada sana göre bir şey yok."

Oblek pis pis sırıttı. Sonra göz kırptı. “Çocuklarınız vardır ama,” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Bu tam anlamıyla tehlikeli bir andı.

Seth terliyordu; eğildi ve bıçağının sapını tuttu.

Seth’e asırlar gibi gelen bir süre boyunca köylüler vurdumduymaz bir ifadeyle baktılar.

Sonra liderleri gülümsedi, buruk bir gülümsemeydi ve başını salladı.

“Elbette var.”

Oblek kollarını kavuşturdu, başparmağıyla sakallarını sıvazladı. “Çocuklar,” diye düşündü. “Çok yemek yerler ve sürekli su isterler. Geceleri ağlarlar. Ama Liman’daki konaklarda, kalelerde kölelik yapacak çocuklara ihtiyaç var. Çocuklar kolay eğitilir. Ucuz işgücüdür.”

Lider, Seth’e baktı, sonra diğerlerine döndü. İçlerinden biri başını salladı, bir diğeri tedirgin görünüyordu, sonra omzunu silkti.

Sanki karar verilmiş gibi lider, Oblek’e doğru yürüdü, yerden kamayı aldı ve Oblek’e verdi.

“Belki alışveriş yapabiliriz, tacir,” dedi.

Hiç zaman kaybetmediler.

Çocuklar hemen getirildi ve sıcağın altında duvarın dibine sıralandı. Çoğu suratsızdı, susuzluktan, acıdan ve açlıktan sinmişlerdi. Birkaç kadın hıçkırıyor ve küfrediyordu ama erkekler çocukları kucaklarından söküp aldılar ve diğerlerinin yanına attılar.

Seth etrafına bakındı ve kuruyan dudaklarını yaladı. Tanrı adına burada ne işi vardı? Kayıt Salonu’ndaki çalışma masası birden gözüne cennet, Yağmur Kraliçesi’nin bahçesi gibi ulaşılmaz göründü. Belki bir daha hiç göremeyecekti.

Oblek’in eğleniyor gibi bir hali vardı. Yüzünü ekşiterek çocukları inceliyor, çenelerinden tutup başlarını kaldırıyor, ağızlarını açtırıp bakıyor, incecik kollarına dokunuyordu.

“Kız istemem,” diye homurdandı, birkaç dakika düşündükten sonra liderleri sert bir el hareketiyle kızlan kovaladı. Yaşı büyükçe olan kızlar rahatladı, diye düşündü Seth.

Yaklaşık on beş erkek çocuk vardı. İki tanesi çok küçüktü, gerisi yedi ila on yedi yaş arasında görünüyordu, hepsi kavruktu ve açlıktan ölmek üzereydi.

Yalnızca o kadar değildi, hepsi birbirine benziyordu. Kara gözlü ve siyah saçlıydılar, sanki bütün köy akrabaydı; büyük olasıkla öyleydi de. Çocuklardan biri ağlıyordu, diğeri kendi kendine konuşuyordu, anlaşılmaz sesler çıkanyordu. Hepsinin yüzü yara bere içindeydi. Hepsi pisti.

Oblek çenesini sıvazladı. Sonra Seth’in yanma geldi. “Ne diyorsun?”

“Ben nereden bileyim?” Seth köylülere baktı. “Delilik bu. Hepsini birden satın alamayız. Madem bizi buraya Tanrı getirdi, o zaman kendini bize göstermesi gerekir.”

“Tamam, zeki çocuk. Ama nasıl?”

Seth dudaklarını yaladı. “Belki onlara söylersek...”

“Yeni Archon’u aradığımızı mı söyleyeceğiz? Kesinlikle olmaz. O zaman fiyat otuza katlanır. Ya da çocuğu Argelin’e kendileri götürürler. Ondan sonra ne olacağını biliyorsun. Eğer bu senin tek planınsa...”

“Hayır.” Seth yanından geçip yürüdü. “Değil.”

Sıra boyunca yürüyerek korkmuş yüzleri inceledi. En arkada duran küçük bir çocuk dönüp arkasına baktı, arsız bir hali vardı. Bu muydu yoksa?

Birden aklına bir fikir geldi. Elini ceketinin sol kolundan içeri soktu ve güvenli olması için oraya iğnelediği akrep broşa dokundu. Çekiştirerek avucunun içine alıp sıktı.

Hangisi olduğunu bana söyle. Canımı acıtarak bildir. Söyle. Çabuk ol.

Tekrar sıraya döndü. Şaşkına dönmüş çocuklar başlarını eğmiş önce kuma, sonra annelerine bakıyor, ağlıyorlardı. Lider sabırsızlandı. “Hepsi için özel bir fiyat verebilirsin. Adını koy.” Hiçbir şey olmadı. Belli edecek bir sokma da olmadı. *Burada değildi.*

Hemen dönerek Seth sordu. “Hepsi bu kadar mı? Başka çocuk yok mu?”

“Yok.”

“Emin misin?”

“Satmaya değer yok.”

Ama adamın sesi bastırıldı, başka bir köylü yüzünü ekşiterek söze karıştı. “Üvey oğlun var, Kalim, o da aralannda olmalı.”

Oblek Seth’e baktı. “Onu da getirin.”

Lider omzunu silkti. “Çocuk biraz kafadan sakat. İşe yaramaz. Hayalperest.”

Oblek’in sesi hırıltı gibiydi. “O halde sırtından para kazanmak istersin, değil mi?”

Bir dakika kadar Kalim yerinden kıpırdamadı, sonra yakındaki derme çatma kulübelerden birine gitti ve kapısını ardına kadar açtı. Seth kapının iple bağlanmış olduğunu gördü.

“Dışan,” diye bağırdı lider.

Kapı girişi karanlıktı. İçeride bir şey hareket etti.

Bir çocuktu. Zayıftı, yüzünde gözyaşı izleri vardı. Siyah saçlıydı, yüzü kesik ve yaralı olasına rağmen şaşırtıcı güzelliği belli oluyordu. Ağır ağır onlara doğru yürüdü, kollarım vücudunun etrafına sıkıca sarmıştı, titriyordu.

Üç adım sonra tökezledi, acıyla yüzünü buruşturarak düştü. Seth elini uzattı ama Oblek daha atik davrandı. İri yan adam çocuğu yakaladı ve kaldırdı, çok hafifti. Çocuk kara gözleriyle Oblek’e baktı, sonra gözlerini kapattı, bir şey fısıldadı, sitemli bir mınldanmaydı.

“Beni bulman çok uzun sürdü Oblek. Çok uzun.”

Müzisyenin yüzü dondu ve bembeyaz kesildi. *“Archon,”* diye tısladı.

Pazarlık yapılıyor

Mirany sesi sabah Ayini’nde duymuştu. Genç Tanrı heykelinden gelmemişti. Dudakları mermerdendi ve hareket etmiyordu, vakur gülümsemesi ona doğru dönmemişti. Ama bir yerlerden konuşmuştu. *Beni bulman çok uzun sürdü.*

Yumuşak, bezgin, yorgun bir çocuğun şikâyetiydi.

Mirany dudaklarım yaladı, kaskatı kesildi, yan gözle Hermia ya baktı. Ama Sözcü duymuş olduğuna dair bir belirti göstermedi.

Şimdi, öğleden sonra banyosunu yapmak için avludan geçerken ses tekrar fısıldadı. Kolunda temiz beyaz bornozuyla durdu.

Mirany.

Uzun zaman önce ölmüş Sözcüler’in, bomboş koridorda sıralanmış güzel yüzleri denize bakıyordu. Sıcağa rağmen ayaklarının altındaki mermer zemin serin ve pürüzsüzdü.

“Buradayım,” diye fısıldadı.

Benden korkma. Sana zarar vermem.

“Bunu biliyorum. Söylemiştin.” Sesi gergindi; döndü ve dikkat kesildi. Koridor boştu, bütün kapılar kapalıydı.

Yağmuru arıyorum ama nerede tuttuklarım bilmiyorum. Tann’nm bilmesi gerekir, değil mi? Sen biliyor musun Mirany?

Başını iki yana salladı. Tuniği sırtına yapışmıştı. “Dinle. Seni buldular mı? Dün gece yola çıktılar...”

Onlar mı?

“Müzisyen...”

Oblek!

Başka bir şey söylemedi. Yalnızca bir tek isim, tanıdığını belli eden yalnızca bir fısıltıydı. *Oblek.*

Bir kapı açıldı. Gelen Rhetia'ydı ve dik dik Mirany'ye baktı. Mirany hemen yürümeye başladı, hızla avluya çıkarak zeytin ağaçlarının arasından geçti ve her gün yirmi hizmetçi kadının boşaltıp patikadan aşağı kovalarla taşıdıkları temiz tuzlu suyla doldurdukları pırıl pırıl parlayan kavisli merdivenlerin altındaki gizli havuza geldi. Suyun üzerinde mis gibi kokan beyaz amber çiçeği yapraklarından bir tabaka yüzüyordu. Tuniğini çıkardı ve ılık suya girdi, ağır ağır havuzun ortasına doğru yüzdü. Başını çevirince, Chryse ve Ixaca ile diğerlerinin Aşağı Ev'den çıkmış olduklarını gördü. İtişerek bir şey hakkında tartışıyorlar, gülüşüyorlardı. Rhetia pembe çiçek saksılarının arasından buz gibi bakışlarla havuzu seyrediyordu. Çok iyi tanıdığı o korkunun vücuduna yayıldığını hissetti, burada bile onlarla konuşurken tuhaf küçük Mirany olması gerekiyordu. Çünkü artık içinde, çok derinlerde başka biri vardı.

Ani bir ürpertiyle onu duymak için Oracle'a gitmesi gerekmediğini fark etti. Oracle buydu. Oracle kendisiydi.

Chıyse koştu, sulan sıçratarak ve çığlık atarak havuza atladı. Havuzun sulan dalgalandı, kabardı ve kenardaki taşlara sıçradı. Mirany, miskin miskin geri çekildi. Masmavi gökyüzünde fınn gibi ısıtan güneş dayanılacak gibi değildi. Seth'in ve Oblek'in çölde olduklarını düşündü, suçluluk duygusuyla başını suya soktu, çıkardığında saçlarına çiçek yapraklan yapışmıştı. Müzisyen yabaniydi, ne yapacağı belli değildi, Argelin'i öldürme planı korkunç bir intikamın ürünüydü. Bir de Seth vardı. Ona güvenebilirler miydi? Kaşlannı çattı. Güvenemeyeceklerini düşünmesinin nedeni ne olabilirdi?

Chryse yüzerek yaklaştı. "Dikkatli ol," diye fısıldadı.

"Neden?"

Sanşm kız ıslak saçlannı arkaya yapıştırdı. Bir an ciddileşti. "Bir şeyler yapacaklar. Rhetia uzun zamandan beri Hermia ile konuşuyor. Sonra da Argelin'le balkonda oturup konuştuklannı gördüm. Gülüşüyorlardı ve birbirlerine çok yakın oturuyorlardı."

Mirany suyun üzerine sırtüstü yattı, kollarım iki yana açtı, ayaklarını çırptı. "Argelin için deli olduğunu hepimiz biliyoruz. Benimle ne ilgisi var?"

“Çünkü sen Taşıyıcı’sın.”

Chryse ters takla atarak döndü ve çiçek yapraklarına bulanmış bir halde çıktı. Gözlerini açmadan fısıldadı. “Taşıyıcı olmak seni çok değiştirdi. Ayrıca senin de bir şeyler yaptığını biliyorum, gizli bir şeyler. Başkaları fark etmiyor olabilir ama ben fark ediyorum. Hermia da biliyor. Sürekli seni izliyor, Ayin’de ve yemeklerde gördüm. Bugün öğleden sonra tiyatroya gittiğimizde oyunu hiç seyretmedi. Yelpazesinin arkasından hep sana baktı.”

Mirany ağzına dolan tuzlu suyu yutunca öksürdü. “Oyun sıkıcıydı,” dedi.

Chryse kırgın bir tavırla baktı. “Senin içine ne girdi! Ben yalnızca uyarmaya çalışıyorum...”

“Biliyorum. Teşekkür ederim. Ama dinle Chryse, hiçbir şey olduğu yok. Rhetia kindar biri. Nasıl olduğunu biliyorsun.”

Chryse alınmıştı. Güneşin altında ışıldayan minik dalgaların ve çırpıntıların ortasında sessizce durdu. Sonra, “Ben hep arkadaş olduğumuzu sanıyordum, Mirany,” dedi. Yüzerek uzaklaştı.

Seth’in elleri kenetlendi, sanki elle tutulur bir şeymiş gibi şaşkınlığını gizlemeye çalışarak fısıldadı. “Sesini yükseltme. Onu buradan götür.”

Sonra döndü ve yüksek sesle, “Onu diğerlerinin yanma götür,” dedi ve hızla adamlara doğru yürüdü.

Adamların dikkatlerini üzerine çekmesi ve soğukkanlılığını kaybetmemesi gerekiyordu, onun için saçma bir fiyat söyledi.

“Yetmiş sikke. Hepsine.”

“Yüz elli.”

Seth güldü ama neşeli bir gülüş değildi.

Lider kırık dişlerini göstererek pis pis sırıttı. Eliyle karanlık kapı girişlerinden birini işaret etti. “Sıcakta durmayalım, efendi. Pazarlığı içeride yapalım.”

Seth hemen Oblek'e baktı. Müzisyen döndü, yüz ifadesi tamamıyla değişmişti. Tehlikeli bir görüntüsü vardı, suratı asılmıştı. "Tamam," dedi Seth bütün köyün duyabileceğini bilerek. "Benim... ortağım çocukları gitmeye hazırlayacak."

"Gitmek mi? Bu gece olmaz, efendi." Lider kollarını iki yana açtı. "Bu bize hakaret olur. Karanlık çökmek üzere, yemek yemeniz ve uyumanız gerekiyor, konuğumuz olacaksınız. Yann sabah serinliğinde yola çıkarsınız."

Bu Seth'in isteyebileceği en son şeydi. Bütün içgüdüleri oradan kurtulması gerektiğini söylüyordu, hem de hemen. Sık sık seyyahların paralan ile birlikte kaybolduklannı duyuyorlardı, bu adamlar da çocuklannı satmaya razı geliyorlarsa, her şeyi yapabilirlerdi. Ama Oblek ondan önce davrandı. "İyi fikir," dedikten sonra çocuğa döndü, diğerlerinin yarana doğru sürükledi. Seth, kendisine bile küstahça gelen bir omuz silkişle adamın yanından yürüdü ve alçak kapıdan geçerek içeri girdi. Bu işe nasıl bulaşmıştı? O küçük ürkek kız onu bu işe nasıl bulaştırmıştı?

Evin içi boştu. Kırık dökük bir zemin, yırtık pırtık bir halı ve perdeyle bölünmüş uyuma bölümünden ibaretti. İçerinin sıcağının dışarıdan bir farkı olmadığı gibi sivrisinekler daha da beterdi. Karanlık köşedeki bir şeyin üzerinde sinekler vızıldıyordu.

Seth içini çekerek alçak kanepenin üzerindeki tozlan silkeledi ve oturdu. Köylüler tam karşısına dizildiler. Pazarlık etmesini biliyordu. Tabii, ona inandıklan sürece.

Beş aşağı beş yukan fiyat kırma, birbirine danışma, başlan iki yana sallama ve aşağılayıcı gülüşmelerden sonra çocukla-nn hepsi için yüz sikkeye anlaştılar. Bu fiyat büyük olasılıkla adamlann baştan beri düşündükleri fiyattı. Liderleri avucuna tükürdü ve Seth'le tokalaştı. Sonra bir kadın kupalar ve içinde yeşil sıvı olan bir sürahiyle geldi, dışanda beklemiş ve konuş-malan dinlemiş gibi bir hafi vardı. Sıcak, çamur gibi kanşımdan her kupanın dibine az miktarda döktü, kısacık bir an Seth'le göz göze geldi.

Kadının perişan olmuş gibi bir hafi vardı. Seth hemen ba-kışlannı yere indirdi. Çocuğun annesi olmalıydı.

“İyi bir pazarlık oldu,” dedi adamlardan biri ve kupasını kaldırdı.

Seth gülümsedi, başını salladı. “Hepimiz için.”

Kupalardakini içtiler. Tadı da çamura benziyordu.

Oblek çantasını sürükleyerek içeri geldiğinde, Seth kenara çekildi ve iri yan adam yanma oturdu, doldurmalan için kupasını salladı ve içindekini bir dikişte içti. Yalnız konuşmalan mümkün değildi, böylece bütün gece oturup köylülerin bitmez tükenmez dedikodularını, şikâyetlerini, öykülerini, Liman’daki gemiler ve esrarkeşlerin gittiği batakhaneler hakkındaki sorgulamalarını dinlediler. Sonunda yemek geldi, yontma kâselere gelişigüzel konulmuştu ve acınacak derecede azdı, Seth baharatlı etin kenarından bir parça koparırken hangi hayvanın eti olduğunu ve ne zaman ölmüş olduğunu merak etmekten kendini alamadı. Hatta zehirli olabileceği bile aklından geçti. Oblek hepsini çabucak ve pervasızca midesine indirdi, ağzını doldurarak konuştu, gizli bir zafer heyecanı sesine yansıyordu ve Seth bunu herkesin fark ettiğinden emindi. Müzisyen çantasından şişesini çıkartıp elden ele herkese ikram edince adamlar güldüler ve sırtım sıvazladılar. Konuşmalar gürültülü bir biçimde devam etti. İçki şişesi eline gelince Seth kokladı. Şarap değildi. Daha sert bir şeydi. Saf ispirtoydu. Bir bu eksik, diye düşündü.

Ama bir süre sonra Oblek’in yalnızca dudaklarını ıslatmakta olduğunu fark etti, diğerleri kahkahalarla gülerek ve aralarında tartışarak şişeyi elden ele dolaştırıyorlardı. Sonra kendi şişelerini getirdiler, adamlardan biri alışmadığı derecede sert olan içkinin etkisiyle sarhoş olmuştu ve yanmdakinin üzerine yığılıp uyudu. Belki de müzisyen doğru yapmıştı. Oblek ayağa kalkınca kırıntılar ve kum taneleri üzerinden döküldü. Sonra tabakları toplamakta olan kadının yanma gitti ve bir şeyler söyledi, sessiz bir soruşturma yaptı. Kadın başını sallayıp, dışarı çıktı.

Lider onu izliyordu, ince yüzü kızardı. “Ona ne verirsin, tacir?” diye kurnaz bir ifadeyle sordu. “Eğer beğendiysen...”

“Sana hakaret etmek aklımın ucundan geçmez,” dedi Oblek yüzünü ekşiterek.

Kadın geri geldiğinde elinde tahtadan bir lir vardı. Oblek’e verdi. Oblek gelip Seth’in yanına oturdu ve telleri akort etmeye başladı.

“Bu nesneyi çalabiliyor musun?” Lider içki istemek için parmaklarını oynattı. Şişenin üzerinden Oblek’e bakıyordu.

“Bir zamanlar öğrenmiştim.” Teller sıkılıp gevşetildikçe notalar ve sesler bir yükselip bir alçalıyordu. “Yağlanması gerekiyor,” diye mırıldandı. Sonra başka hiçbir şey söylemeden çalmaya başladı.

Seth için yepyeni bir keşifti. Yağ katmanları arasında kaybolmuş, küçücük gözleri cin gibi bakan, kirli, kaba, öç alma hırsıyla tutuşan adam gerçek bir sanatkârdı. Notalar telleri çeken parmaklan arasından âdeta akıyordu. Ritmik vuruşlarla telleri titreterek inanılmaz sesler çıkanyordu, etrafa yayılan romantik müzik karanlık kulübeyi cennet gibi aydınlattı. Adamlann, tek bir lambanın titreşen gölgelerinde kalan yüzleri yumuşadı. Gece, her zaman olduğu gibi aniden çökmüş ve her şey dönüşüme uğramıştı. Tann’mn sihri üzerlerine düşmüştü.

Müzik öylesine etkileyiciydi ki konuşmalar yavaşladı ve bir süre sonra kesildi. Yorgun bir sessizlik içinde dinlediler, sanki içlerinden günün tüm enerjisi boşalmıştı. Alışkın olmadığı yolculuktan yorgun düşmüş olan Seth uyuklarken, Oblek’in alçak sesle şarkı söylemekte olduğunu duydu.

Sesi kaim, hafif boğuktu, dışarıda yemek pişirmek için yakılan ateşin dumanına karışıyordu. Yağmur Kraliçesi’ni öven bir şarkıydı. Uzak batıda pınarların fışkırdığı, derin ve temiz gölcüklerin olduğu, suya doymuş topraktan fışkıran yeşü ağaçlan ve çiçeklerle bezenmiş bahçesini anlatıyordu. Şarkının sözleri giderek damlalara, küçük bir derenin çağıldayan sulanna dönüştü. Seth uykusunun arasında bütün binanın suyun içinde eridiğini hissetti, suyun tadını kurumuş dudaklannda hissetti.

Yapraklardan damlıyor, yumuşak kumaştan bir elbise gibi basamaklardan akıyordu, nemli bir elbise gibi vücudunu sardı, havaya tatlı bir serinlik yayıldı.

Sonra yanında biri hareket edince sıçrayarak uyandı, köylüler gidiyorlardı, birbirlerine yaslanıp tökezleyerek kapı eşiğinden çıkarken iyi geceler dilediler.

Yalnız kaldıklarında Oblek liri duvara yasladı ve kurnaz bakışlarla Seth’i süzdü. “Ne kadara anlaştınız?”

“Yüz sikke. Mirany’in altınları sayesinde bu kadannı verebiliriz. Yarın, birkaç kilometre gittikten sonra diğer çocukları salarız. Veya kaçmalarına izin veririz.” Üzerine yattığı şilteyi yokladı ve kirli çarşafı altından çekip incelemeye başladı. “Aman Tanrım! Bit.”

Oblek hiçbir şey söylemedi.

Seth esnedi. “Neyse. Çok yorgunum. Uzun bir gündü.”

Ot minderi kabarttı, üzerine kendi pelerinini serdi, yattı ve hemen gözlerini yumdu.

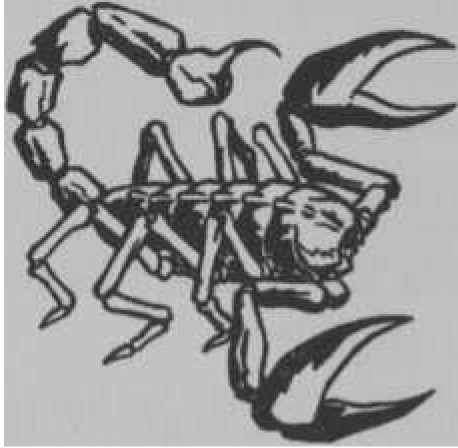
“Henüz her şey bitmiş değil.” Oblek’in sesi yumuşak ve keyifliydi, sanki müzik onu sakinleştirmişti. “Çünkü eğer yanılmıyorsam, ay battıktan sonra birkaç dostumuz bizi ziyarete gelecek. Ama bu kez âlem yapmaya gelmeyecekler. Bu kez boğazlarımızı kesecekler.”

Ay ışığında Oracle’ın merdivenleri karanlık ve rüzgârın savurduğu kumdan pütürlüydü. Hermia’mn taşıdığı meşalenin titrek ateşi platforma vuruyor, pirinçten yapılmış kâsenin kenarını yalıyor, içini çeşitli hareketlerle, titreşimlerle, değişen biçimlerle dolduruyordu. Mirany kâseye doğru yürüdü ve önünde çömeldi.

Tam arkasında upuzun boyuyla Sözcü’yü hissetti. Meşale havaya kalktı, maskenin arkasından gülümsediğini görür gibi oldu. “Tann bu gece bizimle olacak mı?” Sesi bile yumuşak ve soğuktu.

Mirany yutkundu. Pirinç kâseyi iki koluyla kavrayarak kaldırdı, yine ağırlığını ve hantallığını hissetti. Maskenin göz deliklerinden büyük bir dehşetle, içine kangal gibi çöreklenmiş duran sürüngene baktı.

“Tanrı bizimle,” diye fısıldadı.

Kendime ait olanları bilirim

Seth yavaşça doğruldu. "Ne dedin?"

"Duydun. Bu insanlar çaresiz olabilirler ama çocuklarım kimseye satmazlar."

"Pazarlık ettik."

"Karanlık basıncaya kadar bizi burada tutmak için pazarlık ettiler. Bizimle eğlendiler." Oblek dilini şaklattı. "Seni kandırmayı başardılar. Şaşırdığımı söylemeliyim. Birkaç köylünün oyununa gelmeyecek kadar kurnaz olduğunu sanıyordum."

Seth yataktan fırladı. Korkusunu belli etmemeye çalıştı. "O zaman hemen gidelim."

"Çocuğu alıp gideceğiz. Daha önce gördüğümüz ahır gibi yerde kilitli. Görünüşe bakılırsa üvey babası onu dövüyor. Diğerlerinin yanında onunla konuşamadım." Sandaletlerini bağlamak için eğildi ama zaten bağlıydılar, durdu, hareketsiz kaldı. "Beni tanıdı. Sen de duydun."

Ayakkabılarını giymekte olan Seth omzunu silkti. "Ne bekliyordun?"

"Böyle olacağını beklemiyordum." Oblek'in küçücük gözleri boş bir ifadeyle karşıya bakıyordu. "Archon yaşlıydı. Benden yaşlıydı."

"Ama artık değil." Seth çantaları kaptı, içine bir battaniye, değerli suyu ve yemek kalıntılarını tıkıştırdı. "Çabuk olsana! Çocuğu alıp gidelim. Haydi!"

Müzisyen ekşi bir ifadeyle sırıttı. "Yorgun olduğunu söylemiştin."

Dışarıda kimse yoktu. Ay köyün üzerine inmişti, yıkık dökük köyde derin bir sessizlik hâkimdi. Rüzgâr bir kapıyı çarptı, kokuşmuş saman yığınının içinde sıçanlar hışırdıyordu. Seth duvann gölgesine yapışıp gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi, tek düze sıralanmış evlerin biçimlerini ayırt etmeye çalıştı. Arkadaki yalçın kayalıkta, yıkık dökük tapınağın parlak sütunları devrilecekmiş gibi duruyordu, eteklerinde biçimsiz hayvan barınakları gelişigüzel yığılmıştı.

Kuyunun karanlık ağzında bir yarasa uçuyordu.

“Önce sen.” Oblek’in hantal gövdesi yakındaydı, ter kokuyordu. Soluk aldıkça ispirto kokusu yayılıyordu. “Eğer nöbet tutan biri varsa, arkandan gelmemesini sağlayacağım.”

Seth yüzünü sildi. “Hayır, sen git,” demek istiyordu, sözcükler dilinin ucuna kadar geldi ama söylemedi. Köylülerden birinin bıçaklanması gerekiyorsa, bunu Oblek’in yapmasını istiyordu. Kendisi yalnızca bir kâtipti. Kirli işleri başkalarına bırakırdı.

Müzisyenin başka bir şey söylemesine fırsat bırakmadan, sessizce karanlığa süzüldü. Eğilerek koştu, kuytularda kalmaya özen gösterdi, gökyüzünden süzülen ay ışığı evlerin arasında incecik, aydınlık koridorlar oluşturuyor ve aralarında koşarken Seth’i acımasızca ortaya çıkarıyordu. Köyün ötesinde hayalet gibi uzanan ısısız çöl onları bekliyordu.

Soluk soluğa, kepenkleri kapatılmış bir pencerenin altında durdu. Kulübenin içinde biri konuşuyordu. Soluğunu tuttu, dinlemeye çalıştı ama kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarptığı için vazgeçti. Koşmaya devam etti, bir kulübenin arkasından, kuyunun kenarından ve terk edilmiş pazar yerinin etrafından koştu.

Derme çatma kulübeye gelince çömeldi, soluğunu tuttu.

Köy siyah ve beyaz kumaş artıklarından dikilmiş bir yorgana benziyordu. Rüzgârın savurduğu toz toprak kapıların önüne yığılmıştı.

Uzandı ve kapıyı tutan ipi çözdü. Kapı açıldı, usulca içeri süzüldü.

“Orada mısın?” diye fısıldadı.

Bir hışırtı oldu.

“Evet.”

İçerisi karanlık ve boğucuydu. Samanlar ayaklarına batıyordu. Bir pire ısırınca küfür savurdu. Sonra eli çocuğun başına dokundu, el yordamıyla omuzlarından ellerine doğru indi ve bıçağını çıkarıp bağlan kesti. “Korkma. Oblek dışanda bekliyor. Seni götürüyoruz, buradan kurtaracağız. Oblek’i tanıyorsun, değil mi?”

Çocuk hemen yanıt vermedi. Sonra alçak sesle konuştu. “Müziği hatırlıyorum. Boş odalar ve onun müziği vardı. Sanınm rüya gördüm.”

Seth çocuğu ayağa kaldırdı. “Evet. Dinle beni, sakın ses...”

Kapı gıcırdadı.

Seth çabucak döndü, hemen bıçağını çekti.

Kapının önünde bir gölge belirdi. Sonra içeri girdi. Çok küçüktü. Çok hızlıydı.

“Silahım var,” dedi Seth dişlerinin arasından ve döndü, “ve kullanacağım.”

Arkasında duran çocuk kolundan yakaladı. “Yapma. O benim annem.”

Seth artık kadını görebiliyordu, çelimsiz, korkmuş bir yüz, elinde sımsıkı bir ekmek kabuğu ve küçük bir su matarası tutuyordu. “Ne istiyorsun?” diye soludu kadın. “Onu götürüyorsun!”

“Hayır. Dinle...”

Kadın bir adım geriledi. Seth kadının bağıracağını anladı. İçine çektiği soluğu umutsuz ve yılgındı, Seth kıpırdayamıyordu, nutku tutulmuştu.

Şişman bir el arkasından gelip kadının ağzını kapatıncaya kadar öylece kaldı.

“Hiç iyi bir fikir değil, leydi.” Oblek kadını içeriye sürükledi, bir tekmeyle kapıyı kapattı. “Neler olduğunu öğrenmesini ister misin?”

“Hayır,” diye kekeledi Seth ama soru ona sorulmamıştı. Çocuk yanından geçerek yanıt verdi. “Tabii istiyorum. Ben söylerim.”

Kadın serbest kalınca hıçkırıklara boğuldu, huzursuz bir soluk aldı. “Alexos.”

“Hayır. Sana söyledim. Bu artık benim adım değil. Benim adım artık bir sır.” Sesi sertti ama kollarını kadının boynuna dolamıştı ve karanlıkta Seth gülümsediğini gördü. “Tamam. Onlarla gitmek zorundayım. Böyle olacağını sana söylemiştim, değil mi?”

Kadın çocuğa sıkı sıkı sarılmıştı. Seth'e döndü, yüzü ifadesizdi. "Yabancılar, şimdi beni dinleyin. Benim oğlum deli. Eskiden beri tuhaftır, hayalperesttir. Bundan dolayı babası onu döverdi, şimdi de üvey babası dövüyor. İşini doğru düzgün yapmaz, keçileri başıboş bırakır, bütün gün sırtüstü yatar, şarkı söyler ve aklı orada burada dolaşır. Kâbus görür, küçükken kim bilir kaç gece ona sarıldım ve korkularının geçmesi için kucağımda salladım."

Çocuk hafif bir gülümsemeyle dinliyordu. Küçük bir çocuğun saçmalıklarını dinliyor gibi bir ifadesi vardı.

"Kadın!" Oblek homurdandı.

"Ama şimdi daha da kötü oldu. Geçen hafta, aklı tamamıyla gitti. Bazen beni bile tanımıyor, yabancıymışım gibi davranıyor. Derinlerdeki geçitlerden, Kent'in altındaki yerlerden bahsediyor ve sürekli Yağmur Kraliçesi'ne şarkılar söylüyor. Delirdi! Size ne faydası olacak? Onu bırakın, burada kalsın, ben ona bakarım. Deli bir çocuktan ne kazancınız olacak? Onu kim alır? Sonunda sefil olacak, güneşin altında dilenecek, köpeklerle ve çakallarla yaşayacak, üzerine taş atacaklar, küfür edecekler, perişan olacak." Oblek'in koluna yapıştı. "Ne olur merhamet et, tacir..." "Yeter." İri yan adam bir adım geriledi, sarsılmıştı. Karanlıkta çocuk onlan seyrediyordu, teni esmerdi ve incecikti, boyu Seth'e yakındı, bereli yüzü sertleşmişti. Sonra fısıltıyla konuştu. "Ona söyle, Oblek."

Oblek kapıya baktı. "Bu çocuk yeni Archon." Sesi fısıltı gibiydi. "Biz... Argelin'in gönderdiği Arayıcılar'ız. Köle tüccarı öyküsü yalnızca kılıftı. Diğer çocukları istemiyoruz, yalnızca Archon'u istiyoruz. Bizimle gelmeli, çok çabuk olmalıyız, erkekler ayılıp paramızın peşine düşecek cesareti toplamadan gitmek zorundayız. Hemen!"

Elini uzattı ama çocuk kıpırdamadı. Kadına bakıyordu, kadının aklı kanşmıştı.

"Archon mu? Ama o Alexos! Benim oğlum! Burnunu ben sildim, yaramazlık yaptığında ben tokatladım. O nasıl Archon olabilir?"

Alexos sakinlikle başını salladı. "Söyledikleri doğru. İçimde, çok derinlerde, Tanrıyı hissediyorum. Nehir gibi. Şarkı gibi. Çöreklenmiş bir yılan gibi." Gülümsedi, annesinin elini tuttu ve parmaklarını parmaklarına

geçirip sıkıca kapattı. “Onun burada olduğunu hep biliyordum. Ama son birkaç gündür canlandı, nehir yataklarından, kanallardan ve kayaların damarlarından güneşe doğru yükseldi, yükseldi, beni yakana kadar yükseldi, karanlıktan geçirdi, yıldızların arasına götürdü! Ve Gölgem ve ben savaştık, sonsuza kadar birbirimizi takip edeceğiz ve Yağ-murkadm seyrediyor ve yağmur hiç gelmiyor!”

Bir an kadın çocuğa baktı. Sonra ellerini çekti ve geriledi. “Yabancılar, siz yanılıyorsunuz,” dedi boğuk bir sesle. “Benim oğlum akıl hastası.”

“Tartışmaya zamanımız yok.” Oblek çocuğu kaptı. “Hazır mısın?”

“Evet.”

“O halde hemen sahile inip bir gemi bulacağız.” Çocuğu kapıya doğru itti, sonra döndü ve sert bir ifadeyle konuştu. “Ona iyi bakılacak. Archon istediği her şeye sahip olur. Ortalık yatışınca sana haber göndereceğiz, kendine ait bir konağın olacak. Hizmetçilerin, mücevherlerin, ne istersen olacak. Onunla konuşamayacaksın. Ama görebileceksin.”

Dışarıda bir ayak sesi duyuldu. Seth çabucak kapıyı açtı, sessizliğe bürünmüş evlere baktı. “Sanırım biri bizi dinliyordu,” dedi.

“O halde gidelim.” Oblek hızla yanından geçti, çocuk kısa bir süre kapı girişinde durdu, döndü ve hüzünlü bir ifadeyle kadına baktı, yıldızların arasında karanlık bir gölge gibiydi. “Huzurlu ol, anne,” diye fısıldadı. “Beni hep anımsa.”

“Biz onunla ilgileniriz,” dedi Seth. “Kimseye bir şey söyleme. Yalnızca onu götürdüğümüzü söyle. Lütfen.”

Gözyaşları kadının yanaklarından akıyordu.

Bir an kadının onların yüzüne tüküreceğini, yüzlerini gözlerini tırmalayacağım düşündü. Ama yapmadı, yalnızca arkasını döndü.

Seth eğilerek kapıdan çıktı ve karanlığa daldı. Oblek kulağının dibinde fısıldadı. “Güneye gideceğiz. Bunu tahmin etmezler. Tepelerin üzerinden yolumuza devam edeceğiz, sonra Cam Vadi’den aşağı Prescia’ya ineceğiz ve Liman’da bir gemiye bineceğiz. Bir gün ve bir gece.”

Yanıt beklemeden çocuğu önden iterek koşmaya başladı. Seth'in yüzü asıldı, sırt çantasını omzuna astı ve peşlerinden koşmaya başladı.

Gece kertenkeleleri ayaklarının arasından kaçıyordu.

Geride, köyde bir köpek uludu.

Mirany buraya kadar getirmişti. Eve, Dördüncü Ev'e gelinceye kadar pirinçten yapılmış kâsede çöreklenmiş olan yılan öylece durmuştu, hiç kıpırdamamıştı, yalnızca bir kez sendelediğinde, tuhaf gözlerini aralayıp bakmıştı.

Kâseyi taşıyamayacak kadar yorulduğunu hissediyordu, asla geri götüremeyecekti. Terden giysileri üzerine yapışmıştı, tahammül edilemeyecek derecede ısınmış olan maskenin içine akan teri, pürüzsüz bronz kâseyi kayganlaştırıyor ve daha da korkunçlaştırıyordu. Taşıdığı şeyin Tanrı olmadığına da emin olmaya başlamıştı.

Çünkü onunla konuşmamıştı.

Tann her biçimde görünebiliyordu, çölde her türlü sürünen ve iğnesiyle sokan varlığın şeklini alabiliyordu ama bu yılan farklıydı. Bir terslik hissediyordu.

"Bir şeyler yapacaklar," demişti Chıyse, gittikçe ağırlaşan kâseyi düşürmemeye çalışarak kuruyan dudaklarını yaladı. Maskenin incecik göz deliklerinden bakarken, Yolun Anlaümı'nı yapan Hermia'nın konuşmasından çok gergin olduğunu hissetti.

Çünkü burası Rehberlik Eviydi, bütün duvarları yazılıydı, her santimetresi parlak resimlerle kaplıydı, listeler, açıklamalar vardı. Archon'un ruhunu Yer Alü Dünyası'na, Siyah Koridorlar'dan Aydınlığa, galaksilerin arasındaki Gümüş Yol'dan Yağmur Kraliçesi'nin bahçelerine götürecek gizli sihir yazılıydı. Madenî bir sesle Archon'un altın yaldızlı maskesinin ağır kapağı yüzüne indirildi, yorgunluktan bitap düşmüş köleler ipleri çözüp doğruldular ve büyük ahşap vinci dışarı ittiler. Dokuzlar pırıl pınl parlayan, altından yapılmış iç lahdin çevresinde toplandılar.

Lahdin içindeki yüz onlara gülümsüyordu, huzurluydu. Mirany, Archon'a hiç benzemiyor, diye düşündü.

Sonra yılan, düşüncelerini okumuş gibi hareketlendi.

Korkudan titreyerek soluğunu tuttu, hemen yanında duran Chryse döndü. Maskesinin arkasından zorlukla soludu ve Hermia duanın ortasında sustu.

Yılan bedenini kıvırarak sürünmeye başladı, dikildi ve eğildi, kaslarını kasıp gevşeterek kâsenin kenarına kadar yükseldi, eline, koluna ve yüzüne doğru kaydı. Mirany kaskatı kesildi. Soluk almak ölümcül olacaktı.

Çok ağırdı. Küçük pullan katı ve soğuktu, erimekte olan mumlann ve gaz lambalannm yumuşak, titrek alevinde yeşilimsi tuhaf ışıklar saçıyordu.

Başı geriye doğru gitti, hafif bir tıslamayla çatal biçimindeki dili titredi.

Zehirli dişleri parladı, üzerinde zehir damlalan vardı.

Kimse hareket etmedi. Hermia’nm dua etmek için açtığı elleri bile donakalmıştı. Köleler dehşetle bakıyordu, kapıda duran ter içinde kalmış askerler sessizdi.

Bu sen misin? Mirany zihninde çığlıklar atıyordu. *Sen misin? Söyle bana!*

Yılan ağır ağır, şehvetli bir tembellikle omuzlarında sürünüyordu. O kadar ağır ve kalındı ki bir halat hissi veriyordu. İnce tuniğinin üzerinden dalgalanır gibi akan pullarını hissediyor, mis gibi kokusunu alıyordu. Başını hareket ettirmeye cesaret edemedi. Artık maskenin göz deliklerinden göremiyordu. Ne yapıyordu acaba?

Sonra bir ses duydu. *Ben değilim.*

“Ne?”

Bu yılan, ben değilim Mirany. O tehlikeli bir yılan. Uyuşturmuşlardı ama ayılıyor. Onu buraya seni öldürmek için koydular çünkü sen onların ihanetini biliyorsun. Bana inanıyor musun?

“Evet.” Yüksek sesle söylemiş olabilirdi. Chıyse ağlamaklı bir ses çıkardı. Yılan tısladı ve dikildi, Mirany kafasını görüyordu, maskeyle kaplı yüzüne ok gibi hamleler yapıyordu.

O zaman onu götürüp üç ayaklı sehpaya bırak.

“Hareket edersem...”

Zarar görmene izin vermem. Bana güven.

Delilikti. Yalnızca aklının içinde duyduğu bir sesti. Tanrı yoktu. Kendi kendine konuşuyordu.

Hareket etti, tek ayağını yavaşça kaldırdı.

“Kıpırdama Mirany!” Chryse dehşet içinde bağırdı.

Chıyse’ın çığlığı tuhaf bir biçimde cesaret verdi. İleri doğru bir adım attı, bir adım daha attı, loş köşede duran üç ayaklı sehpaya doğru yürümeye başladı. Yılan etrafında sallanıyor, kollanna dolanıyordu. Elbisesinin üzerinden beline dolandı, incecik başı zikzaklar çiziyordu. Mirany gözlerini kapadı, soluğu kesilir gibi oldu. Hayvanın ağzı açıktı, uzun diliyle ateş kırmızısı ve altın maskeye vuruyordu. Zehir saçıyordu. Chıyse keskin bir çığlık attı. Mirany yılanın hüsranla tısladığını duydu, yeni bir atağa hazırlanıyordu. Koştu, tökezledi, üç ayaklı sehpaya ulaştı, kollannı kaldırdı ve ağır kâseyi üzerine bıraktı. Yılanın rahatsız edici kıvrımlarından kurtulmak için silkindi, hayvan kollarından aşağıya doğru kaydı, Mirany ürperdi ve kıpırdandı. Sonra hayvan yerde döndü büyük bir kangal haline geldi ve ayağına dolandı.

Ve ısırdı.

Alexos durdu. Soluk soluğa kalmıştı, kumların üzerine yığıldı, Oblek acımasızca çocuğu yerden kaldırdı. “Haydi!”

Ay batmıştı. Gece yıldızlarla bezenmiş karanlık bir küreye benziyordu. Tepelerde çakallar uluyordu.

“Gitmemem gerekirdi.” Çocuk ağrılar içinde iki büklüm olmuştu. Parmaklan pençe gibi kuma gömülmüştü. Oblek onu yerden kaldınrken kum tanecikleri toz gibi parmaklannm arasından döküldü.

“Annene bir şey olmayacak. Seni ben taşırım.”

“Ölecek. Orada olmadığımı öğrendikleri zaman ölecek.” “Bunun için çok geç kaldık.” Seth bir kum tepesine çıkmış, geriye bakıyordu. Oldukça uzakta, köyün olduğu tarafta bir dizi halinde küçük ışık yanıp sönüyordu. “Öğrenmişler bile.”

Acı ateş gibi yakıyordu, yılan bileğinden sokmuştu. Soluğunu tuttu ve dizlerinin üzerine yığıldı, düşerken üç ayaklı sehpaya çarptı ve devirdi. Birileri omuzlarından kavradı. Bağlaşmalar duydu, tuhaf sesler yankılandı, duvardaki boyalı şekiller aşağıya inmiş ve üzerine doğru eğilmişlerdi. Kulağına umutsuz sözler fısıldıyorlardı, yolu tarif ediyorlardı, aşağıya, serinliğe ve yağmura giden yolu tarif ediyorlardı.

Maskesi çıkarılmıştı. Güçlükle solumaya çalışırken yılanın köşeye doğru süründüğünü gördü, oradaki delikten aşağıya kaydı ve yok oldu. Yer altının derinliklerine, Oracle'ın olduğu, karanlığın ve sessizliğin olduğu yere, Yağmur Kraliçesi'nin bahçesine giden yola gitmişti.

Mirany öne doğru devrildi, vücudunu öylece bırakarak ayağa kalktı ve yılanın arkasından yürüdü.

Beşinci Ev yOLUN Tarifi

Neler olduğunu anlatayım. O her zaman benim tam tersim oldu. Benim aydınlık olduğum yerde, o karanlıktı. Ben şarkı söylediğimde, o sessizce dinlerdi. Ben çölde yürürken, hızla kaçışan yaratıklardan, sıcaklıktan, mavi ve san renkten zevk alırken, o toprağın deliklerinden, derinlere, volkanlann içine, kızıllığa doğru kayardı.

O benim erkek kardeşim, ikizim, yansımamdır.

Dünya bizim ama ilk başta aramızda paylaşamadık. Savaştık. Kendi kendinle savaşmak, soldan sağa, parmak ucundan parmak ucuna savaşmak ne demektir bilir misin?

Bizim boğuşmamızdan yeryüzü şiddetle sarsıldı.

Ama yüzyıllar kadar, ebediyet kadar uzun bir süre sonra bir kahkaha duyduk. Ses su damlacıklanna benziyordu, bunun üzerine bitkin bir halde döndük ve onu gördük.

Kız yerde oturuyordu ve elbisesi çağıl çağıl akıyordu. İçinde balıklar, su yılanları ve yabani otlar yaşıyordu.

Ben sordum veya belki de o sordu: “Kimsin sen, Tanrıça mı?”

Kız,“Uğruna kavga ettiğiniz şey,” diye yanıtladı.

Çöl yağmurun hayalini kurar mı?

Bayır aşağı iniş oldukça tehlikeliydi. Seth çakıl taşlarının üzerinde düşüp kalkarak, elleriyle tutunarak, ayaklan kayarak gürültüyle aşağı indi, kir içinde kalmış botlannın içi kum dolmuştu. Aşağıdaki iri yan karartı Oblek'ti, çocuk biraz aşağılara inmişti ve neredeyse görünmüyordu, çakıl taşlan çağlayan gibi dökülüyordu.

Aşağıya yaklaşırken Seth o kadar yorulmuştu ki ayağını hissetmez oldu. Son birkaç metreyi kayarak indi, kollanm sağa sola sallayarak tutunmaya çalıştı, başaramadı. Aşağıda bekleyen Oblek'e çarptı ve Oblek'in sağlam kollan onu tuttu.

Soluk soluğa birbirlerine yaslandılar, Seth çömeldi.

Çevrelerini saran kayalıklar sessizdi.

Yalnızca köpekler havlıyordu.

Köylüler yaklaşmışü. Araziyi tanıyorlardı ve köpekleri vardı. Seth kaşlannı çattı. "Neden geliyorlar? Üvey babanın senin gitmeni umursadığını sanmıyorum."

"Çıkan var," dedi Oblek.

"Ama bizim resmî Arayıcı olduğumuzu düşünüyorsa..." "Düşünmüyor. Argelin'in adamları böyle sessizce gelmez. Silahlı olurlar, yanlarında en az yarım düzine yazıcı ve çocuğa giydirmek için pahalı giysiler olur. Babaya, babanın babasına ve çevredeki bütün dalkavuk akrabalara armağanlar getirirler. Biraz fazla zamanımız olsaydı biz de bütün bunları hazırlardık." Döndü ve kum birikintisinin üzerinden zorlukla yürümeye başladı. "Çocuğu Argelin'e kendisi götürmek istiyor. Belki de işin içinde başka şeyler olduğunu düşünüyor."

Seth, Alexos'a baktı. Çocuk başı önünde, sessizce yürüyordu. Sağlıksız, bitkin ve dalgındı, sanki bütün olanların onun için hiç önemi yoktu. "Sana çok mu kötü davranırdı?"

Alexos omzunu silkti. Sert ve huzursuz bir ifadeyle Seth'e baktı. "Evet. Ama Tann acıyı bilmeli. Halkını başka nasıl hissedebilir?"

Seth ürperdi, hırıltılı bir kahkaha atan Oblek'e baktı. "Buradan anla işte, mürekkep çocuğu. Yaşlı adam da benzer bir şey söylerdi, sonra bana dönüp bebek gibi gülümserdi. Archon, seni tekrar gördüğüme çok seviniyorum."

"Ben de seni, Oblek. Seni hep rüyamda gördüm." Durdu, önlerinde uzanan manzaraya baktı. "Sanırım bir keresinde de burayı gördüm."

Baktığı yer Cam Vadiydi.

Seth daha önce buraya hiç gelmemişti ama hakkında çok şey duymuştu ve anlatılan öyküler sevimli değildi. Nedenini anlıyordu..

Önlerinde uzanan yol onları parçalanmış dağlık bir araziye götürüyordu. Kaya ise bir çeşit bazalta benziyor, siyah ve tıraşlanmış elmas yüzü gibi parlıyor, üzerine yıldızlar aksediyordu. Belki yüzyıllar önce patlayan bir volkanın püskürtüsüydü ve zaman içinde sertleşmişti veya korkunç bir sıcaklık bütün kütleyi camlaştırmış ve sivri uçlar, yarıklar ve korkunç keskin uçlar oluşmuştu. Seth başparmağını keskin uçlardan birine sürttü ve bir küfür savurdu, eti yarılmış kanıyordu.

Yolun her iki yanında sivri tepeli tuhaf kuleler yükseliyor ve dönerek sarmal biçimler oluşturuyordu, sanki erimiş ve yeniden biçimlenmişlerdi. Vadi ışıl ışıl parlıyordu. Dikkatle yürürlerken kendi yansımaları, şekli bozulmuş belli belirsiz görüntüleri de onlarla birlikte hareket ediyor, başka gözlemcilerle birlikte gidiyorlarmış izlenimi veriyordu. Hayalî bir topluluk sessizce yürüyor gibiydi.

Oblek acele ediyordu. "Bu onları durdurmak için uygun bir yer."

"Nasıl?"

"Aşağıya birkaç kaya getir. Patika üzerinde dar bir yere toplayalım. Belki böylece onların batıl inançları üzerine etki yapabiliriz." Torbasının kenannı açtı ve tahta liri gösterdi. Seth şaşırdı. "Çalmışsın!"

İri yan adam sınttı. "Ben bir müzisyenim, hem de Tann'mn eli dokunmuş bir müzisyen." Sesi kayalıklarda tuhaf yankılar yapıyordu. "Çalabildiğim sürece bütün müzik aletleri benimdir. Kanun böyle."

Güçlükle ilerlediler. Bir dönemeci döndüklerinde Seth gökyüzünün burada daha açık olduğunu fark etti, açık mordu. İlk önce şafak söktüğünü sandı ama daha çok erkendi. Sonra bu hayal gibi parlaklığı Vadi'nin yansıttığını anladı. Yükseğe tırmandıkça arkadaşlannı daha rahat görebiliyordu, tenleri olağanüstü açık, gözleri gece gibi karanlıktı.

Az geriden gelen köpek havlamalan sessizliği böldü ve giderek fazlalaştı. Köylüler Vadi'nin ağzına gelmişlerdi.

"Çabuk!" diye fısıldadı Oblek.

Koştular. Camsı kayalar çevrelerini sardı ve üzerlerinde kapandı. Erimiş bazaltın oluşturduğu bal peteği şeklindeki aralığa doğru koştular, önce ilk aralıktan sonra İkinciden güneye doğru ilerlediler. Tepelerinde camdan çatının donuklaştırdığı ve kırıştırdığı yıldızlar parlıyordu.

Köpeklerin ayak sesleri duyuluyordu. Uluyor ve havlıyorlardı. Öfkeli erkek sesleri havlamalara karışıyordu.

"İçeri giremezler!" Seth kendi sesini duyuca şaşırdı, fısıltısı kayaların arasında yankılanmıştı. "Köpekler korkar."

"Üvey babam gelir." Alexos yorgunluktan bembeyaz kesilmişti. "Ayağına kadar gelen serveti kaçırmak istemez."

Seth acımasızca güldü. "Sana Argelin'in seni istemeyeceğini söyledik mi? Kendi seçtiği Aday'ı isteyecek."

Çocuk omzunu silkti. "Archon benim. Argelin'in ne yapacağı önemli değil."

"İşe ben karışırsam fazla uzun yaşamayacak," diye mırıldandı Oblek. Çocuğu aniden yollarını kapatan kaygan kayaların basamaklarından yukarı doğru itti. Takipçilerin ayak sesleri o kadar yakından geliyordu ki, son dönemece gelmiş olmalıydılar. Yukarı doğru koşmaya çalışan Seth, onlardan kaçamayacaklarını biliyordu. Oblek de biliyordu. "Bu tarafa!"

Basamakların tepesinde tuhaf bir yarık vardı, patlamış gibi görünen bir alana çıkıyordu. Erimiş kütlenin içinde bir hava boşluğu, kabuğu sertleşmiş siyah hava kabarcığı gibiydi.

Mağaranın içi zifirî karanlıktı, zeminde camdan küçük yuvarlak çakıl taşlan üst üste yığılmıştı.

Ve burası yolun sonuydu.

“Şimdi ne olacak!”

“Sinirlerine hâkim ol.” Oblek göğüs hizasına kadar gelen cam damlalarının içine daldı, bir avuç dolusu toplayıp düşünceli bir ifadeyle inceledi. Takırdıyorlardı ve kaygandılar, binlerceydiler. “Tamam. Bu taşlan üzerlerine yuvarlayacağız.”

“Onlan durdurmaz!”

“Daha parlak bir fikrin var mı kâtip?”

Yoktu. Çocuğu geri vermekten başka bir fikri yoktu.

“En azından basamaklardan çıkmalannı engelleriz. Zaman kazanınz. Hazır mısın? Archon, sen de hazır mısın?” Oblek eğilmiş, kollannı açmış kaygan taşlan itmeye çalışıyordu. Alexos oralı olmadı. Çömeldi, kollannı bedenine doladı.

“Yağmur Kraliçesi,” diye fısıldadı.

“Ne diyorsun?” Seth öfkelendi, çocuğun tepesine dikildi. “Haydi!”

“Burada. O burada.”

Çocuk çıldırmıştı. Hepsi çıldırmıştı, bu kargaşada bile saçmalıyordu. Şişko bir fanatik ve bir Tann’yla birlikte bu baloncuğun içine sıkışıp kalmıştı. Çakal’ı bile bu duruma tercih ederdi. Vahşice dişlerinin arasından tısladı. “Ayağa kalk!” diyerek çocuğun tuniğine yapıştı.

Çocuk yan gözle baktı, titriyordu. Seth gözlerini görünce korktu. Kısılmıştı ve yılan gibi bakıyordu. Konuştuğunda sözcükleri zehir saçan bir tıslama gibiydi. *“Bana dokunma!”* Seth, hızla elini çekti. Parmaklan ıslak ve buz gibi soğuktu. Etraflanndaki cam çakıllar erimeye başlamıştı.

“Burası neresi?”

Senin bahçen.

Mirany gülümsedi. “Çok güzel.”

Çok güzeldi. Kenarlarına bir tül gibi inen beyaz sis tabakası arasında yemyeşil büyük bir alandı. Ağaçlar tepede birleşiyordu, bunlar hayal edemeyeceği kadar büyük, bol yapraklı ve serin gölgeleri olan ağaçlardı. Çeşmelerdeki suysa, pürüzsüz kayalardan çağıldayarak eğreltiotlannın, asırlar boyu yosun tutmuş taşların, gökkuşağı renklerinde akan şelalelerin altındaki kayalara oyulmuş, dans eder gibi titreşen kır ve orman perilerinin yosunlu yüzlerinin üzerinden akıyordu.

Her şey damlıyor ve süzülüyordu. Çiçek yapraklan serin kuyulara dökülüyordu. Parlak renkli, bilinmeyen kuşlar uçuşuyor, kanat çırpıyor, tatlı tatlı şakıyorlardı.

Yağmur Kraliçesi'nin bahçesi.

"Bu öldüğüm anlamına mı geliyor?" Etrafına bakındı, taş bir basamakta oturuyordu. Yanında duran mavi kâsenin içinde altı olgun portakal vardı. Renklerine çok şaşırdı. Bir tanesini aldı ve kabuklannı soymaya başladı, tırnaklannı kalın kabuklanna sokup soyarken portakalın suyu parmaklannm arasından aktı. Kokusu çok güçlüydü, ağız sulandınyordu.

Ölmüş gibi hissediyor musun?

"Hayır. Ama bir yılan vardı." Parmaklan durdu, sonra hırsla portakalı ikiye böldü ve emmeye başladı. "Çok susadım! Hava çok sıcak."

Mirany. Yardımına ihtiyacımız var. Suyu avuçlarına doldurup basamaklardan aşağıya döker misin?

Mirany güldü, meyvenin tatlı sulan yanaklanndan süzülüyordu. "Yağmur yapmak için mi? Yağmur böyle mi yapılıyor?"

Lütfen. Acele et. Karim'in yanına dönmek istemiyorum.

İsim ona bir şey ifade etmedi ama portakalım küçük akıntıya bıraktı ve yeşil gölgeliklere doğru suyun içine bata çıka gitmesini seyretti. Sonra avucuna su doldurdu ve içti, tekrar doldurdu tekrar içti. Tekrar tekrar doldurdu ve içti.

Acele et.

"Böyle mi?"

Parmaklarını açtı. Sular basamaklara döküldü, tozlan yuttu, damladı ve aktı.

***

Suydu. Gerçek suydu.

Seth'in bakışlan dondu, geri çekildi. "Tannm," diye tısladı, sesi boğuktu. "Şuraya bak!"

Oblek döndü.

Cam çakıllardan oluşan deniz yükseliyor ve panldıyordu. Birbirlerine çarpıyor, bütünleşiyor, parlak bir kitle oluşturuyorlardı. Seth'in bel hizasına kadar yükseliyordu, köpürdükçe köpürüyor ve basmaklardan aşağı fosfor gibi parlayan bir çağlayan dökülüyordu. Oblek duvara tutundu, sendeledi ve zafer çığlığı attı. "Archon!" diye inledi. "Sen ne yaptın!"

Zümrüt gibi görünen, güç veren suydu. Gürledi ve aktı, aşağıda adamlar bağınyor ve sürükleniyorlardı. Seth Alexos'a asıldı, onu duvara doğru çekmeye çalıştı, deli gibi etrafına bakınıyordu. Püskürtüden etrafım göremiyordu, yankıdan kulakları duymuyordu. Bu su nereden geliyordu?

Bu nasıl olabildi?

Alexos sıkıca sarılmıştı. Sersemlemişti. Arkasında ve tepesinde Seth bir ışık gördü, kayalardan dökülen suyun ürkütücü parlaklığı değildi ve daha soluktu, şafağın soğuk ışığıydı. Oblek

de görmüştü. Müzisyen kabaran sularda yürümeye çalışıyordu, basınçtan yalpalıyordu ve köpükler göğsüne vuruyordu. "Yukarı! Buraya!

***

Evet, yukarı giden bir yol vardı ama Mirany oradan gitmek istemiyordu. Burada yatmak hoşuna gitmişti, vücudunun altındaki çimenler topuklarını gıdıklıyordu.

Yeşil gölgeler üzerine çöktü ve gözlerini kapattı.

"Yukarı tırman!" Şelalenin gürültüsü arasında Oblek'in bağırdığını duydu. "Bir çatlak var. Arasından geçebiliriz." "Hayır," dedi Mirany tembel tembel. "Henüz değil." *Mecburuz, Mirany. Yeryüzünde hep çatlaklar ve*

geçitler olmuştur. Tanrılar Yer Altı Dünyası'ndan, akarsulardan ve karanlıklardan gelip oralardan geçerler.

"Ben Tann değilim. Burayı çok sevdim."

Oracle da dünya üzerinde bir çatlak.

"Biliyorum. Ama uyumak istiyorum."

Ve de su, derin kuyulardan yükseliyor, değil mi? Onun dediğini yap, Mirany. Lütfen.

Böylece siyah ve parlak kayalardan yukarı tırmanmaya başladılar. Seth'in ayağı kayıp dirseğini çarpınca öfkeli bir küfür savurdu. Önünde giden çocuk hiç zorlanmıyordu ve mutluydu, oyun bahçesinde oynuyormuş gibi sıska kollarıyla kayalara asılıp kendini yukarı çekiyordu. Arkada ise Oblek hırıltılı sesler çıkarıyor, çıkıntılara abanarak koca vücudunu yukarı çekmeye çalışıyordu. Seth durup babasını, Telia'yı ve Mirany'yi düşündü.

Kim bilir onun nerede olduğunu düşünüyorlardı. Bir de iş konusu vardı, Mirany söz verdiği gibi halledecek miydi acaba? Belki göründüğü kadar ürkek ve çekingen değildi. Ama bundan sonra onunla işi bitiyordu.

***

Yukarı ve yukarı. Karanlığın içinden geçtiler, sonra kayaların rengi soldu, şeffaflaştı, sanki dünyanın kabuğu kırılmış onları içine almıştı. Bir el onu yukarı çekti ve artık onu görebiliyordu, yalnızca başını görüyordu. Tapınaktaki genç Tann eğiliyor, *çok az kaldı, Mirany. Göreceksin. Oraya geliyoruz,* diyordu.

Gerçekten şafak zamanıydı. Çölün üzerinde bir ışık alev gibi yanıyordu, Seth emekleyerek dağlann arasından çıkarken güneş onu karşılamak istercesine ufukta kıpkızıl gülümsüyordu, Alexos da sırıtarak hareketsiz duruyordu. Kayaların üzerine düşen uzun ve cılız gölgeleri birbirine karışmıştı. Çok uzaklarda, ufukta tatlı bir tan kızıllığı denizi şarap rengine boyamıştı.

"Kaldırsanıza beni!" Oblek yorulmuştu. İkisi birlikte tutarak onu çatlaktan dışarı çektiler, koca bedeni tüm ağırlığıyla kayaların üzerine yığıldı, yayıldı, soluk alabilmek için öksürdü.

Seth saçlanndan süzülen teri sildi.

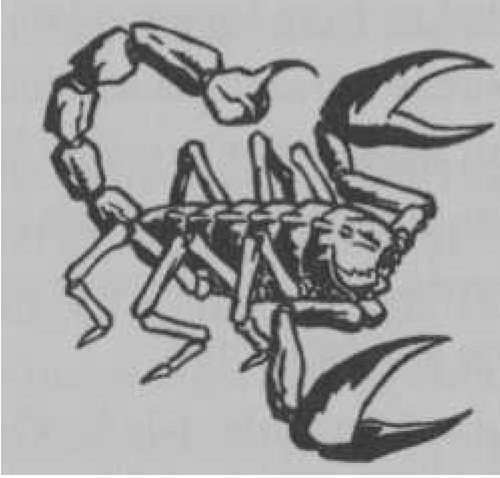
Hepsi iliklerine kadar ıslanmıştı.

Mirany'nin yüzüne dokunarak su serpen eller serindi, yavaş yavaş havuzun yüzeyine çıktığının farkındaydı. Suyu hasır gibi örten çiçek yapraklarının arasından geçmiş olmalıydı çünkü yapraklar yanaklarına ve göz kapaklarına yapışmıştı. Gözlerini araladı, penceresinden giren güneş odayı aydınlattığı halde bulanık görüyordu.

Aferin, Mirany, dedi ses.

"Mirany, benim. Beni duyabiliyor musun?"

Güneş Chryse'ın endişeli yüzünü aydınlatıyordu ve su da yatağın yanında duran sürahinin içindeydi.

Tanrı daha iyi nerede gizlenebilir...

Seth pelerinine sıkıca sarınmış bir halde güvertede durmuş Liman'a bakıyordu. Bu kadar uzaklıktan kimse onu tanımazdı. Keten kapüşonunu başına geçirmişti, çenesini çaprazladığı kollarına dayamıştı, güneşte ısınmış olan küpeşte tenini yakıyordu.

Deniz derindi, maviydi ve içinde yunuslar yüzüyor, yüzgeçleriyle suyu dalgalandırıyorlardı. Sağ tarafında ise birbi-riyle iç içe geçmiş gibi görünen beyaz evleri, cephesi çini kaplı Tapmak ve rengârenk çiçekleri, tepelerde otlayan keçileri ile Ada, dalgaların arasından tuhaf bir silüet olarak görünüyordu.

Adaya hiç gitmemişti. Erkeklerin çoğuna izin yoktu. Oraya nasıl çıkacağını bile bilmiyordu.

Oblek aşağıda horlayarak uyuyordu. Tüccara rüşvet vererek kendilerini Prescia'ya götürmeye razı ettiklerinden beri uyuyordu, loş köşede gürültüyle burnunu çeken, sürekli terleyen hantal bir kitleydi. Çocuk yolculuk süresince güvertede oturmuştu, Seth şimdi yan gözle ona bakıyordu. Bacaklarını aşağı sarkıtmış, büyülenmiş gibi yunusları seyrediyordu. Bütün öğleden sonra hiç konuşmamış ve yemek yememişti.

Liman'ı seyrederken içine kasvet çöktü. Evler birbirinin üzerine yığılmış, sönmüş volkanın dik kayalıklarında beyaz çatılar, beyaz duvarlar, kemerler ve merdivenlerden oluşan bir şelale gibi ardı ardına dizilmişti. Dik sokaklar zikzaklar çiziyor, Archon'un çölün hemen ağzındaki mermer sarayı, güneşin altında alevden bir top gibi parlıyordu.

Çok sessizdi. Bulunduğu yerden bile Kent'in amansız sıcağın ağırlığından çökmüş olduğunu hissedebiliyordu. Tenteler sarkmış, duvarlar ve kiremitler el değmeyecek derecede ısınmıştı, kızgın güneşin göz kamaştırıcı yansıması gözleri acıtıyordu. Görünürde hiç kimse yoktu, kızgın taşların üzerinde yürümek sandaletlerin tabanını ısıtacağı için eziyetli olmalıydı. Kediler bile gölgelere sığınmıştı, balıkçı teknelerinin renkleri yağlı sulara aksediyordu.

Gemi demirlemek için kıyıya yaklaşınca tayfalar yelkenleri indirdi, rıhtımların hiç bitmeyen balık kokusu, keskin baharat ve çürümüş meyve kokusuna karışarak burnuna geldi. Başını kaldırmadan, dikkatlice küçük işçi gruplarının gerisine doğru baktı. Her zamanki gibi balıkçıların, boş gezenlerin, tüccarların oluşturduğu yabancı ve göçebe karması bir kalabalık vardı. Argelin'in üç, hayır dört askeri ayaklarını bir fıçının üzerine uzatmış gölgede oturuyorlardı. Köşede ölü bir köpek gözüne çarptı.

Asıl sorun askerlerdi. O sabah, gemi denize açılırken, Prescia kumsalındaki kalabalığın arasında öfkeyle yürümeye çalışan Karim ile birkaç köylüyü gördüğüne emindi ama gemi emin olamayacağı kadar kıyıdan uzaklaşmıştı, Alexos'a sorduğunda çocuk omzunu silkmiş, gülümsemiş ama yanıt vermemişti. Hiçbir yanıt vermeyecekse Tann'mn kime faydası vardı? Eğer Karim bütün gün hiç durmadan karadan yol aldıysa, onlardan önce varmış olabilirdi, hatta belki çoktan rıhtımda bekliyordu. Limandaki durgunluk tuzak bile olabilirdi. Ya da Karim doğrudan Argelin'e...

Seth doğruldu. “Oblek'i çağır!” diye bağırdı, çocuk kalktı ve yüzünde yine aynı gizemli gülümsemeyle koştu. Bir Archon'a emir verilebilir miydi? Bu konuda hiçbir fikri yoktu, o kupkuru mağaradaki şaşırtıcı su taşkınından sonra çocuk gözünü korkutmuştu. Bir an önce çocuğu Mirany'ye teslim edip bu işten sıyrılmak istiyordu.

Zaten başında bir de Çakal meselesi vardı.

O çok iyi tanıdığı ihanet korkusu onu pençesine alamadan Oblek göründü, koca ellerinin yardımıyla iri cüssesini yukan çekmeye çalışıyordu. Esneyerek rıhtıma doğru baktı. Uyumaktan şişmiş gözleri güneşe bakamadığı için yan kapalıydı. Ama Seth artık ona kanmayacaktı, şimdiye kadar müzisyenin ne kadar kurnaz olduğunu anlamıştı.

“Argelin'in dört adamı rıhtımda.”

“Sence bizi mi bekliyorlar?”

“Büyük olasılıkla.” Müzisyen güneşte yanmış yüzünü kaşıdı. “Mirany görünürde yok.”

“Buraya gelmesi zor.”

Oblek homurdanarak, aynı fikirde olduğunu belirtti.

“*Onu da* babanın evine götürmeyeceğiz.” Seth alçak sesle söylemişti. Halatlar kıyıya fırlatılınca gemi sallandı, savruldu, taş basamaklara sürtündü. Oblek sendeledi ve tutundu.

“Başka nereye...”

“Hayn.” Seth kararlıydı. “Bıktım artık. Çocuğu aldın. Ada’ya kendin götürürsün. İstediğini yap ama beni bu işin dışında tut.”

“Seni kendini beğenmiş it.” Oblek’in yüzü gülüyordu. “Ayrıca buraya kadar-seni sağ getirdim. Yanında taşıdığın küçük altın broşu kıza söylersem ne olacak?” Birden kaskatı kesildi. “Şuraya bak.”

Güneşin altında tenleri pırıl pırıl parlayan tayfalar geminin yükünü ve fıçılar dolusu yağı boşaltıyorlardı. Aralarına zayıf bir adam sızmıştı, birinin eline bir şey tutuşturdu ve geldiği gibi sessizce gitti. Birkaç dakika sonra karanlık bir sokakta gözden kayboldu. “Babandı.”

Seth görmüştü. Askerlere baktı. Hiçbiri fark etmemişti.

Tayfa bitkin bir halde yükleme rampasından yukarı çıktı. “Mesaj.” Hasretle ağzı çivilenerek kapatılmış su fıçısına baktı ve rampadan aşağı gitti.

Oblek kâğıdı açtı. “Bir sürü karalama.” Tiksinmiş bir ifadeyle kâğıdı uzattı.

Seth çabucak okudu.

Ev izleniyor. Büyük olasılıkla beni de izliyorlar. Kız seni şafaktan bir saat önce Köprünün sonunda bekleyecek, çocuğu oraya götürmelisin. Şişman adamı da götür çünkü onu burada istemiyorum. Ve Tanrı aşkına kendini bu pislikten kurtar. Telia’nın sağlığı iyi.

İmzalanmamıştı ama Seth acemice yazılmış harfleri tanıdı. Hemen başını kaldırıp karanlık sokak girişlerini taradı.

“Neymiş?” diye tısladı Oblek.

Seth gülümsedi. Uzun zamandır unuttuğu, huzurunu kaçıran endişelerin birinden kurtulmanın rahatlığım hissetti. “Kız kardeşimin sağlığı iyiymiş.”

“Başka?”

“Mirany şafaktan bir saat önce Köprü’de bekleyecekmiş.”

“Köprü! Oraya nasıl gideceğiz?”

Seth yüzüstü yere uzanmış mavi sulara pırıltılı pullar atmakta olan Alexos’a baktı. “Archon’a sor. Belki bizi balığa dönüştürebilir.”

Kapı kapandı. Mirany hemen yatağın içinde dikildi, hâlâ başı dönüyordu. “Çabuk, Chryse, dinle! Benim için bir şey yapman gerekiyor.”

İlk kez yalnız kalmışlardı. Sabah boyunca Rhetia, Callia veya Ixaca yanlarından ayrılmamıştı. Uzun boylu kız sıkılmıştı, diğerleri dikiş dikerek sohbet etmişler veya odayı leş gibi ko-kutuncaya kadar Mirany’nin parfümlerini denemişlerdi.

Chryse şaşırmıştı. “Hareket etme. Geceye kadar yataktan çıkmamalısın.”

“Benim bir şeyim yok.”

“Bu bir mucize Mirany, biliyorsun değil mi! Tanrı seni ısırdı.” “Tanrı değildi.” Başı ağrıyordu ve terliyordu. Kendini yastıkların üzerine bıraktı ve dikkatlice konuştu. “Benim için bir şey yapmanı istiyorum. Ama bu bir sır. Söz vermelisin... hiç kimseye, Hermia’ya bile söylemeyeceğine yemin etmelisin.” Chryse’m mavi gözleri fal taşı gibi olmuştu. “Biliyordum,” dedi. “Bir şeyler yaptığını biliyordum.”

Geldi ve yatağın kenarında durdu, sabırsızlanıyordu. “Nedir? Bir çocuk değil mi? Ah Mirany, senin böyle bir şey...”

“Sessiz ol.” Bunlan anlatacak zamanı yoktu. İkindi olmak üzereydi ve Rhetia her an gelebilirdi. “Üzerine bir pelerin al ve Köprü’nün sonuna git. Orada bekle, kimsenin seni görmediğinden emin ol. İki adam gelecek, bir tanesi genç, yaşlı olan şişman. Yanlarında bir erkek çocuk olacak...”

“Ah, *Mirany*!”

“On yaşında bir erkek çocuk.”

Bu söz Chıyse’ı susturdu. Kaşları havaya kalktı. “On yaşında!”

Mirany kızın elini tuttu. “Chryse, dinle. Şunu aklına iyice sok. Bu bir aşk kaçamağı değil. Çocuk yeni Archon Adaylar’ından biri. Aslına bakacak olursan, onun Archon olduğundan, Dünyanın Tann’sı olduğundan eminim. Buna gerçekten inanıyorum.”

Sarışın kız başını iki yana salladı, sersemlemişti. “Ama Adaylar’ı Argelin alıp getiriyor. Dokuz kişiler, anneleri ve babalarıyla birlikte alınıyorlar. General’in evine götürüyorlar.”

“Evet, onlar Argelin’in istedikleri. Bak, sana her şeyi anlatacak zamanım yok, ama biz Argelin ile Hermia’nın bir kukla Archon’u aday gösterdiklerini düşünüyoruz. Kendi seçtikleri birini. Onu kullanarak insanları yönetecekler ve böyle bir şeyin olmasına izin verilemez.”

Ama Chryse ağlamak üzereydi. “Saçmalama! Hermia Tanrıyla konuşuyor...”

“Hayır.” Derin bir soluk aldı. “Yalnızca konuşuyormuş gibi yapıyor. Tann benimle konuşuyor, Chryse. Benimle.”

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Denizden esen rüzgâr açık pencereden içeri giriyor ve tül perdeleri havalandırıyordu.

Chıyse şaşkındı, korkmuştu.

Mirany çabucak devam etti. “Çıldırdığımı düşünüyorsun ama çıldırmadım.”

“Nasıl? Nasıl konuşuyor?”

Korkuyla fısıldamıştı. Mirany Chıyse’m elini elinden çektiğini hissetti.

“Nasıl olduğunu bilmiyorum. Aklımın içinde. Oracle aracılığıyla.”

Sarışın kız yatağa oturdu. Dili tutulmuş gibiydi. Mirany telaşla devam etti. “Bana ne yapmamız gerektiğini söyledi. Sorun yok! Bizce...”

“Biz kim?”

Mirany duraksadı. “İsimleri önemli değil. Bilmezsen onları ele de veremezsin.”

Hata yapmıştı. Chryse iyice korkmuştu. “Ah Mirany, sen nasıl işlere karıştın! Bu Tapmak’a karşı düzenlenmiş bir komplo!” Ayağa fırladı. “Ben

bu işe karışmak istemiyorum. İstemiyorum.”

Dışarıda, avluda fısıltılı konuşmalar yaklaşıyordu. Biri Rhetia’ydı. Diğeri Hermia.

Önlem alacak zaman yoktu. Mirany dizlerinin üzerinde doğruldu ve alçak sesle fısıldadı. “Bunu benim için yap Chıyse, yoksa seninle bir daha konuşmam. Ciddiyim. Çocuğu al ve Ada ya getir. Tapmak’a götür. Orada sakla.”

“Tapmak’a mı?”

“Evet! Bir Tann daha iyi nerede gizlenebilir?”

Chıyse ağzını açtı ama bir sözcük söylemesine fırsat kalmadan kapı açıldı ve Hermia içeri süzüldü. Doğruca yatağın yanma gitti. “Kendini nasıl hissediyorsun, Taşıyıcı?”

Mirany heyecandan kıpırdayamıyordu. “Daha iyiyim. Teşekkür ederim.” Odanın diğer ucuna doğru baktı. Chıyse korkudan donmuş, taş gibi duruyordu. Bir an için Mirany her şeyi yumurtlayacağını, çığlık çığlığa bağırarak yapamayacağını söyleyeceğini sandı. Hermia arkasını dönmeden, “Gidebilirsin, Chryse,” dedi. “Mirany’nin yanında Rhetia ve Callia kalacak.”

Bir dakika kadar süren, işkence gibi bir sessizlik oldu.

Sonra tek sözcük söylemeden Chryse kapıya doğru yürüdü. Dışarı çıkarken dönüp boş bakışlarla Mirany’ye baktı. Sonra kapı kapandı.

Mirany kendini yavaşça yastıkların üzerine bıraktı ve sakinleşmeye çalıştı. Chryse bunu yapardı. Yapması gerekiyordu.

“Toplanan Eşyalar Evi’ne kadar iyileşebilir misin?” diye sordu Hermia.

“Evet, elbette.”

“Tuhaf bir olay oldu.” Hermia pencerenin önüne gitti ve masmavi denize baktı. Dalga dalga uçuşan beyaz bir elbise giymişti ve Sözcü’ye özel yüksek baş süsünü takmıştı. Ağır başlı ve sakindi, bir an için insan hain olduğunu düşünmekle yanıldığı hissine kapılabilirdi. Bu his dönüp sert bir ifadeyle sorusunu sorana kadar sürdü. “Tann seni neden uyarmış olabüir, Mirany? Onu kızdıracak ne yaptın?”

Mirany kıpkırmızı olduğunu hissetti. “Bilmiyorum,” diye fısıldadı.

Hermia yatağın yanma geldi. “Bilmiyor musun? Oracle’a sordum. O benimle konuştu. Senden memnun değil. Ondan sakladığın bir sırrın olduğunu söyledi. Bunun ne olduğunu bana söyle, Mirany. Tann’dan hiçbir şey saklanmamalı.”

Bir dakika kadar bakıştılar.

Hermia ipek çarşafın üzerine oturdu. Lavanta ve limon kokuyordu. Tırnaklan uzun ve sivriydi, elini uzatarak masanın üzerinde duran meyve bıçağını aldı ve çevirmeye başladı.

Mirany yastıklara doğru geri çekildi.

Duyulur duyulmaz bir sesle, *“Benim* Tann’dan sakladığım bir şey yok, Sözcü,” dedi.

Hermia hareketsizdi. Bıçağı sıkıca kavramıştı. Neredeyse soluk bile almıyordu.

Tam o sırada kapı açıldı, Rhetia geldi, sıkılmış bir ifadeyle oturdu.

Sözcü hemen ayağa kalktı. “Seni kim çağırdı?”

Rhetia şaşırdı. “Sen çağırdın, Sözcü. Sen söyledin...”

“Önemli değil! Sessiz ol!” Bıçağı yatağın üzerine attı ve ansızın kapıya doğru yürüdü. “Senin için dua edeceğim, Mi-rany,” dedi. Daha çok bir tehdit gibiydi.

O gittikten sonra Mirany rahatladı ve kendini yastıkların üzerine bıraktı. Rhetia’nın öfkeyle kumaşa batırıp çektiği iğnesiyle ipliğinin sesini duyabiliyordu. Bunun ötesinde, uçurumun dibinde kayalara vuran dalgaların sesini dinledi.

Büyük bir tehlike içindeydi. Bunu düşününce yüreğine bir sancı saplandı. Ama iyileşecekti, orada olacaktı, o gece Altıncı Ev’de olacaktı.

Ve evet, yaşıyor olması bir mucizeydi.

Sen yaptın, diye düşündü. *Beni sen kurtardın.* Sonra telaşla sordu: *Şimdi neredesin?*

Yanıt gelmedi.

Tanrı’cılık oyunu oynuyordu

Babanın evini izleyenler Çakal’m adamlan olmalıydı. Seth’in Alectro’ya gittiğini Argelin’in öğrenmesi mümkün değildi. Aslında askerler onu garnizonda açıkça görmüşlerdi. Küçük bir araştırma yapüsa... Başına geçirdiği kapüşonu ve biri geldiğinde uzatmak için elinde tuttuğu dilenci çanağıyla pis ara sokakta emekleyen Seth, boyadan yapılma yaralarım kaşıdı, endişeliydi.

Oblek acı bir inilti çıkardı. Bunu ikide bir yapıyor, veba çanını çalarak inliyordu ve Seth bıkmıştı. “Abartıyorsun,” diye homurdandı.

Müzisyen omzunu silkti, yüzündeki kirli bandajlar kırıştı. “Ben tiyatroda oynadım. Rol yapmasını bilirim.”

Yolu yarılamışlardı. Liman’ın dik merdivenleri bomboştu ve güneş kavuruyordu. Aç kedilerden başka kimsenin onlara baktığı yoktu, Alexos sıkıca bağlanmış bandajlarım çoktan söküp atmış, arkalarından son derece sakin geliyordu.

“Şuna bak!” diye söylendi Seth. “Herkes onu tanıyabilir.”

“Yeterince kirli ve yaralı zaten.” Köşeye gelince Oblek etrafı kolaçan etti. Anında kırbaç yemiş gibi geri çekildi ve öyle bir küfür savurdu ki Seth buz gibi oldu.

“Ne oldu!”

“Askerler. Çocuğu tut.”

Seth koştu, çocuğu tuttu ve duvara doğru sürükledi. Oblek kendini yanlarına attı, yüzlerini kapatarak dilenci çanağını çıkardılar. “Kıvrıl şuraya,” dedi Seth çocuğa. “Uyuyormuş gibi yap.”

Alexos güldü ama söyleneni yaptı.

Sıcakta sinekler vızıldıyordu. Sivrisinekler Seth’in kollannı ısırdı. “Konuşma,” diye öfkeyle tısladı Oblek’e. “Aradıkları sensin.”

Askerler koşarak köşeyi döndüler, onlara silahlı bir muhafız eşlik ediyordu. Arkalarından vücutları terden parlayan altı adamın taşıdığı bir

karavan geliyordu. Perdeleri açıktı.

İçeride bir erkek çocuk vardı. Küçüktü, yüzü pürüzsüzdü ve iyi beslenmişti. Kırmızı ve altın işlemeli pahalı bir elbise giymişti, Seth bu sıcakta dayanılmaz olmalı, diye düşündü ama çocuk oralı değildi. İpeklerin üzerine uzanmıştı, tahtırevan hareket ettikçe sallanıyordu ve elindeki kupadan bir şey içiyordu. Yanında yüzü peçeli bir kadın oturuyordu, siyah saçlı ve ondan genç bir kadın daha vardı.

Çocuk birden Seth'i görünce doğruldu. "Durun!" diye bağırdı.

"Ah Tanrım," diye soludu Oblek.

Köleler yavaşladılar ve durdular.

"Tahtırevanı indirin." Çocuğun sesi yüksek ve buyurgandı ama emirlerine uyulmasına fırsat kalmadan, silahlı muhafız askerleri durdurdu ve koşarak geri geldi.

"Efendim. Bunu yapmamanız..."

"Bana ne yapacağımı söyleme. Ben Archon'um, değil mi? Şu dilencilere bir armağan vermek istiyorum."

"Güvenli olmaz, efendim. Onlar hastalıklı."

Çocuğun canı sıkıldı. Annesi, peçeli kadın annesi olmalıydı, telaşla konuştu. "Adamlara devam etmelerini söyle."

"HAYIR." Çocuk dışarı doğru eğildi. "Sen! Buraya gel! Eğer ben Archon isem, hastalığa yakalanmam, değil mi?"

Seth kıpırdayamıyordu. Yanında duran Oblek inledi. Bu seferki gerçek inlemeydi. Sonra bir grup atlıyla birlikte Argelin köşeyi döndü.

Müzisyen bir anda gerildi. Seth adamın koktuğunu hissetti. "Sakın düşüncesiz bir şey yapma," diye fısıldadı bandajların altından. "Sakin dur."

"Neler oluyor?" Argelin'in sesi kızgın ve bezgindi. "Theo, karavana gir."

"Amca, bu adama para vermek istiyorum."

“O zaman parayı at ve yoluna devam et. Adamlar vebalı.” Öfkeyle taşıyıcılara baktı. “HEMEN! Aday’a virüs bulaşmadan ve ben sizi pataklamadan hareket edin!”

Seth’in yanında bir hareket oldu. Engel olunmasına fırsat kalmadan Alexos fırlamıştı. Tahtırevana atlamış, tuhaf bir gülümsemeyle çocuğa bakıyordu. “Sen gerçekten Archon musun?” diye sordu.

Çocuk annesinden parayı aldı ve kendinden emin bir tavırla attı. “Evet. Bununla kendine su alırsın.”

Gümüş para yere düştü, tıngırdayarak kaba çakılların üzerinde yuvarlandı ve Oblek’in ayağının dibinde durdu. İri yarı adamın tombul parmaklan parayı kaptı.

Bir an Seth adamın parayı geri atacağından korktu ama Alexos’un sesini duyunca ikisi de dondular. “Tanrı olmak kolay değil. Bunu biliyor muydun? Herkes her şeyin yanıtım bildiğini düşünür. Senden yağmur getirmeni beklerler. Gümüş damlaları isterler. Bu gümüş para gibi damlaları gökyüzünden düşürebilecek misin?”

Çocuk şaşırmışü, boş boş bakıyordu ve biraz da korkmuştu. Seth doğruldu, topallayarak öne doğru fırladı ama çocuk atik davranmıştı. “Amca!” diye bağırınca Argelin yanında bitiverdi, hain bir kamçı darbesiyle Alexos’a vurdu, çocuk Seth’in üzerine uçtu. Acıyla kıvranarak ikisi de yere düştüler.

“Devam edin,” diye gürledi General. “Bu serseriler Liman’dan atılsın! Çöl kapısına götürün.”

“Tamam efendim. Siz devam edin.”

Alexos’un yarası kanıyordu. Parmaklarıyla kırımızı akınüya dokundu, şaşkındı. Oblek büyük bir öfkeyle kanı sildi, yarayı dikkatle inceleyerek bir küfür savurdu.

“Bunu yaşamıyla ödeyecek.”

“Kes sesini.” Seth muhafıza bakarak doğrulmaya çalışü. Genç biriydi, General gittiği için biraz korkuyordu. Elinde merasim mızrağı vardı.

Mızrağıyla Seth'in sırtını dürttü. "Sakın yaklaşma, hiçbiriniz yaklaşmayın uyuz herifler. Yürüyün. Önden yürüyün."

Bir bakıma beklenmedik bir nimet sayılırdı. Kimse onlara bakmadı ve konuşmadı. Topallayarak, canları acıyarak ve sessizce çöl kapısına yürüdüler, kapı açıldı ve dışarı atıldılar.

"Sakın geri gelmeyin," diye arkalarından bağırdı muhafız ve başıyla demir kapının indirilmesini işaret etti.

Dışansı her zamankinden de sıcaktı. Göz alabildiğine uzanan çöl güneş altında pırıl pırıl parlıyordu, milyarlarca ağustosböceğinin cırıltısı sıcak dalgasına karışıyordu. Seth değerli suyundan bir yudum içti, sonra Oblek suyu neredeyse bir yudumda yanladı ve Alexos'a uzattı. "İç, Archon. Az kaldı, yakında güvende olacaksın."

Köprü'ye giden yol boştu, görünürde ne seyyahlar ne de hacılar vardı. Ağır adımlarla yürüdüler, kayalıklara vannca kendilerini çalılann gölgesine attılar. Son kalan suyla Oblek çocuğun yüzündeki uzun yarayı yıkarken söyleniyordu. "Onunla konuşmaman gerekirdi, eski dostum."

"Mecburdum, Oblek. O bütün bunlan oyun sanıyordu. Tann'cılık oyunu oynuyordu."

"Uzun sürmeyecek."

"Bu tür oyunlar hiç bitmez. İçinde, her zaman devam edecek." "Sen bilirsin, Archon. Ama şimdi yatıp dinlenmelisin. Biz senin için nöbet tutarız. Artık benimlesin."

Alexos gülümsedi, bitkindi. "Beni almaya geldiğine çok memnun oldum, Oblek." Sonra döndü. "Sana da teşekkürler, Seth."

Seth omzunu silkti. "Archon olduğunda borcunu ödersin." Çocuk başını salladı ve uzandı. Gözleri kapandı. Sonra ancak Oblek'in duyabileceği bir fısıltıyla, "Yakında bir çakal var. Kokusunu alıyorum," dedi.

Seth gerildi ve dik dik baktı. Sonra ayağa kalkarak çevreye bakındı. Çalılıklarla kaplı arazi, Liman'm duvarlanna kadar uzanıyordu ve ıssızdı. Çölün karşı tarafında Ölüler Kenti meydan okurcasına dikilmişti, bunaltıcı aydınlıkta karanlık bir leke gibiydi. Hemen arkasında güneş dünyanın

ucunu belirleyen, sivri tepelerine kimsenin çıkamadığı gizemli Ay Dağlan'mn arkasında batıyordu. Deniz tarafında ise Ada, çok yakın ve solgundu, mis kokulu bahçelerinden yükselen hafif karanlık sisin içinde ışık saçıyordu.

"Otur." Oblek arkasına yaslandı ve kirli bandajlan açmaya başladı. "Geç kaldı. Geleceğim dediğine emin..."

"Eminim."

"Sence takip edildik mi?"

"Hayır." Yavaşça oturdu. Acaba çocuk gerçek çakal mı demek istemişti? Yoksa Sostris'in mezannı biliyor muydu? Tann'mn bilmesi gerekirdi.

Alexos taş zeminde kıvnlmış ve uyumuş gibi görünüyordu. Oblek sevgiyle ona bakıyordu. "Archon olduğu zaman göreceksin. Çok şey değişecek."

"Yağmur yağacak mı?" Seth'in boğazı yanıyordu.

"Ne?"

"Yağmur yağacak mı? Çünkü son Tann yağdıramamıştı."

"Son Tann O zaten." Müzisyen dirseğine yaslanarak doğruldu. "Evet, yağmur olacak, herkese yetecek kadar yiyecek de olacak, vergiler düşecek. Yeni bir de General olacak."

"Yeni General sen mi olacaksın?" Seth yüzünü Oblek'e döndürdü. "Sen geçekten Argelin'i öldürüp yerine geçebileceğini düşünecek kadar aptal mısın? Senin yüzünden hepimizi öldürecekler. Mirany'yi, beni, babayı, onu."

Oblek dikkatle Seth'i inceliyordu. "O kadar aptalım. Sen de öylesin, güzel çocuk. Çünkü Alexos'un Archon olması, Argelin'in ölmesi demek. Başka yolu yok ve biz de çoktan Tanrı'nın hizmetine girmiş bulunuyoruz. Sözünden dönebileceğini, sinsice işine dönüp tekrar belgelerin arasına gömülebileceğini mi sanıyorsun? Yapamazsın. Çünkü bir ara, bir biçimde Tann senin ismini söyledi. Çok uzun bir yol aldın ve artık buradasın. Bundan sonra hiçbirimiz geri dönemeyiz. İstesek de dönemeyiz."

Sıcağa rağmen Seth içinin üşüdüğünü hissetti. Terliyordu ve çok susamıştı, sırtından yukarı karıncalar tırmanıyordu. Oturduğu yerden fırladı. “İstersem şimdi giderim.”

Oblek yan gözle baktı. “Gidemezsin.”

“İzle o zaman.”

“Archon izin vermez. Bu iş bitmeden gidemezsin.”

Seth kurumuş dudaklarını sildi. “Ben eve gidiyorum. Siz de beni bir daha asla göremeyeceksiniz.”

Daha soluk alamadan, daha arkasını dönemeden Alexos yattığı yerden doğruldu. “Biri geliyor!” diye fısıldadı.

Seth döndü, Köprü’nün üzerinde soluk keten kumaşın dalgalandığını gördü.

Hemen veba çanını çaldı, yüzünü kapatarak geriledi. “Yiyecek lütfen, leydi, su lütfen,” diye mırıldandı. “Tanrı aşkına.” Kız durdu, soluk soluğaydı, pelerini kaymıştı. Ufak tefek ve sarışındı, güzeldi. Mirany değildi.

Kız Seth’e, Oblek’e ve çocuğa baktı. Sonra fısıldadı. “Bu o mu?”

Alexos son derece tuhaf bir şey yaptı. Kıza doğru yürüdü ve elini tuttu. Sonra ciddi bir ifadeyle öptü. Yetişkin bir adam davranışıydı. “Ben Archon’um,” dedi.

Kız şaşırdı, korkmuştu. Dizini hafifçe bükerek selamladı ve kıpkırmızı oldu. Sonra sendeleyerek doğruldu ve korkudan inliyormuş gibi, “Onu Tapmak’a götürmem gerekiyor,” dedi. “Mirany nerede?” diye hırladı Oblek.

“Yatıyor. Onu Tanrı ısırdı. Yılan.”

“Sen kimsin?”

“Adım Chryse. Tann’mn Çeşnicibaşısı’yım. Şimdi beni dinleyin...”

“Nereden bileceğiz,” dedi hemen Seth. Dokuzlar maske takarlardı. Mirany dışında hiçbirinin yüzünü açık görmemişti.

Kız ayağını yere vurdu. “Çünkü öyleyim! Öyle olduğumu söylüyorum! Onu Tapınak’a götürmem gerekiyor ve acele etmeliyiz. Hermia öğrenmeden, hemen!”

Kızın çok korktuğu belli oluyordu. Seth çabucak Oblek’e baktı, iri yan adam çocuğu omuzianndan tutmuştu ve öne doğru itti. “Senin için bir fırsat,” diye Seth’e bakıp hırladı. “Kent’teki işine dönebilirsin. Bizi terk edip git.”

“Tuzak olabilir.” Seth iki arada kalmıştı. Bu işten yakasını sıyırmayı çok istiyordu ama diğerleri için de endişe ediyordu. Alexos ciddi bir ifadeyle başını iki yana salladı.

“Merak etme, Seth.”

“Merak etme.” Oblek kıza baktı. “Ona bir şey olmayacak. Çünkü ben de birlikte gideceğim.”

Kız korkudan bembeyaz kesilmişti. “Sen gelemezsin!” diye tısladı. “Tapmak’a gideceğiz! Oraya yalnızca Dokuzlar ve Tann girebilir! İçeride başkasını yakalayacak olurlarsa işkenceyle öldürürler.”

Umursamaz bir tavırla, Oblek bandajlarını açtı ve terli başını kaşıdı. “Sen ne diyorsun, Archon?”

Alexos elini iri yarı adama uzattı. Kara gözlerini Chryse’a dikmişti. “Gelip evimi görmeni çok isterim, Oblek,” dedi gururla.

Altıncı Ev çok büyüktü ve içi çoktan dolmuştu. Archon’un büyük tabutunun çevresine mobilyalarım yığmışlardı. Her bir parça özel olarak imal edilmişti, oymalı ve yaldızlıydı, masalar, sandalyeler ve çok şık bir yatak vardı. Ketenler tepeleme yığılmıştı, lambalar, heykeller, giysi sandıklan ve para vardı. Bir duvara tavuskuşu tüyünden büyük bir yelpaze yaslanmıştı. Altına yığılı büyük yağ, parfüm ve merhem kavanozlannın çarpık gölgeleri yeşil bir ipeğin üstüne düşüyordu. Ayna gibi cilalı bronzun üzerinde Mirany’nin yüzünün görüntüsü beli belirsiz dalgalanıyordu.

Tören bitmişti, Dokuzlar’ın akıncısı Ixaca, geceyi burada geçirecekti. Endişe içinde etrafına bakıyordu. İçeride kölelerin ve mezarcılann gölgeleri sessizce hareket ediyordu. Daha fazla kavanoz, vazo ve yiyecek fıçısı getiriyorlardı.

“Güvende olacaksın. Dışanda nöbetçiler var,” dedi Mirany. Buraya neden kimsenin gelmeye cesaret edemediğini merak ediyordu. Mezar hırsızlan bile o kadar korkusuz değillerdi.

“Biliyorum.” Ixaca sakince sonuncu lambayı yaktı ve kenara çekildi. Gölgeler el yapımı sanat eserlerinin üzerinde titreşti. Altın ve bronz eserler parlıyordu. “Kaldığın için teşekkürler Mirany ama iyiyim. Sonuç olarak Tapınak’ta gece nöbeti tutmak gibi bir şey. Archon’dan korkmuyorum.”

Şimdi korkmuyor olabilirsin, diye düşümdü Mirany. Ama kendi sırasının gelmesini de heyecanla beklemiyordu. Başını salladı, “Yann görüşürüz,” dedi ve sessizce çıktı.

Ölüler Kenti etrafında karanlık bir labirente benziyordu. Nöbetçilerin arasından geçerken adamların taş gibi kesildiklerini hissetti. Tapmak kulesinin önündeki geniş rüzgârlı alanda yürüdü, Tapmak kat kat göğe doğru yükseliyor fenerden çıkan dumanlar yıldızlara doğru süzülüyordu.

Gece hâlâ çok sıcaktı. Aslında Ixaca için kalmamıştı. Tören sırasında Chryse ile konuşma olanağı olmamıştı. Yaklaşmaya çalışmıştı ama her seferinde Rhetia aralarına girmişti, yalnızca bir kez Chryse’ın gümüş ve mavi maskesinin daracık göz deliklerinden korkuyla bakan mavi gözlerini yakalayabilmişti.

Ama çocuğun Tapmak’a getirilip getirilmediğini öğrenmesi gerekiyordu. Bu oraya gitmek demekti, nasıl olsa artık çevrede kimse kalmamıştı.

“Mirany!”

Ses aslında fısıltı gibiydi ama Mirany’yi olduğu yerde mıhlamaya yetti. İlk önce Tanrı konuşuyor sandı. Etrafına bakındı.

Kapı aralıklarından birinin gölgesine gizlenmişti, Mirany ay ışığının vurduğu yan karanlık alanda bir kenardan diğer kenara koştu ve sessizce gölgenin yanma süzüldü.

“Seth! Onu buldunuz mu?”

“Bulduk.”

Mirany yüzüne bakınca, çok yorgun görünüyor, diye düşündü. “Neler oldu?”

“Kâbus gibiydi. Çocuğun... Adı Alexos... Üvey babası peşimize düştü. Sanınm Liman’da izimizi kaybettirdik ama mutlaka Argelin’e gidecektir. Arkadaşın geldi, çocukla Oblek’i Tapmak’a götürdü.”

“Oblek!” Mirany şaşırmıştı. “Ben Oblek’in de gitmesini söylemedim!”

“Ama çocuğu bırakmıyor. Onun Archon olduğunu söylüyor, çok korkunç Mirany, birbirlerini tanıyor olmaları ürkütücü! Korkuyorum. Çocuk su yaptı, taşlardan su yarattı!”

Mirany’nin anılarında bir kıpırtı oldu, yakalamaya çalıştı ama bir yılan gibi belleğindeki karanlık bir tünele kaçıp gitti. “Taşlardan mı?”

“Evet. Kız seni yılanın soktuğunu söyledi.”

Mirany kızardı. “İyiyim ben. Bazen biraz başım dönüyor ama iyiyim.”

Seth onu dinlemiyordu. Mirany’den uzaklaşmıştı, bir şeyler söylemeye çalıştığı belliydi. Ay ışığı siyah saçlarını yalıyordu, boynunda asılı kese gibi bir şeyin kordonu parladı.

“Mirany, dinle beni. Ben artık bu işte yokum. Benden istediğini yaptım, çocuğu sana getirdim. Artık benim işim bitti. Sana ihanet etmem, kimseye tek söz söylemem. Ama bu işe daha fazla bulaşmamı benden isteyemezsin. Oblek tehlikeli biri. Bir fanatik. Her şeyi yapabilir. Ben babayı ve Telia’yı düşünmek zorundayım.”

Mirany Seth’in arkasındaki Tapınak kulesinin alevlerine doğru baktı. Duyduğu hayal kırıklığının şokuyla sarsılmıştı, hissettiği korku gibi bir şeydi. “Öyle istiyorsan...” diye mırıldandı.

“Al bunu.” Seth bir şey uzatıyordu. Avucunun içine tutuşturunca keten bir beze sarılmış olduğunu gördü, küçük ve sert bir şeydi. “Tann’mn bir armağanı olarak kabul et. Bir yerde bulmuştum.”

“Seni özleyeceğiz.” Onun yardımı olmasaydı ne yapardık diye düşündü.

Seth her zamanki kendini beğenmiş ve sinirlendirici tavrıyla omzunu silkti. “Her şeyde bol şans diliyorum. Umanm her şey... yolunda gider.”

“Yolunda mı gider?”

“Yani, anlarsın işte...”

“Yani, umarım ölmezsin, demek istiyorsun, Oblek de ölmez, demek istiyorsun.”

Seth kaşlarını çattı. “Evet...”

‘Yani Argelin bizi öldürmez ve duruma el koymaz. İnsanlara daha fazla zulmetmez.”

“Bak, beni anlamalısın.”

“Ah, *anlıyorum.”* Öfkesi Seth’i şaşırttı, sanki alev alev gözlerinden fışkırıyordu. “Sen de diğerleri gibisin. Yiyecek ve içecek bulabiliyorsan mutlusun. Rüşvet ve gözdağı vererek, şantaj yaparak birinci arşivci olabilirsen mutlu olacaksın. Ama diğerleri çürüyebilir.”

Seth bir adım geri çekildi, öfkesini kontrol etmekten buz kesilmişti. “Ben öyle demedim. Ama belli ki sen öyle düşünüyorsun...”

“Öyle düşünüyorum. Sen olmasan da biz işimizi hallederiz.” İnce pelerini omuzlarına öyle sıkı sarmıştı ki kumaş neredeyse yırtılmak üzereydi. “Tann’mn kendini beğenmiş kâtiplere ihtiyacı yok. Oblek haklıymış.”

Hızla döndü ama Seth sıkıca koluna yapışıp onu durdurdu. “Sen çalışmak nedir bilir misin? Ne zaman yiyecek yemek ve içecek su bulabilmek için kuruş kuruş para biriktirmek zorunda kaldın? Biz hep fakirdik Mirany, yaşamım pislik içinde geçti. Onlara yiyecek ve su bulabilmek için ne çamurlara battığımı bilemezsin! Bir de kendine bak! Tann’mn sesini duyduğunu sanan, zengin ve şımarık bir kızsın! Tann’yı hepimiz duyabiliriz Mirany, Oracle olmasına gerek yok.”

“Bırak beni.”

Seth bıraktı, Mirany öfkeyle kolunu çekti.

“Sakın bana, seni Dokuzlar’ın arasına sokmak için ailenin rüşvet vermediğini söyleme.” Küçümseyerek gülümsedi. “Aksi halde seni asla kabul etmezlerdi.”

Ay ışığı gümüş bir çizgi gibi ikisinin arasına süzülüyordu. Mirany'nin parmaklan küçük armağanın üzerine kilitlenmişti. Seth bir an yüzüne brlatacağını sandı ama yapmadı. Mirany arkasını döndü, karanlıkta belli belirsiz seçüen Kapıya doğru koştu.

Seth utanç ve öfke içinde sessizce arkasından baktı.

Altıncı Ev

Toplanan Eşyalar

Çok ağladım, güldüm ve şimdi de çok kanını aktı. Bunların hepsi çok önce, birçok kez oldu ama her seferinde yeni gibiydi. Gerçekten gençleşmiş, yeniden masum olmuşum gibi.

Dün gece çölde yattım, o benim bedenimdi. Sıcak ve ateşli yıldızların altında yattı. Ay Dağları'nm ötesinde, dünyanın tam kavisinde, gölgem uzadı, canlı küçük şeyler içimde karıncalandı ve beni tırmaladı.

Kum ve kaya oldum. İç organlarım taş bağladı. Kalbim eridi.

Sonra bu bir rüya oldu, giysilerimde bit vardı.

Bir sır vermek havuza bir taş atmaktır

Mirany bir türlü uyuyamamıştı. İlk başta çok öfkeliydi, uzun süre uyanık yattı ve tavanla kavga etti. Öfkesi geçtiğinde hava iyice ısınmıştı, azıcık bir esinti dahi yoktu, perdeler kıpırdamıyordu. Denizin sesi bile yorgundu, kayalara vuran dalgalar isteksiz ve bitkindi. Sonunda yataktan kalktı ve pencere pervazına oturdu, su içerken küçük keten paketi anımsadı ve açtı.

Akrep broş nadide taşlardan yapılmış gözleriyle yüzüne bakıyordu. Şaşırdı, parmağıyla dokundu. Bu onun broşuydu, Tanrı'ya verdiği armağandı. Bir kuyruğunda küçük bir çentik oluşmuş, iğnesi kırılmıştı ama bu kesinlikle onun broşuydu. Korkuyla bakakaldı. Onu Tann'ya vermişti, peki Seth'in eline nasıl geçmişti? Küçük çocuk vermiş olabilir miydi? Çünkü çocuk Tanrıydı.

Şaşkınlığı meraka, kırgınlığa dönüştü. Yatağına girip kıvrıldı, büzüldü. Ne anlama gelirse gelsin, Seth gitmişti. Onu bir daha hiç görmeyeceklerdi.

Sabah Ayini'nde her zamanki gibi uykulu gözlerle Tann'mn giydirilmesini seyrederken, ayakucuna yerleştirilen ve Limandaki susuzluktan yanmış çocukların uğruna kavga edecekleri yiyecekleri, değerli suyu, meyveleri, ekmekleri ve tadılan düşündü. Tanrı insanların başlarının üzerinden Mirany'ye gülümsedi.

"Gerçekten orada mısın?" diye sordu.

Orada olması için dua etti. Chryse ile konuşma fırsatı bulamamıştı, sanşm kız içeri girerken öyle anlamlı kıkırdamış ve telaşla kahkahasını bastırmaya çalışmıştı ki bütün kızlar ona bakmışlardı. Dokuzlar'ın maskeli çemberinin dışında bina karanlıktı. Arka taraftaki açık kapıdan eğimli güneş ışınlan içeri süzülüyordu, ancak sütunlann sessiz kalabalığını, boylamasına uzun bir ışınla bile zor deliyordu. Karanlıkta her şey birbirine girmiş gibi görünüyordu, heykel kaideleri ve saçakları, köşeler ve oyuklar, bitişikteki karanlık ve örümcek tutmuş odalar bütün gece savrulan kum tanecikleriyle dolmuş, zemin pütür pütür olmuştu.

Hermia, her zamanki zarifliği ile uzaktan dualan okuyordu. Bitirince maskesinin arkasından Mirany'ye baktı, sonra döndü, Tören Alayı'nı dışan çıkarmak için önlerine geçti, savrulan etekleri kumları süpürerek yürüdüler. Mirany geride kaldı. Yüzündeki ağır maskeyi çıkarıp rahatladı, heykelin karşı tarafına gitti ve küçük bir lamba yaktı. İçine keskin kokulu kutsal yağlardan doldurdu, karıştırdı, küçük alevi büyüttü ve lambayı orada bıraktı.

Kimse ona bakmak için gelmedi. Aşağı Ev'de portakal, çarkıfelek meyvesi ve sıcak ekmekten oluşan kahvaltı servisi yapılacaktı. Dışarıda ağustosböceklerinin korosu başlamıştı, kayaların tepelerine doğru birkaç deniz kuşu öttü. Liman tarafından kapıların açıldığını belirten çok hafif bir boru sesi geliyordu.

Tapmak son derece sessizdi. Mirany lambayı ayarladı, kapının yanma giderek dışan baktı ve ağır bronz kapıyı kapamak için çekti ama kapı yıllardır kapanmamıştı. Homurtusu ve taş zemine sürtünerek çıkardığı gıcırtı, Ada'mn bütün hizmetkârlarım başına toplayacak kadar yüksekti.

İçini çekti, sessizce içeriye doğru yürüdü. "Neredesin?" diye sordu usulca.

Uzun bir sessizlik oldu, birden Chıyse'ın onu yan yolda bırakmış olduğu hissine kapıldı. Sonra sütunun arkasında bir gölge belirdi ve şişman, saçlan kazınmış, sakallan uzamış yorgun bir adam haline dönüştü.

"Oblek!" Koşarak yanma gitti. "O burada mı? Onu buldunuz mu?"

"Bulduk." Müzisyen dudaklannı çarpıtarak gülümsedi. "Arkanda duruyor."

Mirany arkasını döndü.

Yaşma göre uzun boyluydu, saçlan siyahtı. Yüzü yaralı ve kirli olmasına rağmen heykel kadar hareketsizdi. Mirany irkildi, hâlâ orada olduğundan, canlanmadığından emin olmak ister gibi baktı, irkildi ama heykel ciddi bir ifadeyle gülümsedi.

"Merhaba Mirany," diye fısıldadı.

Bir süre Mirany ne yapacağını bilemedi. Diz çöküp selamlamayı düşündü ama tuhaf olacaktı. Bu arada çocuk Mirany'nin ellerini tutmuş, kollannı iki yana açmış yüzüne bakıyordu.

"Tam düşündüğüm gibisin! Seni rüyalanmda gördüm, bahçedeydin. Bahçeyi hatırlıyor musun? Sulann çağladığı bahçeyi?"

Mirany'nin aklı karışmıştı, biraz da korkuyordu, başını salladı.

"Peki ben? Senin düşündüğün gibi miyim?"

Mirany çabucak Oblek'e baktı. "Evet. Öylesin... öylesin."

"Tamam o zaman." Çocuk, ürkek ama halinden memnun bir biçimde Mirany'nin ellerini bıraktı ve küçük yaldızlı sehpalara yayılmış Tann'ya sunulan yiyeceklerin yanına gitti. Mirany beyaz bir ekmek somununu kırıp iştahla yemesini dehşet içersinde seyretti, sonra bir miktar Oblek'e uzattı.

İri yan adamın eli ekmeğe uzandı ama o bile korkarak dudaklannı yaladı. "Archon..."

"Oğlum, ben yeryüzündeki Tanrıyım. Bu benim şölenim. Dostlanmın aç kalmasını istemem." Tuhaf bir sesti. Yüz sütunlu büyük salonda çok tuhaf yankılandı, lambalann alevleri titreşti, sözcükler eski ve uzaktan geliyor gibiydi.

Ama yalnızca bir çocuk sürahiden su dolduruyordu, çok dikkatliydi, yere çok az döküldü, betonun üzerinde tozlu damlalar oluştu.

Suyu kana kana içti. Sonra, "Annem bana Alexos derdi," dedi. "Archon oluncaya kadar böyle kalabilir."

Mirany hızla Oblek'e döndü. "Yiyeceklerin gittiğini fark edecekler."

"Onlara Tann'nın yediğini söylersin," dedi ve omzunu silkti.

Mirany'nin içinden çığlık atmak geliyordu. Ama büyük bir gayret sarf ederek sakin durmaya çalıştı. "Salonun iç kısımlarına doğru gidelim. Sessiz ol ve onun dışarı çıkmasına izin verme. Yarınki Ayin'e kadar buraya kimse gelmez ama ben yine de gece kontrol etmeye geleceğim."

Oblek başını salladı. Alexos eski bir leğene su doldurmuş yüzünü yıkıyordu. Kum ve pislik temizlendi. Saçlarını düzeltmişti, ay ışığı altında

gümüş tozuna batırılmış gibi pınl pınldı. Hafifçe gülümsedi.

Oblek Mirany’yi kenara çekti. “Onunla ben ilgilenirim. Yarın Kırmızı Kürekçiler Evi değil mi?”

Mirany mutsuz bir ifadeyle başını salladı.

Oblek kısık ve kısa bir kahkaha attı. “Yakalanmadığım iyi oldu, yoksa benim de boğazım diğerleriyle birlikte kesilecekti. Çocuk dokuzuncu eve kadar burada güvende olacak mı?”

“Olması gerekir. Ama Oblek,” iri yan adama doru bir adım yaklaştı, “sen de onunla birlikte kalacaksın, değil mi? Tapınak’tan *ayrılamazsın.* Seni Ada’da bulurlarsa...”

“Böyle küçük şeyler için endişelenme, Leydi.” Kocaman elini sütunlardan birine yasladı ve ekmeğini çiğneyerek Mirany’nin yüzüne baktı. “Oblek’in aklı cin gibi çalışır. Sandığın gibi başıma güneş geçmiş değil.”

Bir an için Mirany adamın bu kabadayı ve kaba tavırlan gerçek kişiliğini saklamak için kasıtlı olarak yaptığı hissine kapıldı. Sanki altında bambaşka bir adam vardı ama yalnızca yan sarhoş, geceleri uyumayan ve ut çalan kısmını açığa çıkarmıştı.

Oblek güldü, lokmasını yuttu ve dönüp gitti.

Kapı girişinde durup arkasına baktı, sütunlu hol karanlıktı ve her tarafta gölgeler vardı, lambanın yıldızı çok derinlerde parlıyordu.

Sabah güneşi ve sıcaklık acımasızdı. Üst Ev’e gidene kadar epeyce mücadele etmek zorunda kalacak gibi görünüyordu, avlular ve teraslı bahçe yumuşak ve titrek bir ışıkla parlıyordu. Chıyse oradaydı, birkaç kızla birlikte kıkırdıyor ve sohbet ediyordu ama Kâhya Koret de yanlarındaydı. Bir tüccann bağış olarak gönderdiği bir testi dolusu kokulu yağı kontrol ediyor ve deniyordu. Mirany onlara görünmeden amber çiçeği çalılannın arasına saklandı. Chryse’ı heyecanlandırıp bağırtmak istemiyordu. Chryse’a söyleyerek planı tehlikeye atmıştı. Oblek’e hiç güvenemiyordu, o yalnızca kendi intikam planını düşünüyordu. Çocuk da... neydi?

Tanrı.

Kaşlarını çattı. Aklı başında bir tek Seth vardı. Ama o da onları bırakıp gitmişti. Duygularını açıkça ifade etmişti. Mirany yolu kesen bir dalı kenara iterek yolunu açtı, kemerin altından geçip Üst Ev'e açılan sundurmaya girdi.

Ve birden durdu.

Argelin oradaydı. Sırtı dönüktü ve biriyle konuşuyordu.

Mirany hemen çömeldi. Kırmızı çiçekli sarmaşıklar binanın ön yüzüne tırmanmıştı. Açmış çiçeklerin üzerinde bir an ordusu uğulduyor ve inanılmaz bir gayretle çalışıyordu. Mirany ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürünerek ve yapraklann arasına saklanarak yaklaştı. Toprak sıcaktan kavrulmuştu ve yakıyordu.

Argelin gölgede bir bankta oturuyordu, zırhının bağla-nm çözmüştü ve elinde bir kupa vardı. "Bana güvenebilirsin, adamlanm her tarafı aradı. Müzisyen gerçekten gemilerden birine binip kaçmış olabilir. Bu işin sorumlusu o kızsa, sevgili leydim, onun icabına senin bakman gerekir, gerçi anladığım kadarıyla bir deneme yapılmış." Kaypak gülümsemesiyle sırıttı ve içkisini içti.

Hermia'nın sesi oldukça hüzünlüydü, denize doğru uzanan beyaz mermer balkondan geliyordu. "Bu sefer şanslıydı. Gelecek sefer böyle şanslı olmayacak."

"Onu küçük bir fare gibi ürkek olduğu için seçtiğini sanıyordum."

"Evet."

Mirany kendi kendine gülümsedi.

'Yanlış değerlendirmişim. Bu komplo sandığımızdan kötü." Sözcü ayağa kalktı, yürüdü ve Argelin'in ayaklarının dibindeki alçak sıcak taşa oturarak arkasına yaslandı. Elleri yapraklann arasında ve Mirany'den yalnızca birkaç santimetre ötedeydi. Aralannda arılar vızıldıyordu.

"Hangi açıdan?"

"Archon'un tahtına bir çocuğu oturmak için bir komplo kuruldu."

Mirany iliklerine kadar dondu. Ama Argelin kupasının arkasından kısık sesle gülüyordu. "Bunu biliyorum, Leydi. Bizim kurduğumuz komplo."

“Bizimki değil. Bu başka. Kız bu işin içinde. Dokuzlar’dan bir tanesi... bana son derece sadık olan biri, her şeyi anlattı. Alectro’dan küçük bir çocuk getirdiklerini biliyorum...”

“Alectro mu?” Argelin şaşırdı. “Orada bazı aksaklıklar olduğu bize rapor edildi. Köylülerden oluşan sırnaşık bir kalabalık bütün gece ofisimin önünde toplandı, birini görmek istediklerini söylediler. Bir kaçırma olayı varmış. İki erkekmiş.”

Hermia başını salladı. “Biri müzisyen.”

“Ne?” Argelin iyice dikkat kesildi. “Nereden biliyorsun?” “Ben çok şey bilirim. Çocuğun nerede saklandığını bile biliyorum.” Cilveli bir ifadeyle gülümsedi. “Nerede saklandığını söylememi ister misin?”

Mirany’nin soluğu kesüdi. Boğulacak gibi olmuştu, göğsüne saplanan sancı yüzünden soluk alamıyordu.

Argelin sandalyesinde doğrulmuştu. Kupasını mermer masanın üzerine bıraktı. Küçük bir çıt sesi çıktı. “Evet. Söyle.” Hermia biraz yaklaştı. Uzanıp Argelin’in elini tuttu ve okşamaya başladı. “Beni seviyor musun Argelin?”

Argelin sabırsızdı, hırlar gibi yanıtladı. “Sevdiğimi biliyorsun. Ama ne...”

“Acaba...” Hermia’nın gözleri kısıldı, Argelin’i incelerken kırmızıya boyadığı dudakları gülümsemiyordu. “Ben Sözcü olmasaydım, yine de beni sever miydin? Örneğin Sözcü Chryse olsaydı veya Rhetia, onları da sever miydin?” Argelin’in elini sıkıyordu. “Benden faydalanıyor musun General’im? Yoksa bana gerçeği mi söylüyorsun?”

Argelin konuşmadı, Mirany bir an adamın ayağa kalkacağını ve Hermia’yı silkeleyip elinden kurtulacağını sandı. Ama öne doğru eğildi, ellerini tuttu ve gözlerinin içine bakarak öptü.

“Seni sevdiğimi biliyorsun. Eşit güçlere sahibiz... General ve Sözcü. İkimiz de diğerimiz olmadan bu işi başaramayız. Biz birbirimize bağlanmışız Hermia, komplolarda, başarıda ve yenilgide, ölümde ve ölümün ötesindeki topraklarda.” Sesi alçak ve yüz ifadesi kararlıydı.

Hermia son derece dikkatli bakışlarla adamı inceledi, tartıyordu.

Mirany telaşla ve ses çıkarmamaya çalışarak geri çekilmeye başladı. Ellerinin üzerinde karıncalar yürüyordu.

“Sanırım sana inanıyorum.” Sözcü’nün sözcükleri mırıltı gibiydi.

“O zaman bana bu çocuktan bahset. Onu kim seçti? Kimmiş?”

Hermia geri çekildi. Huzursuz bir hali vardı. “Ben de bunu öğrenmek istiyorum.” General’in öfkesinin hışmına uğramaktan korkuyormuş gibi bir an sessiz kaldı. Konuştuğunda sesi fısıltı gibiydi. “Korkuyorum...”

“Korkmana gerek yok.”

“Onun gerçek Archon olmasından korkuyorum.”

Argelin dik dik baktı. Mirany dondu. Sonra da alaycı bir kahkaha patlattı ve Mirany şaşırdı. “Gerçek Archon! Archon öldü. Bundan eminiz. Tanrı bizim seçtiğimiz herhangi bir çocuğun içine girebilir. Tanrı kimin içinde olduğunu önemsemez, herkes olabilir. Ama bizim için Hermia, bizim için kontrol edebileceğimiz bir çocuk olması önemli. Sen Sözcü’sün, Tann’mn ne istediğini sen bilirsin çünkü çok özel bir yeteneğe sahipsin, kutsal bir yetenek. Senden başka kimse Tann’nın sözlerini duyamaz!” Sıkıca Hermia’nın ellerini tuttu. “Sen Tanrı’ya ihanet etmiyorsun. Yalnızca onun için en uygun olan bedeni seçiyorsun.”

Hermia’nın gülümsemesi keyifsizdi. “Evet. Sanırım...”

“O halde Alectro’dan gelen o arsız çocuk nerede?”

Hermia canı acımış gibi ellerini çekti. “Burada,” dedi.

“Burada mı?”

Karıncalar ısırıyordu. Küçücük kırmızı ısırıklar canını acıtıyordu. Ama Mirany onları hissetmiyordu. Anlar tepesine toplanmış; uğulduyorlardı. Yalnızca, “Tapınak’ta...” sözcüğünü duyabildi, sonra da “... kutsal şeylere karşı işlenen suç...” sözcükleri kulağına çalındı.

Mirany çalılıklann arasından çıktı.

Soluk soluğa ve kan ter içinde koşmaya başladı. Bahçelerden geçerken neredeyse hizmetçi kızlara çarpıp deviriyordu, avluyu ve yüksek

platformdaki Tapmak'a giden açık alanı geçti. Koşarak merdivenleri çıkarken evin arka tarafından gelen bir çığlık duydu ve karanlık sütunlann arasına daldı.

"Oblek! *Oblek benim! Tanrı aşkına neredesin*?"

Birkaç saniye içinde çığlıklarına karşılık Oblek ortaya çıktı, Mirany hızını kesemeyip adama çarptı.

"Ne var? Ne oldu?"

"Geliyorlar! Öğrenmişler!" Oblek'i itip karanlığa doğru yürüdü. "Archon nerede?"

"Buradayım, Mirany."

Tertemizdi. Bir heykelin üzerinden aldığı beyaz tuniği giymişti, halka şeklindeki gümüş Tanrı tacını takmıştı. Mirany şaşkınlıkla bakarken sordu. "Gerçekten geliyorlar mı?"

"Evet!"

Oblek bıçağını çekti. "O halde Argelin burada ölecek."

"Kes sesini. *Kes sesini.* Bırak düşüneyim!"

Bir adam bağırıyor ve emirler veriyordu. Köprü tarafından tiz bir boru sesi geliyordu. Mirany, Alexos'un elini tuttu. "Haydi."

Sütunlu salonda, kolonların, akreple yılanın soluk mitolojik parçalarının arasında koşmaya başladılar. Arkada, heykelin gerisindeki depoya giden küçük bir kapı vardı, köşedeki merdivenler yukarı çıkıyordu.

"Çatıya mı?" diye sordu Oblek soluk soluğa.

"Dışarı çıkabiliriz. Dışarıda merdivenler var."

Koşarak kendini kapıya fırlattı. Kapı çok eskiydi, şişmişti, hiç kullanılmıyordu ve Mirany'ni n itmesiyle yerinden oynamadı. Oblek onu kenara itti bir omuz darbesiyle kapıyı neredeyse menteşelerinden çıkararak ardına kadar açtı.

Masmavi gökyüzünün altındaydılar. Arkalarında Tapınak'm korkuluk duvan ve üçgen biçiminde cephesi yükseliyordu. Ama çatı düzdü, yılladır

biriken kuş yuvalarının ve balık kılçıklarının arasında koşmaya başladılar.

“Nasıl?” diye Oblek soludu. “Nasıl öğrenebilirler! O kız! O kız... söylemiş olmalı.”

“Eğer o söylediyse,” diye tısladı Mirany, “onu kendi ellerimle boğacağım.”

Tapınak’ın arkası kayalara bakıyordu, basamaklar eskiydi ve ufalanmıştı. Alexos aşağı koştu ve zıpladı. Oblek arkasından giderken bütün ağırlıyla düştü, kalktı ve Mirany’ye yetişmeye çalıştı. “Ada’dan çıkmamız gerekiyor!”

“Hayır! Saklanabileceğiniz tek yer burası.” Oblek’i kayanın arkasına doğru çekti, Alexos çömelmiş sakin sakin onlara bakıyordu.

“Evet ama nerede?”

“Aşağıda. Kayanın aşağısında.”

“Tanrı aşkına, ben oraya nasıl inerim?”

Mirany yüzünü sildi. “Benim penceremden,” dedi.

Üst Ev sessizdi. Emekleyerek arka avluya doğru gittiler, ama bütün bu önlemler gereksizdi. Duydukları sesler herkesin nerede olduğunu belli ediyordu, herkes Tapmak’ta veya Köprü’de düzenli adımlarla yürüyen silahlı adamları seyrediyordu.

Buna rağmen parlak güneşin aydınlattığı teraslardan hayalet gibi hızla geçtiler, korkudan bembeyaz kesilmişlerdi. Mirany kapılardan birinin açılmasından, Chryse’ın çıkıp çığlık atmasından veya Hermia’nın yüzünde hor gören bir gülümsemeyle odasındaki koltuklardan birine oturmuş onu bekliyor olmasından korkuyordu.

Ama odada kimse yoktu.

Mirany yatağı çekti, üzerine çıktı ve pencere pervazından sarktı. Uçurum çok dikti, toprağın yüzeyinden fırlayan keçi-yolu baş döndürücü bir diklikle aşağı iniyor ve zeytin dallarının arasında kayboluyordu.

“Oraya!”

Oblek sıkışarak yanma çıktı. Bir küfür savurdu, sonra koca gövdesiyle pervazın üzerine çıkarak kendini aşağıya bıraktı, önce parmaklan pervazda asılı kaldı ve bir süre sonra yok oldular. Bir gümbürtü duyuldu. Çalılar hışırdadı ve kınldı. “Archon,” diye mırıldandı.

Alexos pencere pervazına oturup arkasına baktı. “Bizimle gel, Mirany. Beni öğrendilerse, seni de öğrenmişlerdir.”

“Evet.” Mirany kararsızdı.

“Tehlikedesin.”

“Ben Dokuzlar’dan biriyim. Ölünceye kadar yerime kimse geçemez ve bana ateş, kılıç ve su dokunamaz. Yalnızca Tanrı...”

“Ama her zaman bir kaza olabilir,” dedi Alexos. “Bir düşme. Kaybolma.”

“Hayır.” Soluğunu tutarak düşünmeye çalıştı. “Hayır. Kalacağım. Kalmak zorundayım. Benim yerim burası. Beni çıkarmalarına izin veremem, çünkü ben Taşıyıcı’yım, burada, Dokuzuncu Evde olmalıyım.”

“Tanrı aşkına, gelin artık!” diye kükredi Oblek aşağıdan.

Mirany Alexos’u itti. “Atla. Kayalarda saklan. Becerebilirsem bu gece pencereden size yiyecek atacağım.”

Alexos gözlerim kısıp etrafına bakındı ve bacaklarını aşağı sallandırdı. Yüzünde ciddi bir gülümseme vardı, gümüş tacın altında görünen saçları siyahtı. Konuşmadı.

Ama Mirany’nin akimın içindeki ses, *yağmuru bulacağım, Mirany. Söz veriyorum,* diyordu.

Tam zamanında atladı. Terastan ayak sesleri geliyordu. Hızlı, sessiz adımlar yaklaşıyordu, Mirany yatağı yerine itip kendi ekseni etrahnda döndü, kapı ardına kadar açıldı ve Chıyse koşarak içeri girdi.

Saçlan dağılmış, soluk soluğa kalmıştı.

“Mirany! Öğrendiler! Geliyorlar...”

Mirany iki adımda kızın yanma gitti ve yakasından yakalayarak duvara yapıştırdı. “Beni Hermia’ya ihbar ettin!”

“Hayır!” Korkuyla çıkan tiz bir sesti, ağlamak üzereydi. “Ah, ben söylemedim Mirany, asla söylemem. Sen benim dos-tumsun, seni asla...”

“O halde kime söyledin?”

“Kimseye...”

‘Yalancı!” Mirany kızın yakasını bıraktı ve geri çekildi. Öfkeden deliye dönmüştü, şakakları zonkluyordu. “Yalan söylüyorsun, Chryse! Kime söyledin?”

Chryse’ın omuzlan derin bir iç çekişle düştü. Yanağından süzülen yaşı eliyle sildi. Sonra başını kaldırıp Mirany’ye baktı. Yüzü bembeyazdı ve acı çekiyordu, o daha söylemeden Mirany cevabı çoktan tahmin etmişti.

“Rhetia. Rhetia’ya söyledim.”

Ölüm çiçeklerin en kırmızısı mıdır?

Çalışma masasının üzerine bir gölge düştü. Kâğıtlar karardı ve siyah mürekkep hokkasının parlaklığı yok oldu.

Seth telaşla kalemi aldı ve başını kaldırıp baktı.

Gözlemci değildi. Kreon'du.

Süpürgesinin sopasına yaslanmış bakıyordu, renksiz gözlerini Seth'in yumruğuna dikmişti.

"Hayal mi kuruyordun?" diye fısıldadı.

Seth bir sıcaklık hissetti. Masasının üzeri karmakarışıktı, demirbaş listeleri kopyalanmamış, planlar saçılmıştı. Dikkatini işine veremiyordu, sürekli Mirany'nin öfkesini, küçük çocuğu ve Oblek'in tehditlerini düşünüyordu. Gerçekten Argelin'i öldürecek miydi? Ayrıca Seth ertesi gece hırsızlık için mezara girecekti. "Bazılarımızın akimda çok şey var," diye boğuk bir sesle fısıldadı.

"Biliyorum." Albino eğildi ve masanın üzerindeki tozu sildi. Elleri zayıftı ve süt kadar beyazdı. Birden, "O bulduğun şey benimdi," dedi.

"Bulduğum şey mi? Ben bir şey bulmadım."

"Çocuk. Akrep."

Seth'in kalemi tutan parmaklan gerildi. Kalemi bıraktı, parmaklannın titrediğini görünce şaşırdı. Kurumuş dudaklannı yalarken, keşke su olsaydı, diye düşündü. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Beni yalnız bırak."

Kreon oralı olmadı. Fırçanın sapma dayanarak çömeldi, diz seviyesine geldi. Gözleri donuk pembeydi. "Akrep benimdi. Tann'ya adanmıştı, sen onu çaldın. Hepsi benim."

"Neyin hepsi?"

"Saklı mücevherler. Archon'lann hâzineleri, çok aşağılarda. Tünellerde ve gizli koridorlarda."

Seth adama baktı, merak etmişti. “Mezarlan demek istiyorsun. Senin aşağıda bir yerde uyuduğunu söylüyorlar, bir mağaran varmış. Hiç dışarı çıkmamışsın. Doğru mu?”

Kreon omzunu silkti, süpürgeyi tutan zayıf parmaklan düğümlendi. “Dışanda ne var ki? Bomboş bir deniz, bomboş gökyüzü ve bomboş çöl.” Sakin bir ifadeyle Seth’e baktı. “Aşağıda güneş insanı kavurmaz, rüzgâr uçurmaz. Karanlıkta gece gündüz olmaz, renkler yoktur. Pigment yoktur.”

Küçümseyen bir ifadeyle Seth’in mavi, yeşil ve altın rengi mürekkep hokkalanna dokundu. “Benim renklere ihtiyacım yok. Ama erkek kardeşim hoşlanır.” Birden aklına bir şey gelmiş gibi ayağa kalktı. “Akrebi ne yaptın?”

Sesi salonda yankılandı. “Yavaş ol! Duyacaklar!” “İnsanlar duymazlar veya görmezler. Güneş gözlerini kör etmiştir.” Altın renkli mürekkep hokkasını zayıf gözlerine yaklaştırdı. Hokkanın ışıltısı beyaz tenine vuruyordu, enerji yansıması gibiydi. Sonra gözleri Seth’e kaydı. “Altın bir kere ısırdı mı mikrop bulaşır.”

Seth sıkılmıştı ve birden öfkelendi. “Onu bağışladım. Kendime sakladığımı mı sandın?”

Kreon düşündü. “Evet,” dedi usulca.

“O zaman yanılıyorsun. Oraya mı koymuştun? Sen mezarları mı soyuyorsun?”

İnce biçim ani ve şaşırtıcı bir hızla eğildi. *“Ben çakal değilim,”* diye tısladı, *“tilki de değilim.”*

Sessizlikte sanki hiyeroglifleri binlerce kalem kesiyormuş-çasma uğultulu bir ses Seth’in kulaklarında yankılandı.

“Ne?” Uyuşmuş gibiydi. Kalbi deli gibi çarpıyordu.

“Tek bir şey var.” Kreon biraz daha yaklaştı, beyaz saçları uzun ve dağınıktı. “Bir Tanrı, bir de Tann’mn gölgesi vardır. Gölgesi karanlıklarda yaşar, en derinlerde. İzler. Görür. Ölülerin ruhunu korur. Onun haberi olmadan birilerine gözdağı verebileceğini mi sandın?”

Hokkayı bıraktı ve büyük bir gürültüyle masanın üzerine düştü. Birkaç kâtip dönüp baktı. Seth hemen eliyle üzerine bastırdı.

Kreon gülümsedi. “Unutma,” diye fısıldadı.

Sonra masaların arasındaki uzun koridorda yürümeye başladı, yerdeki küçük bir toz bulutunu süpürünce adamlar öksürdüler. Küfür ederek elleriyle kurumakta olan mürekkeplerinin üzerini kapattılar.

Seth oturduğu yerde kalakalmıştı. Nasıl bilebilirdi? Nasıl? Hiçbir yolu yoktu. Yoksa... Akima gelen düşünceyle çarpılmış bir halde sandalyesinin üzerinde büzüldü, dizlerini yukan çekti. Çakal. Profesyonel mezar soyguncuları içeriden yardım alıyor olmalıydılar. Belki albino da plana dâhildi. Belki de notu masasına bırakan Kreon’du.

Ama eğer öyleyse aptal herif neden onu uyarmıştı? Kendisi de benzer bir numara çevirmiyorsa ve rekabet istemiyorsa uyarmaması gerekirdi.

Bir an için kendini yorgun hissetti, şaşkındı ve kendine acıdı. Bütün yaşamı altüst olmuştu. Bütün bunları babası ve Telia için yapıyordu bunu anlatabileceği kimsesi de yoktu. Baba hiç anlamazdı. Hatta öğrense çok kızardı. Bir de Mirany vardı... ama o da bir daha onunla asla konuşmazdı, onun gözünde aşağılık bir küçük memur, basit bir kâtipti. Sözünden dönmekte haklı olduğunu düşündü küstahça. Hepsi akıl hastasıydı, yaptıkları plan içler acısıydı ve o olmadan başarmaları hatta hayatta kalmaları bile düşük olasılıktı ama... Kaleminin tepesini çiğneyerek düşündü.

Belki de rol yapmalıydı. Belki... Akima gelen fikirle doğruldu, Argelin’e gidebilirdi hemen ve onu uyarabilirdi. Her şeyi bitirebilirdi.

Ama bu kötü bir düşünceydi. Çok derin ve korkunçtu ve bunu yapamazdı. Alexos ile Oblek öldürülürdü ve Mirany... aslında Mirany’ye zarar vermezlerdi. Yoksa verebilirler miydi?

Aniden kalktı, dosyasını aldı, masaların arasından yürüyerek merdivenlerden büyük salonun çatısının altındaki galeriye çıktı. Birinci duvar oyuğuna püsküllerle süslenmiş Tapmak Yönetmelikleri ruloları tıka basa doldurulmuştu, işaretli metinlerde bilginlerin etiketleri asılıydı.

Tomarlardan birkaç tanesini çekip çıkardı, Dokuzlar'ın Yönetimi hakkındaki Yasa'yı buldu ve çabucak ruloyu açtı.

"Seth!" Gözlemci merdivenlerden çıkıyordu. "Hazır mısın?"

"Bir dakika. Bir şey kontrol ediyorum."

Mürekkep lekeli parmağı hızla listenin aşağısına doğru indi. Bulduğu yazılar çok küçüktü. Metne sonradan eklenmiş, çerçevenin kenarına sıkıştırılmıştı ve okurken hepsini bildiğini fark etti, ne yazdığını çok iyi biliyordu.

Dokuzlar'a kimse zarar veremez. Onların yaşamı Tanrı'nın elindedir. Ama ihanet olursa, içlerinden bir tanesi Tapmak'a ihanet edecek olursa, kaderi şöyle olur:

Canlı canlı gömülür, Archon'un mezarında havasız, susuz bırakılır. Böylelikle insanların elleri temizlenir, Tanrı lekesiz kalır.

***

"Seth!"

Elindeki ruloyu bıraktı. Bir tokat sesiyle rulo sarıldı. Mirany'yi ne yapacağı belli olmayan bir müzisyen ve kendini Tanrı sanan bir çocukla bırakmıştı.

"Ona söylemek zorunda kaldım!"

Chryse yatağın kenarına oturmuş, ellerini kucağında kenet-lemişti. "Aklımdan hiç çıkaramadım Mirany, çok... korkunçtu! Dün gece Rhetia odama geldi ve bana bir şey sakladığımı söyledi, saklamıyorum dedim. Sonra birden mağrurlaştı ve eğer ona güvenmiyorsam umursamadığım söyledi, kendimi patlayacak gibi..."

"Ama onun baş belası olduğunu biliyordun! Chryse, sen gerçekten umutsuz vakasın!" Mirany onu sarsabilir, tokatlaya-bilirdi. Yapmadı, döndü ve endişeli bir ifadeyle yürüdü. Kapıya gelince dışarı çıktı ve yukarı terasa baktı. Üst Ev tuhaf biçimde sessizdi.

"Çocuğu öldürecekler." Chryse'ın yüzü bembeyaz, bakışları üzgündü.

"Öldüremeyecekler. Çünkü artık burada değil."

Mirany’ye bakan yüz şaşkın bir yaratığın yüzüydü, gülmemek için kendini zor tuttu. Yatağın kenanna oturdu ve masamn üzerindeki parşömen tomarını aldı.

“Ama nasıl?”

“Dinle.” Mirany’nin sesi sertti. “Sakin ol. Tapınak’ta kimse yok. Yemin ederim. Burada kimse yok. Ellerinde hiçbir kanıt yok.”

“Ama Rhetia biliyor! Plana dâhil olduğumu biliyor!”

“Uydurduğunu söyleyeceksin.” Mirany kayıtsız görünmeye çalışarak bir kitap rulosunu açtı ve kaldığı yeri buldu.

Chryse suskundu.

Uzakta bir yerde bir kapı açıldı. Sesler yankılandı.

“Yapamam! Ah, beni bu işe nasıl bulaştırdın Mirany!”

“Özür dilerim. Aklıma başka bir şey gelmedi.” Mirany ruloyu masasının üzerine bıraktı. “Dikişini al. Çabuk! Yaşamının en iyi oyununu oynayacaksın, Chryse. Bunu bana borçlusun.”

Kapı açıldı ve gelen yalnızca Hermia’ydı.

İkisine baktı. “Ne kadar huzurlu bir manzara.”

Sesi öfkeden kabalaşmış, boğulacak gibi çıkmıştı. Mirany başım okumakta olduğu kâğıttan kaldırdı. “Sözcü? Bir şey mi oldu?”

Hermia uzun boyuyla, küçük bukleler halinde topladığı muntazam saçlarıyla, uzun yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuş duruyordu. “Bana hakaret etme,” diye tısladı, “ve numara yapma. Çocuğu ne yaptın?”

Mirany dudağını ısırmamaya çalıştı. Kendini Hermia’nın kara, öfkeli gözlerinin içine bakmaya zorladı.

“Hangi çocuğu?”

Sesi o kadar sakin çıkmıştı ki kendisi bile etkilendi.

Hermia içeri girdi, kapıyı şiddetle çarparak kapatınca Chıyse havaya sıçradı. “Tek sözcük,” diye tısladı. “Benden bir tek sözcük...”

“Hiçbir işe yaramaz.” Mirany titreyen ellerini kenetledi. “Ben Dokuzlar’dan biriyim. Bana Argelin bile zarar veremez, bir şey yapacak olursa Tanrı onun belasını verir ve bronzdan yapılmış kuşlar rüyalarına girer. Bunu o da biliyor.”

Bir adım öne çıktı. İçinde bir şeyler oluyordu. Bir şeyler kınlıyormuş gibi hissediyordu. Yüzüne yağmur vuruyor gibiydi. Şöyle söylüyordu,

Hermia.

Sözcü bakakaldı. “Ne dedin?”

Hermia, beni dinle. Beni duyuyor musun? Sesimi duyabiliyor musun?

Chryse ayağa kalkmıştı. “Mirany, bence yapmasan...”

Ama sözcükler sel gibi dökülüyordu, ani bir sağanak gibiydi.

Seninle konuşmaya çalışıyorum ama bana kulaklarını kapatıyorsun. Sana Oracle’dan sesleniyorum ve sen yanıt vermiyorsun, uzun zamandır kimse yanıt vermiyor! Tanrı yalnızdır, Hermia. Çok derinlere, karanlığa gömülüdür, yukarı tırmanamayacak, ışığa ulaşamayacak kadar uzaktadır. Beni yarı yolda bıraktın. Seni aradım, neredeydin? Seni nerede bulacağımı bilmiyorum, gölgem beni bahçenin kapısında bekliyor. Yağmuru sen mi saklıyorsun, Hermia? Dünya senin yüzünden mi kurudu?

Hermia bir adım geriledi.

İçine korku düşmüştü. Yüzü daralmış, kararmıştı, derin bir soluk aldı.

Chryse sessizice ağlıyordu. Mirany birden bütün olanların farkına vardı, denizin sesi, kuşların çığlıkları sanki çok uzaklardan geliyordu ve onu da beraberinde getirmişlerdi.

Hermia geriledi. Tek sözcük söylemeden, el yordamıyla kapıyı açtı. Dışarı çıktıktan sonra başını çevirdiğinde yüzündeki hain ifadeyi görünce Mirany dondu.

“Biz artık düşmanız. Gözünü dört aç, Mirany. Yediğin içtiğin her şeyi önce kölelere tattır. Çünkü seni yok edene kadar pes etmeyeceğim. Elimden geleni yapacağım.” Gülümsemeye çalıştı. Ama beceremedi.

Hermia gittikten sonra Mirany kendini koltuğa bıraktı, titremesine engel olamıyordu. Chryse yanma gelip kendini yere bıraktı. “Sen ne yaptın?” diye bağırdı. “Bütün onları neden söyledin?”

Mirany dudaklarını yaladı. Kendini hasta hissediyordu, korkmuştu ve bitkindi. “Sanırım sana konuşanın ben olmadığımı söylemenin bir yararı olmayacak,” diye mırıldandı.

Kullanıp atılacak aletler

Öğleden sonra sıcaklık daha da kötüleşti. Ağustosböceklerinin kulak tırmalayan sesleri sustu, Ada'nın üzerine sersemletici bir sessizlik çöktü. Hava huzur kaçıracak derecede ağırlaştı. Kimse dışarı çıkmadı. Dokuzlar odalarında uyudular, kitap okudular veya kölelerin salladıkları tavuskuşu tüylerinden yapılmış yelpazelerle serinlemeye çalıştılar. Ama hiçbir şey, her hareketi terli bir eziyet haline getiren, sağlıklı düşünmeyi bile zorlaştıran nemi engelleyemedi.

Liman'da çok daha kötii olmalı, diye düşündü Mirany.

Pencere pervazında dizlerini göğsüne doğru kıvırarak oturmuş etrafı dinliyordu. Babanın evi boğucu olmalıydı, yakınlardaki kokuşmuş sokaklarda fareler bile dilleri dışarı sarkmış can çekişiyor olmalıydılar.

“Yağmur yağacak mı?” diye sordu usulca.

Kimse yanıt vermedi.

Belki yanıtı o da bilmiyordu.

Küçük bir matara dolusu suyu ve biraz da meyvesi vardı, yiyecek bir şeyler almak için mutfağa kadar gitmesi gerekiyordu ama izlendiğini biliyordu. Koret avludaydı, gölgede oturmuş harcamalarını yazıyordu. Kapıyı açarak aşağıya Koret'e bakmıştı, adam da başını kaldırıp ona bakmıştı. Gözlerini ayırmamıştı.

Anlaşılan onu buraya hapsettiklerim düşünüyorlardı. Ürkek küçük Mirany.

Sandaletlerini ayağına geçirdi, suyu ve meyveleri sırt çantasına koydu, pervaza oturup ayaklarını sarkıttı ve aşağıya atladı.

Toprak kuruydu, toz gibiydi. Dengesini sağlamak için ince ağaçların dallarına tutunmak zorunda kalmıştı. Birkaç adım gittikten sonra Oblek'in aşağıya kaymış olduğu yeri gördü, rampadan aşağıya doğru derin bir yarık oluşmuştu. Korkunç rampanın aşağısında deniz masmavi ışıldıyordu.

Eliyle tutunarak hızını kesmeye çalıştı. Güneş çıplak kollarım yakıyordu. Oblek'in ne kadar uzağa gidebildiğim tahmin etmeye çalıştı. Keçi yolu ayaklarını yan yana basamayacak kadar dar olmasına rağmen, gevrek dallara tutunarak yürümek zor değildi.

Bir süre gittikten sonra ağaçlar bitti. Korkudan titreyerek çömeldi, kendini denize doğru uzanmış bir kaya çıkıntısının üzerinde buldu, kuşlar tepesinde daireler çiziyordu. Soluk soluğa tısladı. "Oblek!"

Bir martı çığlık atarak üzerine doğru geldi, san gagası açıktı. Mirany çığlığını bastırmaya çalıştı ve başını eğerek saklandı, kayanın kenanndan çakıl taşlan saçıldı ve patikadan aşağı yuvarlandı. Başını kaldırınca epey yukanda Kutsal Bölge'nin kiremitli çatısını gördü, teraslan ve beyaz duvarlan panldıyordu. Oradan biri bakıyorsa Mirany'yi mutlaka görürdü.

Patika zikzaklar çiziyordu. Taşlann ve kopuk kaya parçalarının etrafından dolanıyor, eğimler yaparak aşağı iniyor, sonra tekrar eğri büğrü karaçalılann ve birbirine kanşmış zeytin dallannın altına giriyordu. Güneşin altında meşin gibi kararmış, sertleşmiş ve kurumuş hayvan pislikleri iğrenç kokuyordu. Etrafında sinek ve ısıran böceklerin oluşturduğu bir bulut kümesiyle birlikte yürüdü.

Ne kadar uzağa gitmiş olabilirlerdi?

Kayanın ucuna doğru çömeldi. Gözüne bir renk takılır gibi oldu, döndü ve gözden kayboldu. Başı döndü, öne doğru eğüerek bir an boşluğa, aşağıda kayalara çarpan dalgalara düşecek gibi oldu. Sonra Alexos'un sesini duydu. "Seni yakaladım."

Ateş gibi yanan kolunun üzerinde çocuğun elinin serinliğini hissetti.

Onu geri çekti, Mirany sıkıca çocuğa tutundu, soluk soluğa kalmıştı.

Oblek kayalardan birine sırtını dayamış horul horul uyuyordu. Yanında yan yatmış ve içi boş, kulplu bir şarap sürahisi duruyordu.

"Şarabı nereden buldu?" diye sordu hayretle.

"Tapınak'tan getirdi." Alexos kaygan yamaçta ayağa kalkmasına yardım etti, birlikte daracık bir gölgeliğe büzüldüler. "Neler oluyor, Mirany?"

Mirany çocuğa baktı. “Argelin’in adamlan Kutsal Bölgeyi baştan sona aradılar, Hermia da Tapmak’ı ve Oracle’ı aradı. Ada mühürlendi. Askerler Köprü’nün iki ucunda ve Üst ve Alt Evler’in girişlerinde nöbet tutuyorlar, tabii sözde bizleri korumak için.”

“Tabii.”

“Chıyse’ı sorgulamak için bir yere götürdüler. Onlara neler anlatacağını bilmiyorum.”

“Peki sen?”

Mirany omzunu silkti. “Beni odamda sanıyorlar. Bekliyorlar. Kanıt olmadan hiçbir şey yapamazlar.” Hafifçe kıpırdanarak Alexos’a döndü. “Neden beni Hermia ile öyle konuşturdun?”

“Ben mi?”

“Tanrı. Tanrı sen değil misin?” Alexos gözlerini kaçırınca usulca devam etti. “Çok tuhaf. Tanrı’yı duyarsa bizim tarafımızda olur diye düşündüm ama her şey büsbütün kötü oldu.”

Alexos gözlerini kısarak izledi. “Tann’yı duyduğunu düşünüyor olabilir. Argelin’e öyle söylemiş olmalı.”

Mirany irkildi. “Evet! Ama Tann’mn gerçekten benimle konuştuğunu bilse...”

Çocuk bir avuç taşı daire şeklinde dizdi. Dokuz küçük taştı. “Dikkatli ol Mirany,” diye fısıldadı. “Sana bir kez zarar vermeye çalıştılar.”

“Tanrı bana söz verdi. Zarar görmeme izin vermeyeceğini söyledi.”

Alexos dairenin tam ortasına bir taş bıraktı. “Evet. *Ama ya tanrılar da yalan söylüyorlarsa?”*

Arkalarında Oblek kıpırdandı. Yan döndü ve el yordamıyla sürahiyi aradı. Mirany sürahiye bir tekme savurdu, içinde kalan birkaç damla döküldü.

“Oblek!”

Oblek doğruldu, sakallan uzamış yüzünü ovuşturarak kan çanağına dönmüş küçücük gözleriyle Mirany’ye baktı. “Tannm, çok acıktım. Ne

getirdin?”

Mirany meyve ile suyu verdi.

Bir süre Oblek’in suyu içmesini seyretti, gırtlağı inip kalkıyordu. Sonra, “Ne yapacağını bilmem gerekiyor,” dedi.

Oblek matarayı indirdi, düşünceli bir ifadeyle üpasını kapattı. Uzakta küçük bir tekne gördüler, rüzgâr kesilince yelkenleri düşmüştü.

“Bilmediğin bir şeye üzülmezsin...”

“Başaramayacak olursan plan suya düşer.” Gözlerini kısıp iri yan adama baktı, sonra güneşten yanmış kirli kolunu tuttu. “Hepimizi tehlikeye atıyorsun. Yapma, Oblek! Alexos’u Seçmeler’e sokarak intikamını alabilirsin, gerisini Tanrı halleder. Argelin’i unut”

Oblek acı acı gülümsedi. “Sana söyledim, Tanrı, Argelin’i öldürmemi istiyor. Bunu aklıma Tann soktu. Belki de ben Tann’mn silahıyım, ben ve sen. Onun aletleriyiz. İstediği zaman kullanıp atacağı aletler. Yontacağı veya kıracağı aletler.”

Mirany dondu, elini çekti sonra Alexos’a döndü. “Sen ne düşünüyorsun?”

Çocuk portakal soymakla meşguldü, sanki ilk kez görüyormuş gibi portakalın kabuğunu kokladı.

Başını kaldırdığında hoşnut bir hali vardı. “Hiç önemli değil, Mirany. Benim için fark etmez.”

İkisi de Mirany’ye çok yabancıydılar, onu aşıyorlardı. Onlara bakarken tuhaf bir korku hissetti, bilinmezlikler korkunç bir şeydi, aşılamayacak birer uçurum gibiydiler. Seth olsa iyi olurdu. Seth normaldi.

Yukarıdan evin olduğu taraftan çan sesi geldi.

Mirany telaşla yukarı baktı. “Tören başlıyor. Gitmeliyim. Ada’dan çıkmayı sakın deneme Oblek, lütfen!” Dizlerinin üzerine çöktü ve Oblek’i yüzüne bakmaya zorladı. “Söz ver bana! Yalvarırım söz ver.”

Oblek hırçın, biraz mahcup bir tavırla ayağa kalktı. Ağır, güvenilmez bir adamdı, yüzü ter içindeydi, çıplak başı güneşten yanmıştı, güçlü elini uzattı

ve Mirany’yi çekip ayağa kaldırdı.

‘Tann’mn Taşıyıcısı yalvarmaz. Özellikle bana, hiç yalvarmaz. Ama bizi yüz üstü bırakmayacağım Mirany,” dedi ciddiyetle, sesi boğuktu. “Argelin’i öldüreceğim. Ada’dan gideceğiz. Ben yüzebilirim, çocuk da bana tutunur. Yedinci Ev’de kalabalığın arasına saklanırım. Hazır ol. Çünkü Tanrı kazanmamızı istiyorsa, ondan sonra bir şeyler yapması gerekir. Harika bir şeyler.”

Sonra başını eğip portakal kabuklarıyla tozlu zeminde biçimler çizen çocuğa baktı.

Karanlık basınca Seth çarşının bir kenarından diğer tarafına doğru koştu. Alacakaranlık çöküyordu, gece kelebeklerinin çıkma zamanıydı. Güneş batıya doğru kaymış dağların ardında batıyordu, ince bir pus tül gibi inmişti. Tapınak kulesinin üzerindeki fener çatırdadı ve ateşler püskürttü, havaya kıvılcımlar saçıldı ve küller çevreye yayıldı.

Alevler geceyi aydınlatıyordu. Her taraf yanmış odun kokuyordu. Liman tarafından yanan ateşin dumanı sürükleniyordu, Kent’in kapılarından kulakları tırmalayan boru sesleri geliyordu. Sanki boruların metal kısınılan çarpılmış, üfleyenlerin dudaklan kurumuştu.

Geç kalmıştı, aslında burada hiç olmaması gerekirdi. Eğer Oblek vuracaksa o gece vuracaktı, Yedinci Ev’de. Archon’un köleleri kırmızı çiçekleri tattıktan sonra onunla birlikte karanlığa gideceklerdi. O iş asla olmayacaktı. Oblek doğru dürüst plan yapamazdı. Seth olsa çok güzel yapardı.

Tapınak kulesinin çevresini dolaştı, bir işi varmış gibi başını öne eğerek hızlı hızlı Ev’in alev alev yanmakta olan kapısına doğru yürüdü. Yukanda, taş duvarlann üzerinde nöbetçiler dizilmişti. Taş Archon’lar bakışlannı çöle doğru dikmişlerdi ve güneşin son ışınlan uykuya dalan bir göz gibi kapanıyordu.

Sonra birden ortalık karardı.

İşte tam o anda fısıltıyı duydu, sinsi bir fısıltıydı.

“Kâtip.”

Uzun boylu, pelerinine sarınmış bir adamdı. Hacılardan biri olmalıydı. Seth yavaşladı, döndü ve adam kapüşonunu indirdi.

Çakal'ın bakışları keskin ve alaycıydı.

Seth dondu. “Sen burada...”

“Ne yapıyorum? Mezar köpeği başka nerede pusu kurar, Ölüler Kenti'nde değil mi?” Gülümsedi. “Daha önce burada hiç avlanmadığımı mı sandın? Burası sırlarla dolu kâtip.”

Seth çabucak etrafına baktı. “Seninle görünmek istemiyorum.” “Kinişe görmez. Son hazırlıkların tamamlandığını haber vermek istedim. Yarın bu saatlerde, güneş battıktan sonra, Hamox'un Mozolesi'nin ikinci kademesindeki Kapı'da buluşacağız. Hiçbir şey getirme, ihtiyacımız olan her şey var. Anladın mı?”

Seth buz gibi oldu, başını salladı.

“Eğer orada olmazsan,” dedi Çakal gülümseyerek, “biz gelip seni buluruz.”

“Orada olacağım.”

“Güzel. Ve sen öncülük edeceksin. Bütün geçitlere önce sen gireceksin. Böylece tuzakların yerini öğreneceğiz.”

Seth küfür etti. Dönüp yürüdü sonra tartışmak için arkasını döndü. Ama karanlıkta yalnızdı.

Yedinci Ev kırmızı ve altın rengine boyalıydı. Açıktı, göz kamaştırıcı ışıklan dışan, karanlığa sızıyordu. İçerideki sıcaklık dayanılmazdı. Mirany maskesinin arkasında sık ve kesik soluklar alıyordu, heyecandan başı dönüyor içinden bağırmak geliyordu. Sıkıntısı yalnızca sıcaktan değildi. Üç ayaklı bakır sehpalann her birinin üzerinde Şifalı Bitki Uzmanlan'mn gizli reçetelerindeki bitkiler ve tuhaf uyuşturucu ilaçlar yanıyordu. Turuncu giysüer giymiş sessiz adamlar kanşımlan kaşıkladıkça, etrafa tütsülerin rüya gibi kokulu dumanlan yayılıyordu.

Maskelerini takmış olan Dokuzlar boyalı taburelere oturup beklediler. Mirany'nin ayaklannın dibinde boş bronz kâse duruyordu. Gözleri kalabalığı tanyor, bütün yüzlere teker teker merakla bakıyordu.

Çemberin ve Evin tam merkezinde Archon’un devasa tabutu yatıyordu. Çevresindeki altın yaldızlı kısımları ışıl ışıl parlayan, çok değerli zebra derisinden yumuşak ve kabank ahşap sedirler henüz boştu.

Mirany’nin gözleri maskenin daracık göz deliklerinin arkasından bir sağa bir sola bakıyordu.

Her zaman olduğu gibi, büyük kapıdan içeriye yüzlerce insan doluyordu. Kâtipler, Kent’teki işçiler ve peçeli kadınlardan oluşan bir insan seliydi. İçlerinden bir tanesinden hıçkırık gibi bir feryat yükseldi ve hemen susturuldu.

Oblek’i göremiyordu. Ellerini kenetleyerek dua etti.

“Gelmesine izin verme. *Gelmesine izin verme.”*

Borular öttü. İpek giysisini hışırdatarak Hermia ayağa kalktı. Dokuzlar’ın hepsi onunla birlikte kalktı. Sözcü’nün yan tarafındaki yerinden Mirany hepsini görebiliyordu, uzun boylu ve gururlu Rhetia, altın saçlı Chryse, Callia, Gaia, Ixaca. Mirany havaya yayılan baharat kokusundan veya içini acıtan bir bıçak kadar keskin korkudan soluk alamıyordu. Kızlarda değişiklikler olmuştu, titrek bir ışık, salona çöken çöl yanılsaması olabilirdi. Çünkü beyaz elbiseli ve kuş tüyü maskeli kızlar birden ona yabancı göründü, tuhaf bir çember oluşturuyorlardı, korkunç metal yüzlerinde merhamet bilmeyen yumuşak bir gülümseme vardı.

Mirany’nin yüzünde de aynı gülümseme vardı. Aynaya baksa kendisini tanıyamayacaktı.

Sonra kollarında bir karıncalanma hissetti ve kedilerin içeri sızdığını gördü, kutsal kara kediler Kent’i istila etmişti. Sandalyelerin ve tabutun altına dümdüz yattılar, kalabalığın arasında kuyrukları havada yürüdüler. İnsanlar fısıldaşarak gerilediler. Sıcak ve sisli salonda gözleri yeşil amber aynalar gibi parlıyordu.

Kapıdaki insan kalabalığı geri itildi. Argelin içeri girdi, bronz zırhı güneşte parlıyordu, arkasında askerî bir birlik Archon’un ilk yüz kölesine eşlik ediyordu.

Hizmetçi kadınlar, aşçı, bahçıvan çocuklar, kâtipler, kâhya, hekim, gökbilimci, bağcı ve berber. Archon’un tahtırevanını taşıyacak olan iri yan

beş köle. Dans edecek olan ceylan gibi kızlar. Güçlü kuvvetli on altı koruma. Kucağında bir maymun taşıyan yaralı ve topal bir yaratık. Ellerinde arp, lir, küçük pirinç ziller ve davul taşıyan kırk müzisyen.

Teker teker içeri girdiler. Bazılan ağlıyor, bazılan birbirine destek oluyor, birkaç tanesi de boş bakışlarla maskeli halkaya ve çatırdayan alevlere bakıyordu. Mirany uyuşturulmuş olduklannı büiyordu. Şifalı Bitki Uzmanlan bir şeyler mmldanarak ve telkinler yaparak hepsini sedirlere götürdüler. Seyis yamağı maymunu sıkıca tutuyordu, hayvan yarı uyur bir halde göğsüne yatmıştı, küçük kahverengi yaratık Archon'un en sevdiği hayvan olmalıydı. Çünkü diğer av köpekleri, kuşlar, evcil hayvanlar ve egzotik yaratıklar Toplanan Eşyalar Evi'nde mumyalanmış yatıyorlardı.

Askerler geri çekildi.

Hermia ellerini havaya kaldırdı, Dokuzlar da aynısını yaparak parmaklannı birleştirdiler. Mirany'nin elleri sıcaktı, elini sıkıca kavramış olan Sözcü'nün parmakları soğuktu. Sessizliği bir flüt sesi böldü, kasvetli ve tuhaftı. Dokuzlar ağır ağır hareket ettiler, geleneklere uygun abartılı adımlarla ölüm dansını yapmaya başladılar.

Mirany dansı öğrenmişti, çok sık pratik yapmıştı. Eğlenceli gelmişti, öğrettikleri yararsız şeylerden biriydi. Şimdi gerçek olmuştu, korku dolu hareketlerdi. Dansa uygun adımlarım atarken soluğunu kesen korkunun bir ağrı gibi içinde yükseldiğini hissetti. Cızırdayan ve tıslayan meşaleler, barut kokan duman, bir hayal gibi etrafında dönenlerin görünüp kaybolan yüzleri, nerden geldiği belli olmayan ve kalp atışları gibi vuran davul sesleri, havaya yayılan gergin titreşimler. Bütün bu insanlar ölecekti, hem de hepsi. Archon'a gideceklerdi ama Archon yaşıyordu, oradaydı! Bir an şiddetli bir arzuyla içinden Oblek'i çağırmak geldi, bütün bunlara bir son vermesini, Ev'in üzerindeki boğucu karanlığı temizlemesini istedi. Başını kaldırıp maskenin göz deliklerinden baktığında onu gördü.

Gri bir pelerine sannmıştı, nöbetçilerin arkasında duruyordu. Mirany döndükçe önce Chryse'm sonra Rhetia'nın arkasında kayboldu, tekrar gördüğünde Argelin'in omzunun arkasında saklanıyordu.

Mirany General'e göz attı. Dalmış, kollarım göğsünün üzerinde birleştirmiş ve içi rahat bir halde Hermia'yı seyrediyordu.

“Şimdi ne yapacağım?” diye soludu. *“Ne yapacağım?”* Sonra öfkeyle, *“Bunun olmasını istiyor musun?”* diye sordu. *“İstemiyorsan, hemen engel ol!”*

Yanıt tuhaf, mekanik bir gürültüydü. Maymun ayılmıştı. Başını kaldırıp uykulu gözlerle baktı, Oblek’e bakıyordu, hayır onun arkasında bir yere bakıyordu. Neşeli bir feryat kopardı, seyisin kollarından sıyrıldı ve kaçtı. Eteklerin ve ayakların arasından dansı bozarak ve çığlıklar atarak onu sevinçle kucaklayıp havaya kaldıran Alexos’un kollarına sıçradı.

“Eno!”

Salondaki bütün kediler üsladı, tüyleri diken diken olmuştu.

Müzik sustu. Argelin döndü.

Oblek’in geniş göğsüne çarpınca durdu, tehlikeyi sezen gözleri kocaman açılmıştı. Müzisyen sırıtıyordu.

Kocaman yumruğu öne fırladı ve Generalin gırtlağına yapıştı.

Pelerinin altından çıkardığı bıçağını kuvvetlice sapladı.

YEDINCI EV Kırmızı Çiçekler

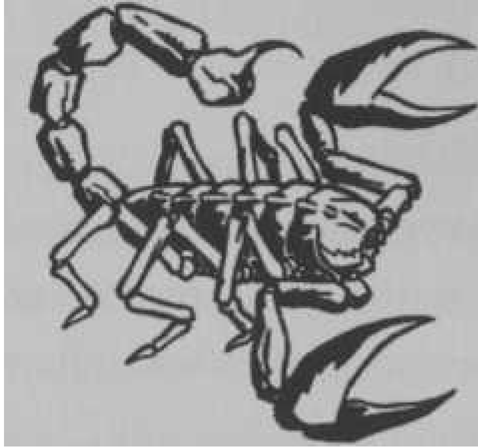
Erkek kardeşim bana benziyor ama soluk bir yansıma gibi.

Suya baktığım zaman onu görüyorum. Soluk, zayıf. Hiç rengi yok.

Tann’nın yeryüzünde görünen her şeyi sevmesi beklenemez, değil mi? Ölüm, karanlık, akrebin saklandığı kayaların içindeki büyük yarık, bunları ona bırakıyorum.

Gülmekten hoşlandığımı keşfettim. Kuyruğunu kovalayan kediye, altının parlaklığına gülüyorum. İnsanların aptallığına da.

Onları sevmeme rağmen. Günün birinde kalbimi kıracak olmalarına rağmen.

Tanrı kendine tapanlardan sorumlu değildir

Kaos patlak verdi.

Mirany dans ederken dondu. Hermia elini sıkıca tutuyordu, ani bir hareketle Mirany'yi çevirdi ve yüz yüze geldiler. Sözcü maskesini çekip çıkardı.

“Argelin!” diye haykırdı.

General yerdeydi. Kalabalık içeriye akın etti, muhafızları ona ulaşmaya çalışıyorlardı. Panik başlamış, kıyamet kopuyordu. Mirany kaçmaya çalıştı, Oblek'in iri yan bedenini görür gibi oldu, kalabalığı acımasızca omuzlayarak kendine yol açmaya çalışıyordu. Birisi bağırarak emirler veriyordu. Kapılan kapatabilirler, herkesi içeriye hapsedebilirlerdi, Alexos neredeydi?

Dışan çık, diye düşündü şiddetle, sonra bunu bağırarak söyledi, bir uyan çığlığıydı. “Dışan çık! Çabuk ol!”

Askerler duman ve gölgelerin ortasında kalmış kalabalığı hunharca zorluyordu, hareket etmeyenleri dövüyorlardı. Miranyüiin feıyadı sanki herkes içinmiş gibi panik yarattı. Birisi,

“Cinayet! General öldürüldü!” diye bağırdı ve birden insanlar kapılara yığıldı, artık kimse kapılan kapatamazdı.

Sonra Seth'i gördü!

Gölge gibi köşeye sinmişti. Alexos'u bulmuştu. Çocuk maymuna sanlmış, duvara yaslanarak çömelmişti, olanlardan habersizdi. Seth çocuğu yakaladı ve kapılara doğru sürükledi.

Miran/nin maskesi kopmuştu. Hermia maskeyi fırlatıp attı ve Mirany'yi General'in çevresinde toplanmış askerlere doğru çekiştirdi. “Tutun onu!”

Askerlerden biri Mirany'yi kolundan yakaladı. Hermia çömeldi, soluğu kesilmiş gibiydi. “Ölmüş mü?” Sesi korkudan kısılmıştı.

“Hayır.” Şifalı Bitki Uzmanı başını kaldınp baktı. “Bıçak zırhına gelmiş ve yana kaymış.”

Sonra Argelin’in fısıltı gibi çatlak sesi duyuldu. “Kapılan kapatın! Müzisyeni bulun! Bulun onu!”

Mirany kımıldandı. Kolunu kanırtarak kurtardı, ok gibi Archon’un tabutuna doğru koştu, Dokuzlar’ın bozulan çemberine girdi. Bir kısmı maskesini çıkarmıştı. Chryse dehşet içinde ona bakıyordu.

“Mirany...”

“Kapa çeneni!”

Archon’un köleleri hâlâ orada oturuyorlardı, kendilerinden geçmiş haldeydiler. Zebra derisi sedirlerden birinin üzerine çıktı ve avazı çıktığı kadar bağırdı. “Dinleyin! Beni dinleyin!”

Curcuna kısacık bir an için kesildi.

“Argelin haindir!” Kalabalığa doğru bağırdı. “Argelin ve Sözcü Tann’ya komplo kurdular! Yeni Archon’u kendileri se-

geçekler, onu kendileri kontrol edecekler! Yeni Archon doğru aday olmayacak!”

“Susturun şunu!” Kükreme Argelin’den geldi. Doğrulmaya çalışıyordu, adamları çevresinde bir duvar örmüşlerdi. Mirany’ye doğru ilerliyorlardı, Mirany derin bir soluk aldı ve eller onu yakalayıp aşağıya çekip sedire yapıştırmadan, “Bunun doğru olduğunu biliyorum! Tann benimle konuştu!” demeyi başardı. Mızraklar yüzüne doğru tutulmuştu.

Büyük bir cesaretle karşı koydu. “Bana dokunamazsınız.”

Argelin yavaşça eğildi. Acıdan bembeyaz olmuş pürüzsüz yüzü ona bakıyordu, saçlan terden sırılsıklamdı. “Tann adına, Leydi. Bir sözcük daha söyleyecek olursan boğazını kendi ellerimle keserim.”

Ani bir sessizlik içinde askerler birbirlerine baktılar, şok olmuşlardı. Argelin’in yanındaki Hermia, “Lord General,” dedi.

Argelin’in gözleri öfkeden kapkara olmuştu. Büyük bir gayretle bakışlannı Mirany’den çevirdi. Yırtılmış ve çözülmüş tuniğine sıkıca yapışmıştı, Mirany kanı gördü, Argelin acıyla iç çekti. Hermia kolunu tutup döndü. “Siz!” Sesi net ve buyurgandı. “General’i güvenli bir yere götürün. Dört muhafız Leydi Mirany’yi Ada’ya götürsün. Chıyse, Rhetia, siz de

onlarla gidin. Bir dakika bile yalnız bırakılmayacak. Bir dakika bile! Anlaşıldı mı?”

Chryse bembeyaz bir yüzle başını salladı.

“Katil nerede?”

Baş muhafız koşarak geldi ve selam verdi. “Ev[1] den kaçmayı başardı, Kutsal hanımefendi ama fazla uzağa gidemez. Kent Kapılan’na adamlarımı koydum. Takviye birlikler yolda.”

Hermia’nm gözleri ateş saçıyordu. “Kent labirent gibi! Her yerde olabilir!”

“Kent’i iyi tanımıyor, Leydi. O bir müzisyen, daha önce buraya hiç gelmemişti.”

Hermia gönülsüzce başım salladı. “Peki, çocuk nerede?”

“Onunla birlikte olmalı. Nasıl kaçtıklarını kimse görmedi.”

Mirany’nin dinlediğini görünce Hermia döndü. “Götürün onu, şimdi.” Sonra hain bakışlarını Mirany’ye dikti. “Yemin ediyorum Mirany, bu yaptıklarından sonra doğduğuna pişman olacaksın!” Mirany bir an Sözcü’nün onu tokatlayacağını sandı ama Hermia dikleşti ve baş muhafıza döndü. “Kent planlannı getirin. Aramayı ben yöneteceğim.”

Hemen arkasında, adamları Argelin’i götürüyordu. Mirany dışarı sürüklenirken bir kez dönüp geriye baktı. İkisini yan yana gördü, Sözcü Argelin’e sarılmış Argelin başını Sözcü’nün göğsüne yaslamıştı. Hermia’nın omzunun üzerinden Mirany’ye bakıyordu.

Sonra Mirany dışarı çıkarıldı.

Pazar meydanı boşaltılmıştı, her taraf asker doluydu. Yüz-lerceydiler, merasim adımlarıyla geliyorlardı. Alelacele ateşler yakılmıştı. Mirany çevresine bakındı. Seth neredeydi? Hâlâ birlikte miydiler? Hâlâ birlikteyseler Alexos’u Kent’te bir yere saklayabilirdi, değil mi, yoksa teslim mi ederdi? Oblek neredeydi? Tanınması o kadar kolaydı ve o kadar umursamazdı ki. General’i öldürdüğünü mü sanıyordu acaba? Yoksa başaramadığı için kendine kızarak bir yerlere sinmiş bekliyor muydu?

Hızla ana kapılar açüdı. Baş muhafız Mirany ve diğerlerini dışan çıkardı, peşlerinden gelen muhafızlar her gölgeye dikkatle bakıyordu, mızraklar parlıyordu. Meşalelerin titrek alevlerinde bir tahtırevanın beklediğini gördü. Baş muhafız perdeleri açtı. “İçeri girin, Leydi. Size ben eşlik edeceğim.”

Mirany yalvaran bakışlarını sessizce Chıyse’a çevirdi. Chryse, “Ben eşlik ederim,” dedi.

“Üzgünüm Leydi, elinizden kaçıracak olursanız yaşamımla öderim. İkinci tahtırevana binin, lütfen.”

Mirany tahtırevana bindi, muhafızdan mümkün olduğunca uzak kalmaya gayret ederek kırmızı saten yastıklara oturdu. Muhafız karşısına oturdu, pencereden adamlarına emir verdi. Tahtırevan kalktı, önce sallandı sonra düzeldi, Mirany hareket ettiklerini hissetti. Köprüye doğru çok iyi bildiği sallantılı yolculuk başladı.

Mirany yumruklarını ve dişlerini sıkmıştı. Bütün vücudu gerilmişti, her tarafı ağrıyordu. Yavaşça gevşeyerek yumruklarını açtı, sıcak karanlığa gömüldü, top gibi kıvrıldı, keten gömleğini yüzüne çekti.

Muhafız mahcup bir biçimde başım pencereye doğru çevirdi.

Başaramamışlardı. Diğerleri yakalanacak ve öldürülecekti. Kendisiyse, o gece Tanrı’ya ihanet etmenin cezasını çekecekti. Diri diri Archon’un mezarına gömülecekti. Artık kimsenin onu kurtarması da mümkün değildi.

Titredi, korkudan ter içinde kalmıştı. Olayın şokunu üzerinden atamamıştı, maymunun sıçraması, Oblek’in bıçağını çekişi, müthiş sevinci gözlerinin önünden gitmiyordu. Sonra birden, karanlıkta yanan titrek bir ışık gibi gölgelerin arasında Seth’i görmüştü.

Ama yakalanırsa o da ölecekti.

Sonra ağlamaya başladı, baş muhafız ruhsuz bir halde pencereden dışarı bakarken, ellerini yüzüne kapatıp hıçkıra hıçkıra ağladı.

“Sola. Sol tarafa!” Seth Alexos’u kapıdan içeri itti ve kapıyı çarparak arkasından kapattı, kapı menteşelerinden sarsıldı. Karanlıkta Oblek’in

zorlukla aldığı soluklar duyuluyordu, hırıltılı solukları bütün geçidi dolduruyordu.

İri yan adam duvara yaslanıp durdu. “Soluk... soluklan-malıyım...”

“Sen soluklanırsan,” diye tersledi Seth, “hiçbirimiz bir daha soluk alamayız. Dinle!”

Kapılar çarpılıyordu. Muhasebe salonunun döşeme taşlarında koşan çizme sesleri, çekilen masa gıcırtılan, oraya buraya fırlatılan ölçek ve ağırlıkların gümbürtüsü duyuldu. “Yukandalar. Kapının kilitli olduğunu gördüklerinde başka bir yoldan gelecekler, çok kalabalıklar.” Karanlıkta Seth’in iri yan adama bakan gözleri öfke kıvılcımlan saçıyordu. “Tann aşkına şu aptal aklını neden kullanmadın? Daha iyi hazırlanman gerekirdi! Destek olacak birilerini bulsaydm, kalabalığın arasına yerleştirseydin. Ordudan güçlü birini bulsaydm, General’in yerine geçmek isteyen çoktur. Hepsinden önemlisi kaçma planı yapsaydın!”

Oblek’e ait olan iri yan karaltı başını kaldırdı. Sesi hırıltılı bir fısıltıydı. “Kendini çok akıllı sanıyorsun. Senin şeye bile cesaretin yoktu...”

“Seni kalabalıktan ben kurtardım, bunu unutma!” Seth öfkeden titriyordu. “Onu da! O kadar korkmuştun ki bir saniye bile düşünmeden çok kıymetli Archon’unu bırakıverdin!”

“Yemin ederim ben...”

“Kendine sakla! Mirany’ye ne oldu? Onun nasıl kaçacağını sandın?” Umutsuzluktan o kadar perişandı ki, öfkeyle avucunu taş duvara vurdu. Alexos ayağa kalktı ve kaşlarını çattı. “Seth, yapma. Eno’yu korkutuyorsun.”

Maymun hâlâ kucağındaydı. Başka hiçbir şey onu ilgilendirmiyordu.

Seth homurdanarak doğruldu ve yürümeye başladı, arkalarından gelip gelmemeleri umurunda değildi. Bu işe tekrardan kesinlikle bulaşmaması gerekirdi. Kendini bir kum denizinde boğuluyormuş gibi hissetti, çabaladıkça daha derinlere batıyordu ve artık soluk alamıyor etrafım göremiyordu. Durdu ve arkasını döndü. “Onu bulmalıyız. Bulup kurtarmalıyız.”

• Oblek böğrünü tuttu. “Aklı çalışan bir tek sensin.” İri yan adam kolundan destek alarak doğruldu, pazar yerinde muhafızlarla yaptığı dövüşte yaralanmıştı. “Ama henüz kendimizi kurtaramadık.”

Yanıt verircesine ileride bir kapı tıngırdadı. Seth bir küfür savurdu, sağa döndü ve koridordan doğruca nakkaşlann odalanna doğru koşmaya başladı. Koridorun sonuna gelince el yordamıyla merdivenleri aradı ve buldu, çatıdan akan bir şey yüzünden yağlı gibiydiler.

Alexos hemen arkasındaydı. “Merdivenler nereye gidiyor?” “Aşağıda eski parşömen parçalannın yakıldığı bir oda var. Büyük bir finn. Belki, oraya girebilirsek...”

Seth iyice karanlıktaydı, merdivenler tehlikeliydi. Yukarıdan Oblek’in hırıltısı duyuldu. “Belki biz içindeyken finnı yakarlar. Onları büyük bir dertten kurtarmış oluruz.”

Aşağıya indiler. Kapkaranlıktı, ağır bir duman ve kül kokusu vardı.

Maymun incecik bir ses çıkardı. Seth söylendi. “Sustur şunu!” Ama Alexos durdu, hemen Seth’in omzunun arkasın-daydı. “Bu bir uyan. Burada biri var.”

Salon rutubetli ve serindi. Kubbeli çatının altındaydılar, kilden boru ağlan kanal ve bacalann içinde kördüğüm olmuştu.

Su damlıyordu.

Seth bekledi. Sonra seslendi. “Kim var orada?”

Sesi soğuk ve karanlık boşlukta yankılandı.

Bir anlık sessizlikten sonra Oblek’in terli ve iri yan cüssesini arkasında hissetti. Duyduğu hışırtıdan müzisyenin bıçağını kılıfından çıkardığım anladı.

“Onu yerine koy, efendi,” dedi sakin bir ses, hemen sol taraftan geliyordu. “Sanınm yeterince zarar verdi.”

Alexos derin bir soluk aldı ve geriledi. Korkmuş görünüyordu, sanki dönüp kaçacak gibi bir hali vardı. Oblek çocuğu tuttu. “Kimsin sen?”

Seth kim olduğunu çoktan anlamıştı.

Yatağında yatan Mirany gözlerini sildi.

“Neredesin? Şimdi neredesin? Neler olduğunu, Oblek’in ne yapmaya kalkıştığını *bilmiyor musun*? Madem istemedin, neden ona engel olmadın?”

Tanrı kendine tapanlardan sorumlu değildir.

Yanıt o kadar net gelmişti ki soluğu kesilir gibi oldu. Pencerenin önünde duran Gaia dönüp baktı. Mirany çabucak gözlerini kapattı ve hareketsiz yattı.

“Kurtuldular mı? Kaçabildiler mi?”

Karanlık bir yerde. Yerin altında bir yerde. Her taraf asker dolu.

“Seth yanında mı?”

Mirany, korkuyorum. Burada gölgem var. Tannlar’ın gölgeleri olmamalı, değil mi?

Kapı açıldı ve Rhetia içeri geldi. Başıyla bir işaret yaptı ve Gaia tuniğinin eteklerini sürüyerek dışan çıktı. Kapının önünde

sessizce konuştular. Mirany kendisine baktıklarını biliyordu. Gözlerini hiç açmadan usulca sordu. “Bize yardım etmek zorundasın. Bütün bunları senin için yaptık, bana sen söyledin diye yaptık ama her şey ters gitti. Bize yardım etmek zorundasın.”

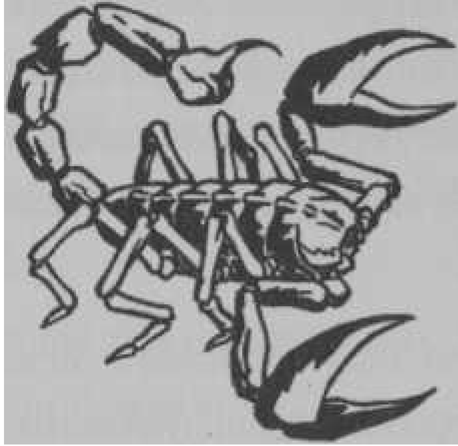
Bir çocukla konuşur gibi, sözcükleri tane tane söylediğini fark etti. Sanki Tann değil, yalnızca Alexos’muş gibi konuşuyordu. Belki de öyleydi. Artık ne düşüneceğini bilmiyordu.

Yanıt yoktu. Öylece yatıp bekledi ama yanıt gelmedi. Rhetia içeri geldi, pencerenin yanma oturdu ve uçsuz bucaksız denizi seyretmeye başladı.

Mirany dudaklarını yaladı.

Elini incecik çarşafların altından çıkarıp masaya doğru uzattı ve küçük meyve bıçağını buldu.

Parmaklan dikkatle bıçağın sapını kavradı.

Mirany kaderini öğrenmek için geliyor

Kreon ağır ağır doğruldu ve beyaz bir örümcek gibi ortaya çıktı. Hepsinden bir baş uzundu, tepelerinden bakıyordu, tuhaf, renksiz gözleri Alexos'un üzerine sabitlenmişti.

"Sen misin, kardeşim?" diye fısıldadı. "Gerçekten sen misin?" Maymun, Alexos'un sırtındaydı, minik elleriyle saçlannı çekiyordu. "Ben Archon'um," dedi yalnızca.

"Başka bir şey daha var."

Alexos korkmuştu. "Seni tanıyor muyum?"

Kreon çarpık gülümsemesiyle gülümsedi. Ama bir çatırtıyla yukarı baktı, yukarıdaki salonda bir kapı gıcırdayarak açılmıştı. "Yardıma ihtiyacımız var," dedi Seth çabucak.

Zor bir andı. Albinonun bağırması yeterliydi. Ama bunun yerine başını salladı ve hızlı bir biçimde döndü. "Bu taraftan. Çabuk."

Her adımda yerden kül bulutlan yükseliyordu, soluk aldıkça boğulacak gibi öksürüyorlardı. Kubbeli salondan geçip son fınn haznesine, kınk dökük ve kullanılmayan geniş tuğla binaya

doğru koştular. Kreon çinilerin üzerine tırmandı ve sürünerek harabeye girdi. Dip tarafta sağlam bir duvar yollarını kesti ama duvarın üzerinde bir yere dokununca bir kapı açıldı, o zaman tahtanın boyanarak tuğla görünümü verildiğini gördüler.

"İçeri."

Birer birer, önce Seth arkasından Alexos tırmandı. Karanlıkta maymunun küçücük bedeni ayaklarına dolandı. Oblek içeri girdikten sonra Kreon kapıyı kapattı ve kilitledi, ön taraflara doğru sıkıştılar. "Burası benim krallığım," dedi Kreon. "Burada gördüklerini kimseye söylemeyeceğine yemin et, kâtip. Hepiniz yemin edin."

"Yemin ederim," diye sabırsızlanarak tısladı Seth ve yukarıdan gelen seslere kulak kabarttı.

“Şişman adam.”

Oblek iç çekti. Seth onun tartışamayacak kadar yorgun olduğunu tahmin etti. “Evet. Evet. Oracle’ın üzerine.”

“Ben de,” dedi Alexos ama Kreon başını iki yana salladı. “Tanrılar yemin etmez, kardeşim. Bunu unutma.”

Döndü ve yürümeye başladı, diğerleri elleriyle mağaranın taş duvarlarına tutunarak peşinden ilerlediler. Seth önüne gelen bir taşa tekme attı ve nerede olduklarını çıkarmaya çalıştı. Doğu tarafı, ya kâtiplerin binasının ya da kölelerin sefalet içinde yaşadıkları baraka blokların altı olmalıydı. En azından iki kademe derinlikteydiler.

Kendi ayak sürümelerinden başka ses yoktu. Koridor ikiye ayrılıyordu. Karanlıkta birden fazla dönemeç olduğunu gördü, mezarların başlangıç bölümü bile olabilirdi sonra zeminin dik eğimli olduğunu fark etti. Kreon rahatlıkla ilerliyordu, alışık olduğu köşelere tutunuyor, hiç tökezlemiyor alçak yerleri biliyor ve başını eğerek geçiyordu. Karanlıkta kimin görmeye

ihtiyacı var, diye düşündü Seth, bir an endişelerinden sıyrılır gibi oldu. Ta ki Mirany’yi, Çakal’ı ve en sonunda bağnna saplanan bir bıçak acısı gibi babasını, kapıyı açıp oğlunun neden hâlâ gelmediğini merak ederek dar sokaklara bakan babasını anımsayıncaya kadar.

Bu düşünceleri aklından hemen attı. Mirany önemliydi. Onu kurtarmaları gerekiyordu.

Kreon onlan sağa doğru götürdü, alçak bir kemerin altından geçerken dizlerinin üzerinde emeklemeleri gerekti. Oblek takılınca homurdandı ve onu çekmek zorunda kaldılar. Bu bir su yolu olabilirdi. Ayağa kalkınca Seth ellerinin ıslandığını fark etti. Su muydu acaba?

İki dönemeç geçip kırk basamaklı merdivenleri indikten sonra Kreon durdu ve onlara döndü.

“Burası.”

Eğildi, küçük bir lamba alarak yaktı, lambanın alevi parladı sonra mavileşti ve solgun ışık beyaz teninin ana hatlarını belirledi. Arkasında bir kapı vardı.

Çok büyük bir kapıydı, tepesi görünmüyordu, bakıra benzer bir metalden yapılmıştı. Üzerinde boyaları soyulmuş manzara resimleri vardı. Seth lambanın titreşen alevlerinde kayıp Tannlar'ın yüzlerini, şairlerden başka kimsenin anımsamadığı kır manzaralarını, mitolojik dönemin aşk ve savaş öykülerini görür gibi oldu.

Seth dokunmak için elini uzattı ama albino onu bir dirsek darbesiyle kenara itti. Boynunda asılı duran küçük bir anahtarı çıkarıp gösterdi. Yüzünde çarpık ve pis bir gülümsemeyle anahtarı deliğe soktu ve çevirdi.

Sonra büyük bir çaba harcayarak kapıyı sonuna kadar açtı.

"İşte benim krallığım," dedi.

Bu kez Mirany uyudu. Bütün gece. Bu kendini çok daha iyi hissetmesine sebep oldu. Her ne kadar banyo için bile odasından çıkamıyor ve sürekli Dokuzlar'dan biri başında nöbet tutuyor olsa da, kendini çok daha iyi hissediyordu. Akşam üzerine doğru kristal sürahideki soğuk sudan içti, buz gibi su ağzında limon tadı bıraktı. Bardağın üzerinden Rhetia'yı gözledi.

Uzun boylu kız dizlerini kıvırmış, pencere pervazına uzanmıştı. Suratı asıktı, siyah saçları dağılarak yüzüne dökülmüştü. Ada'nm ilerisinde masmavi gökyüzü, sıcak bir boşluk uzanıyordu.

Mirany'nin baktığını hissederek döndü. "Aklını kaybetmiş olmalısın," diye mırıldandı.

Mirany yanıt vermeden önce suyunu bitirdi. Sonra kupayı masaya koyup tekrar doldurdu, özellikle ağırdan alıyor, bir plan yapmaya çalışıyordu. Evden çıkmanın bir yolunu bulmalıydı. İlk plan buydu.

"Neden?" diye sordu.

Rhetia aniden döndü. "General'i öldürmek için düzenlenen komplonun bir parçası olmak!"

"Onu ben yapmadım."

"Bir de Hermia hakkındaki o saçmalıklar!" Küçümser bir ifadeyle gülümsedi. "Tamam, Ada'nm en iyi Sözcü'sü olmayabilir, hatta bana soracak olursan bazen hükümleri son derece saçma ama senin onun yerini

almak istemen...” Dik dik Mirany’ye baktı. “ Bu kadar cesaretli olabileceğini hiç düşünmezdim.”

Mirany omzunu silkti, elbisesinin altına sakladığı küçük bıçağı yokladı. “Plana göre sanırım ben gittikten sonra Taşıyıcı sen olacaksın.”

Kız durgun denize baktı. “Öyle olacağından eminim,” dedi mağrur bir ifadeyle. Sonra Mirany’ye döndü. “Yalnızca plan derken neyi kastettiğini bilmiyorum.”

“Yalancı.” Rhetia’nın şaşkınlığına aldırmadan Mirany kalktı ve pencereye gitti. “Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Sen başından beri Hermia’nm küçük casusuydun. Bu odaya gelip Archon’un bana yazdığı notun parçalarını alan ve doğruca Hermia’ya götüren şendin. Oblek ile Alexos’un Tapınak’ta saklandığım ona ihbar eden de şendin! Sana kayalardan aşağı atlamanı söylese gözünü kırpmadan yaparsın.”

Rhetia’nm bakışları buz gibiydi. Ayağa kalktı. Mirany’nin yüzüne şiddetli bir tokat patlattı. Mirany şaşırdı, sendeledi, eli yanağına gitti.

“Başlangıç olarak bu kadarı yeter,” diye parladı Rhetia. “Ben kimsenin casusu değilim, özellikle Hermia’mn hiç değilim. Yerlerde sürünüp kimsenin mektup parçalarım toplamam, senin hakkında bile olsa kimseye dedikodu yapacak kadar seviyemi düşürmem. Şnndi söyle bakalım bu düşünceleri nereden edindin!” Mirany derin bir soluk aldı. O kadar şaşırmıştı ki bir an konuşamadı. Onu en çok şaşırtan da Rhetia’nm küçümseyen sözlerinin geçek olmasıydı. Son derece gerçekti.

Sersemlemiş bir halde yatağına oturdu. “Sen olmalısın. Tapmak konusunu birkaç kişi biliyordu. Seth...”

“Seth senin birlikte kaçtığın kâtip değil mi?”

“Evet. Bir de Chryse, tabii. Ona söylemek zorundaydım çünkü...” Birden sustu, huzursuz olmuştu. “Sonra Chryse hepsini sana anlattı ve ...”

Rhetia güldü. “Şu küçük budala! Onunla konuşurken gö-rünmektense ölmeyi tercih edeceğimi biliyorsun değil mi?” “Yani konuşmadın mı?..”

“Zamanımı harcamazdım.”

Uzun süre bakıştılar. Sonra Mirany duyulur duyulmaz bir sesle konuştu. “İnanmıyorum... *Chryse* O bir şey bilmez... o kadar aklı yoktur. O yalnızca kıkırdayıp duran bir ahmak...”

“Belki de o kadar ahmak değildir.” Rhetia gelip yanma oturdu. “Sana benim söylediğimi söylemiş olduğuna inanamıyorum. Küstah kız!”

Mirany konuşamayacak kadar yıkılmıştı. Chryse onun arkadaşıydı, buradaki tek arkadaşıydı. İkili oynaması mümkün değildi. Sırrım Rhetia’ya anlattığını söylemişti, şimdi de Rhetia inkâr ediyordu. Mirany yavaş yavaş ikisinden birine inanması gerekiyorsa bunun hiç sevmediği uzun boylu ve kibirli kız olması gerektiğini düşünmeye başlamıştı. Bunun da anlamı...

“Emin misin...” diye söze başladı ama Rhetia sözünü kesti.

“Her dakika Hermia ile birlikteydi.”

“Öyle mi?”

“Sen gelmeden önce bile. Bazılarımız gözümüzün önünde olanlan fark ederiz.”

Mirany şaşırmıştı. “O halde Hermia ile Argelin’i de biliyorsun! Madem o kadar akıllısın neler planladıklarını da...”

Rhetia omzunu silkti. “Olabilir.” Gözlerini ellerine dikmişti, dalgın dalgın yumruklarını açıp kapıyordu. Sonra döndü. “Mirany, Oracle’a yapılan şu komplo saçmalığı...”

“Hepsi doğruydu.”

“Yani Tanrı seninle konuşuyor mu? Asla inanmam.”

“Konuşuyor.” Mirany oturduğu yerden fırlayıp bağırmak istiyordu ama Rhetia ile sakin konuşması gerektiğini biliyordu. Derin bir soluk aldı ve ciddi bir ifadeyle konuştu. “Bizim bulduğumuz çocuk gerçek Archon. Yeıyüzündeki Tann. Büyük bir haksızlık yapılmak üzere, ben ortadan kaldırılınca önlerinde hiçbir engel kalmayacak. Tabii sen görevi üstlenmezsen.”

“Ben mi?” Rhetia buz gibi bir kahkaha attı. “Unut bunu. Ben Taşıyıcı olacağım.”

Umut yoktu. Gerçi o kahkahada inandırıcı gelmeyen bir şeyler hissetmişti. Mirany doğruldu. “Rhetia, beni Oracle’a götür.”

“Mümkün değil...”

“Beni Oracle’a götür. Söylediklerimi sana kanıtlayacağım.”

Rhetia’nm yanıt vermesine, hatta başını kaldırmasına fırsat kalmadan kapı açıldı ve Hermia geldi.

İkisi de hemen ayağa kalktılar.

Hermia maskeliydi, üzerinde Sözcü’nün rütbesini simgeleyen giysiler vardı. Mirany maskenin göz deliklerinden gözlerinin parladığını gördü. Arkasından Dokuzlar geliyordu ve hepsi kendi özelliklerini simgeleyen maskeleri takmışlardı.

Hermia, “Rhetia,” diyerek Saki maskesini uzattı. Rhetia duraksadı ama yalnızca bir saniye sürdü. Sonra maskeyi çabucak yüzüne geçirdi ve yanm dairedeki yerini aldı. Gülümseyen altın yüzler Mirany’nin etrafını sardı, Chryse’ın maskesi de diğerleri gibi altındı ve diğerleri gibi gülümsüyordu. Mirany öfkeli ve suçlayan bakışlarla bakıyordu.

“Sana güvendim,” diye tısladı. “Arkadaşım olduğunu sandım!”

Chryse’m sesi boğuktu, kibirliydi. “Ah, mantıklı ol Mirany. Neyin doğru olduğunu düşünmek zorundaydım.”

“Kim için doğru olan!”

“Yeter!” Sözcü elini kaldırdı, sonra ayin kurallarına göre bir umutsuzluk işareti yaptı. “Çember kırıldı. Dokuzlar meclisi toplandı ve kararını verdi, şimdi sen kaderinin ne olduğunu öğreneceksin.”

Mirany zaten biliyordu. Herkes biliyordu. Başını kaldırdı ve dimdik durmaya çalıştı. Babasının Milos’taki odasında oturdu-

ğunu ve kızının son mektubunu okuduğunu düşününce soluğu kesilir gibi oldu ama dudaklarını sıktı.

“Sen Oracle’a ihanet etmekten suçlusun. Güneş battıktan sonra bu odadan alınıp diri diri Archon’un ebedî mezarına gömüleceksin. Havasız, susuz kalacak, Tann’mn arzu ettiği gibi yavaş yavaş, acı çekerek öleceksin.

Öldükten sonra ruhun acılar içinde çölde dolaşacak, güneşten kavrulacak, rüzgârdan savrulacak. Asla huzur bulmayacaksın. Yağmur Kraliçesi’nin bahçesinden asla su içemeyeceksin ve ailen adını yüreklerinden silecek.”

Uzakta bir martı çığlığı duyuldu.

Birbirine benzeyen sekiz yüz acımasızca gülümsedi.

Onlar gittikten sonra Mirany yatağına oturdu. Elleri ve kollan terden sırılsıklam olmuştu, bacakları titriyordu.

Rhetia maskesini çıkardı ve kapının hemen arkasında tuhaf bir sessizlik içinde durdu. Konuştuğunda uzun boylu kızın sesi öfkeliydi, sanki zayıflıktan nefret ediyor gibiydi.

“Seni Oracle’a götüreceğim,” dedi öfkeyle. “Ama şu kanıt Mirany, sağlam olsa çok iyi olur.”

Kopya krallığı

Oda çok büyüktü.

Her iki yandaki duvarlar karanlığa karışarak kayboluyordu. Seth kapının yanındaki duvarı yoklayınca sert kaya olduğunu fark etti, doğal bir yer altı mağarasıydı, taşların arasında kuvars kristalleri parlıyordu. Duvarlardan filizlenmiş gibi fırlayan kristallerin keskin kenarlı ve yontulmuş yüzleri pembe ve beyaz ışıltılar saçıyordu. Mağaranın içi ışıl ışıldı.

Ve saray gibi döşenmişti.

Kreon uzun adımlarla yürüyerek bir lamba daha yaktı, sonra bir tane daha. Sarı ışığın saçtığı yıldızlar harika boyanmış sedirleri, yatakları, koltuklan ve masalan aydınlattı. “Beğendiniz mi?” diye sordu. “Hepsi benim tasanmım.”

Alexos maymunu kucağından bıraktı, hayvan çığlıklar atarak, hoplayıp zıplayarak portakal dolu kâsenin üzerine sıçradı. “Evet,” dedi, “çok güzel görünüyorlar.”

Oblek perişan bir halde sedire yığıldı. “Tanrım, bir hafta uyuyabilirim. Burada güvende miyiz? Bu arada bütün bunları nereden çaldın?”

“Çalmadı.” Alexos kâseden bir portakal alıp Seth’e attı. “Görmüyor musun? Kendi yapmış.”

Seth portakalı yakalayınca şaşkınlıktan soluğu kesilir gibi oldu. Hafifti ve içi boştu. Papirüsten yapılmıştı, ıslatılmış, yumuşatılmış, hamur haline getirilmiş ve biçimlendirilmişti. Sahteydi.

Sonra birden bütün mobilyaların kâğıttan yapılmış olduğunu fark etti. Kâtiplerin her gün kırıştırıp yakılması için büyük bir bidona attıkları milyonlarca karalanmış kâğıt, not, dosya ve rapordan yapılmışlardı. Yakından bakınca masaların atölyelerden çalınan ufak tefek boyalarla boyandığını, üzerlerinde asılı tabloların mezar ressamlarının eserlerinin basit birer kopyası olduğunu gördü. Hiyeroglifler ve süsler hatalarla dolu, hiçbir anlamı olmayan karmaşık harflerden oluşmuştu, yaldızla sulandırılmışlardı. Parşömen tomarından sehpalardan birini kaldırıp

bakınca, boyanın altında özgün papirüs yazılarını gördü, hayalet gibi görünen bir aile tarihçesiydi.

Kreon çember şeklindeki taşıyıcının üzerindeki lambaları teker teker yaktıktan sonra, sırt kısmı kanatlarını açmış bir akbaba şeklinde olan koltuğa yaslandı. “Hepsi benim,” dedi gururla kolunu sallayarak. “Hepsi kopya. Gerçeklerin gölgesi. Bütün Archon’lann mobilyaları, onlarla birlikte mezara giden kâhinlerin, papazların, nezaretçilerin, generallerin her parçasını kopyaladım. Atılmış küçük döküntülerden kendime zengin bir dünya yarattım.”

“İnanılır gibi değil.” Seth özenle yapılmış taburelerin, yelpazelerin, kedi heykellerinin ve atların arasında dolaştı. Büyük bir asker heykelinin altına gitti, siyah sopası ile dimdik durmuş, gözlerini olmayan bir manzaraya dikmişti.

Alexos da keşfe çıkmıştı, boğuk ve büyülenmiş sesi karanlıktan geliyordu. “Burada vazolar, çömlekler ve tabaklar var, hepsi kâğıttan. Bak, Seth gel de bunu gör!”

Seth uzun boylu, leyleğe benzer kuşların arasındaki tozlu koridordan yürüdü.

Archon mağaranın önünde büyük basamakların altında duruyordu. Tepesinde süslü bir perde vardı, altın rengine boyanmıştı, fenerlerin ışığında parlıyordu. Arkasında bir ateş yanıyordu, rahatlatıcı, çıtırdayan bir ateş ve üzerinde şişe geçirilmiş et asılıydı. Havaya et kokusu yayılmıştı.

Seth yutkundu. Birden açlıktan ölmek üzere olduğunu fark etti. Döndü ama Oblek çoktan arkasındaydı. Seth’i kenara iterek, el yordamıyla girişi buldu ve Kreon’un gelmesine fırsat kalmadan tencerelerin tavaların arasında aranmaya başladı. Albino güldü. “Şişman adam, merak etme. Bana çok sık konuk gelmez ama gelenleri de aç bırakmam.”

Kurutulmuş soğuk koyun etiyle meyve yediler, bir miktar kurumuş tatlı patates de vardı. Kreon paslı bir bıçakla eşit olarak böldü ama fazla değildi, ne var ne yoksa yiyip bitirdikten sonra bile Seth’in karnı doymamıştı. Çok da susamıştı.

Alexos uyudu, Kreon eski bir pelerin getirip üzerini örttü. Oblek de yattı ve ayaklarını havaya kaldırdı. “Tanrım, çok yoruldum. Saat kaç?”

Seth’in hiçbir fikri yoktu. “Gece yarısını geçmiş olmalı.” “Şafak sökmek üzere.” Albino ateşin yanma çömeldi, uzun beyaz saçlan dağılmıştı. “Burası benim vatanım ve burada gündüz yoktur. Uyuyun. Güvendesiniz. Yukarı çıkıp neler olduğuna bakacağım.” Ayağa kalktı ve konuklarına yukarıdan baktı. “Çok aptalca bir plandı,” dedi usulca.

Bir an için son derece yaşlı göründü, sesi yankılanarak yok oldu.

Sonra karanlıkta gözden kayboldu. En ilerideki kapının kilidini açtığını duydular.

Kreon gittikten sonra Seth, “Birimiz uyanık beklemeliyiz,” diye fısıldadı.

Ama Oblek çoktan horluyordu. Seth yüzünü ekşiterek adama baktı. “Anlaşılan o ben olacağım,” dedi yüksek sesle.

Ve gözlerini kapadı.

Gözlerini açtığında müzik sesi geliyordu. Hiçbir şey değişmemiş görünüyordu ama guruldayan midesinden ve tutulmuş kaslarından saatler geçmiş olduğunu tahmin etti. Oturdu.

Oblek bir müzik aleti bulmuştu. Üzerinde telleri olan bir tahtaydı, daha önce böyle bir şey görmemişti. İri yan adam büyük bir sabırla aleti akort etmeye çalışıyordu, bir yandan da söyleniyor ve şikâyet ediyordu, Alexos yanında bağdaş kurmuş sabırsızlanıyordu.

“Hâlâ olmadı mı Oblek?”

“Sabırlı ol, Archon. Az kaldı.”

Oblek yemek kalıntılannı atıştıran Seth’e baktı. Sonra çalmaya başladı. Aletin sesi çok güzeldi, mağaranın boşluğunda yankılanıyordu. Seth binlerinin duymasından korktu, tünellerde mutlaka onlan aramaya gelenler olmalıydı ama Alexos mest olmuştu, maymun bile kıpırdamadan oturuyordu. Yumuşak bir melodiydi, ninniye benziyordu. Oblek gözlerini kapamış ve sesi çok değişmişti. Seth büyülenmiş gibi seyretti. Bu herkesin

gözlerinin önünde Argelin'i öldürmeye kalkışan adamdı. İnsanlar nasıl bu kadar çabuk değişebiliyorlardı?

Müzik bitti. Alexos, "Sesin her zamanki gibi pürüzsüz, Oblek," dedi.

"Teşekkürler eski dostum. Sesim pürüzsüz ama şarkılar değil. Şarkılar artık gelmiyor."

Çocuk kapkara gözleriyle ona baktı. "Archon olduğum zaman ararız. Hepimiz. Şarkıların nerden geldiğini buluruz. Hoşuna gider mi Oblek?"

Oblek çocuğa baktı. Bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra usulca, "Gider tabii Archon," dedi.

İkisi de deliydi. Seth doğruldu. Konuştuğunda sesi oldukça sertti. "Kreon nerede?"

"Gelmedi." Oblek telaşla döndü. "Bizi ihbar eder mi dersin?"

"Bilmiyorum. Sanmıyorum. Ama burada oturup bekleyemeyiz."

"Bir süre kalabiliriz. Eğer bizi..."

Seth kızdı. "Mirany'yi unutuyorsun. Bu gece onu diri diri gömecekler! Bir şeyler yapmamız gerek."

Oblek dilini şaklattı. Sonra, "Yapacak bir şey yok," dedi. "Her tarafta muhafızlar olacak." Dokunaklı ve umutsuz konuşmuştu, hepsi de haklı olduğunu biliyordu.

"Yine de şansımızı deneyeceğiz!" Seth kızdı. "Hepsi senin hatan!"

Oblek hiçbir şey söylemedi, hak veriyor gibiydi. Kırmızı Çiçekler Evi'nde yaşanan felaket yatıştığından beri adam küçülmüş ve tuhaf bir biçimde yaşlanmış görünüyordu. Alexos küçük kolunu adamın kat kat ensesine doladı. "Her şey düzelecek, Oblek," diye fısıldadı.

İri yan adam çocuğa baktı. Sonra mınldandı. "Sen öyle diyorsan, eski dostum."

Sesleri mağaranın geniş boşluklarında yankılanıyor, birkaç dakika sonra tuhaf boğuk homurtular halinde geri dönüyordu. Seth sabırsızlanarak döndü. "Nerede bu adam?"

Karanlıklardan maymunun heyecanlı bağırması duyuldu, mutlu bir sesti. Alexos yerinden fırladı. “Eno su buldu.”

Seth lambalardan birini kaptığı gibi sesin geldiği yere gitti. Tuhaf mobilya koleksiyonunun ötesindeki büyük mağara karanlıktı, duvarlar giderek daralıyordu. Gölgesi arkasından kaya çıkıntılarının üzerinde siyah bir leke gibi görünüyordu. Bir süreden beri arka planda bir ses duyduğunu şimdi fark ediyordu, çözülüp parçalanarak tanıdık damla seslerine dönüşüyordu. Birkaç adım sonra yüzeye fırlamış bir kaya parçasının önüne geldi ve gözlerine inanamadı.

Duvarlardan su akıyordu, aktığı yerde soluk turuncu renkli bir çamur tabakası ve yemyeşil yosun birikintisi oluşmuştu. Yaprakların ve eğrelti otlarının arasından küçük bir derecik gibi sızıyor ve Kreon’un etrafa koyduğu tencere, tava ve testilerin içine doluyordu. Dört bir tarafta, yosun, taş ve kaya çıkıntılarının üzerinde asılı, lambanın ışığında parıldayan ve kıvılcımlar saçarak fini fini dönen ıslak altınlan gördü.

Ne çok altın!

Âdeta dili tutulmuştu, konuşmak istedi ama sesi zayıf bir gıcırtı gibi çıktı. Hemen arkasında duran Oblek uzun ve şaşkınlık dolu bir küfür savurdu.

Hepsi küçük adaklar olarak verilen parçalardı ama binler-ceydi. Broşlar, yüzükler, bilezikler, kolyeler. Küçük altın hançerler, kılıçlar, tılsımlar. Hayvan heykelleri, kuşlar, öküzler, birbirine sanlmış kuğular. Eğildi ve kumlann içinden bir avuç aldı. Küçük kollar ve bacaklar, lacivert taşından düzinelerce mineli göz, tuhaf mektuplar ve sarılmış kurdele şeritleri. Bir tanesini çekip açınca bir beddua olduğunu gördü, Tann’mn

Roton adlı birine kızmasını istiyordu, eli yanmış gibi hemen fırlatıp attı.

Oblek de bir avuç almıştı. “Tanrı adına,” diye mırıldandı, sesi sevinçten ağlamaklıydı. “Zengin olduk!”

Alexos güldü. Sudan bir miktar içmişti, şimdi de bilezikleri ve kolyeleri hem kendi kollarına ve bacaklarına hem de maymuna doluyordu, hayvan sevinçten bağırıyordu.

“Sen olmadın, Oblek. Bunlar Tann’ya yapılan adaklar. Yani bana.” Döndü. “Öyle değil mi?”

Albino köşeye yaslanmış duruyordu. Kimse geldiğini duyma-mışü. Kendine özgü yalpalayan yürüyüşüyle ileri doğru topalladı, Alexos’un tepesinde durdu. Çocuğun güzelliği yerine geliyordu, çürükleri azalmış, yaralan iyileşmeye başlamıştı. Gözleri koyu renkti, saçlan simsiyahtı. Onun canlı görüntüsünün yanında albino bir hayalet, soluk bir yansıma gibi duruyordu. “Söylediğin gibi, kardeşim. Bunlar Tann’ya yapılan adaklar.”

“Peki, ama sen nereden buldun?” dedi Seth.

“Oracle’dan. Tann’ya soru soranlann armağanlan.”

“Yani *Oracle’ı* mı soydun?”

“Soymadım.” Sınttı. “Çalmama gerek yok. Hâlâ anlamadın mı, kâtip? Ben Tann’mn gölgesiyim. Armağanlar bana atılıyor. Bu mağara Ada’nm altında. Ve *dikkatle bak, Oracle’m altında.”* Elindeki lambayı uzanabildiği kadar yükseğe kaldırdı. Mağaranın tavanında büyük bir çatlak gördüler, kayayı bölen bir çatlak, taşlann içinde bir baca gibi yükseliyordu.

Seth bir saniye sonra çatlağın altına gidip yukan baktı. Karanlıktan başka bir şey göremedi.

Rhetia hızlı hızlı yürüyor, muhafızlar arkasından onu izliyorlardı. Adamların sıkıntısını görünce Mirany hafifçe gülümsemekten kendini alamadı. Leydi Mirany’nin odasından çıkmasına izin vermek düpedüz emirlere itaatsizlik etmekti. Yaşamlarından bile önemliydi. Kesinlikle söz konusu olamazdı.

Ama yapacakları bir şey yoktu. Rhetia küçümseyen tavrıyla hepsinin hakkından gelmişti. Şimdi bomboş sokaklarda Köprü’ye doğru giderlerken ikisinin de korkudan ödü kopuyordu, nöbetçi amirine yakalanma endişesiyle sürekli arkalarına bakıyorlardı.

Rhetia, Oracle’m girişinde durdu ve döndü.

“Orada durun, hiçbir nedenle Oracle’a giremezsiniz. Anladınız mı?”

Uzun boylu adam dudaklarını yaladı. “Leydi...”

Bakışlarıyla adamı çivilemişti. “Anlaman o kadar mı zor? Yeryüzü ikiye bolünse ve dünyanın sonu da gelse, sen Kutsal Bölge’ye giremezsin!”

Adam çaresizce başını salladı.

Rhetia soğuk bir ifadeyle baktı. “Güzel. Çünkü Tann’mn gazabı tahmin edemeyeceğin kadar ağır olur. Leydi Mirany’ye gelince, onun sorumluğunu ben üstleniyorum ve onunla ben ilgileneceğim.”

Muhafız tekrar başını salladı. Hasta gibi görünüyordu. Mirany kaçacak olsa bedelini askerlerin ödeyeceğini hepsi biliyorlardı.

Rhetia arkasını döndü ve dar dönemeçli yola doğru yürüdü.

Arkasından giderken Mirany Rhetia’nm içeri ilk kez girdiğini düşündü ama kendine tam bir güvenle hareket ediyordu. Rhetia öyle biriydi. Mirany onun yeni bir yönünü görmeye başlıyordu. Keşke kıkırdayan ve işe yaramaz Chryse yerine onu tanımak için çaba sarf etmiş olsaydı. Öte yandan, eğer Chryse casussa, hiç de tanıdığı gibi değildi. Bambaşka biriydi.

Rhetia merdivenlerin başında durdu ve yukarı baktı. Bir an kararsız kaldı, Mirany hemen öne geçti. “Haydi. Taşıyıcı olacaksan sorun olmaz.”

Aşınmış pürüzsüz basamakları tırmandılar. Tepede daha önce hissettiği hafif esinti şiddetlenmişti. Serin, sert ve çırpıntılı bir rüzgâr başlamıştı. Burası sıcaklığın en az hissedildiği yer olmalı, diye düşündü Mirany. Yüzünü minnetle rüzgâra doğru çevirdi, elbisesi terden sırtına yapışmıştı.

Denizin üzeri bomboştu, küçük dalgalann köpükleri rüzgâr yönünde sürükleniyordu. Bulutsuz ufuk masmaviydi, ufuk çizgisinde kızıl bir ateş topu parlıyordu.

“Burası mı?” Rhetia kenara çekildi.

Mirany yaklaştı. “Evet.”

Taşın gölgesinde kalan çukur siyahtı. Bakarken çukurun ağzından pis havanın çıktığını gördüler, çevresinde hiçbir bitki büyümemişti ve kayanın üzeri ince bir kristal tabakasıyla kaplıydı.

Mirany diz çöktü, Rhetia da onu taklit etti. Mirany, zaman kazanmak için, “Bir adak yapmalısın,” dedi. “Gelenek böyle.” Burada ilk kez içini saran korkunun yankılarım hissetti.

Burada mısın, diye düşündü. *Seni duyduğuma onu inan-dırmahyız. Beni duyabiliyor musun?*

Rhetia kolundaki bileziği çıkardı ve tek parmağıyla tuttu, inciler dizilmiş zarif gümüş bir zincirdi. Bir servete mal olmuş olmalıydı ama hiç duraksamadı. Çukura doğru eğildi, “Senin için Yüce Efendimiz,” dedi ve bıraktı.

Mücevher karanlığa yuvarlandı. Bir saniye sonra kayaya çarptığım, kaydığını ve düştüğünü duydular. Sonra sessizlik oldu.

Rhetia göz ucuyla baktı, siyah saçları dağılmıştı. “Peki ya sen?”

Mirany omzunu silkti, sonra akrep broşu anımsadı. Elbisesine iğneli duruyordu, broşu çıkardı. Belki bu kez Tanrı kabul ederdi. Sessizce broşu karanlık çukura bıraktı.

“Tamam Mirany, şimdi buradayız. TanıTnm seninle konuştuğunu ve bunu kanıtlayabileceğini söyledin. Göster bakalım.” Mirany dudaklarını yaladı. Yol boyunca umutsuzca düşünmüştü ama hâlâ ne yapacağını veya ne söyleyeceğini bilemiyordu. Arkasına yaslandı, elindekiyle elbisesindeki kumları silkeledi ve denize baktı. Ne olursa olsun, bugünden sonra bir daha denizi göremeyecek, güneşi hissedemeyecekti. Ne olursa olsun, Ada’daki yaşamı sona ermişti.

“Rhetia, sana bir şey söylemem gerekiyor,” dedi.

Uzun boylu kız kaşlarım çattı. “Eğer bana yalan söylediysen...” “Yalan söylemedim. Yalnızca... insan Tann’yla konuştuğunu nasıl kanıtlayabilir? Kendine bile nasıl kanıtlayabilir? Belki Hermia bazı sesler duyuyordun Belki o da yaptığının doğru olduğuna inanıyordur, tıpkı benim gibi. Oblek gibi.”

Sıcağın altında kızan taşlar dizlerini yakıyordu. Rhetia öfkelendi. Oturduğu yerden kalktı, Mirany’yi kolundan tuttu ve çekip ayağa kaldırdı. “Bu durumda,” diye tısladı, “hemen dönüyoruz!”

Tam o şuada Miran/nin beyninde incecik bir ses yanıt verdi. *Buradayım,* dedi. *Hepimiz buradayız.*

Sürtünme sesini duyunca Seth olduğu yerde sıçradı. Yukarıdan bir toz yağmuru döküldü, küçük akrebi görünce soluğu kesilir gibi oldu ve ayağa fırladı. Yaratık çatlaktan aşağıya düşünce Kreon güldü. ‘Yıizlercesi gelir. Sürekli buralarda dolaşırlar.”

Sonra çatlaktan bir şey daha kaydı, yuvarlandı ve meşalelerin ışığında pırıltılar saçarak yere düştü. Alexos elini uzatıp yakaladı.

Oblek yaklaştı. “Adak mı? Yukarıda biri mi var?” Çocuğun elindeki inci bilezikti.

Seth yukarı baktı. “Bizi duyabilirler mi?”

Kreon güldü. “Bu çok güzel bir soru. Ben de defalarca konuşmaya çalıştım ama kim bilir nasıl bir ses duyuyorlar. Kayalar sözcükleri bozuyor. Dinle.”

Yukarıda sesler vardı ama algılamak mümkün değildi. Onlara gelen çarpık ve tuhaf bir müzik sesiydi, heceleri tuhaf bir biçimde uzatılmış, lisanı taş katmanlarının arasında filtrelenmiş, anlamsız ve gizemliydi.

Sonra kayadan kayaya çarparak bir şey daha yuvarlandı. Seth’in ayaklarının dibine düşmüştü, eğilip bakınca şaşkınlıktan donakaldı.

“Mirany yukarıda!”

“Ne?” Oblek şaşırdı. “Emin misin?”

“Ona yardım etmemizi istiyor,” dedi Alexos usulca. “Kurtulma şansı olabilir.”

Mirany çok yukarıdan Archon’un sesini duydu. *Konuş benimle. Nasıl bir işaret istediğini söyle. Benden su iste Mirany, gönderebilirim. Çabuk ol! Argelin geliyor. Argelin her şeyi biliyor!*

Mirany kolunu çekip Rhetia’mn elinden kurtardı. “Tamam. Madem kanıt istiyorsun. Sana kanıtı göstereceğim.”

Dışarıda bir gürültü vardı, sesler geliyordu, Mirany oralı olmadı. Kollarım iki yana açarak konuştu.

“Oracle, duy beni. Yüce Varlık, duy beni. Su gönder. Hemen gönder, seni duyduğumun ve benimle konuştuğunun işareti olsun. Benim Taşıyıcı

olduğumun işareti olsun. HEMEN gönder!”

Ayak sesleri yaklaşıyordu. Muhafızlar değildi, daha yumuşaktı. Arkasını döndüğünde Chryse oradaydı, soluğu kesildi sonra Gaia’yı gördü, hepsi oradaydı ve en son Hermia geldi, koşmaktan ve öfkeden yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Sözcü öfkeyle bağırdı. “Ayağa kalk!”

Ve Oracle konuştu. Silkindi, sarsıldı ve küçük taş parçalan döküldü. Tuhaf, soluk gibi bir mırıltı üç hece söyledi.

Mirany.

Chıyse küçük bir çığlık attı ve ellerini yüzüne kapattı. Rhetia çabucak döndü, gözleri yerinden fırlamıştı.

Karanlık çukurun içinde bir şey hareket etti. Mirany çukura doğru birkaç adım attı ama Hermia’nın çığlığı onu bıçak gibi kesti.

“Kımıldama! Olduğun yerde kal!” Bir adım öne geldi, yüzü bembeyazdı. “Bu bir kandırmaca! *Sözcü benim.”*

Bir pençe göründü. Küçük ve kirliydi, deliğin kenanna tutundu, arkasından siyah iki parlak gözü olan küçük bir baş uzandı. Zıplayıp bağırarak hepsini dehşete düşürdü, yakasına yakut bir broş iğnelenmiş küçük bir maymun dışan çıkmıştı, elinde altından bir kupa tutuyordu.

Hermia çömeldi. Yüzündeki bütün kaslar gerilmişti, kadın bir anda yaşlanmıştı.

Dokuzlar telaşla diz çöktüler, maymun onlarla ilgilenmedi. Mirany’nin kucağına atladı ve içindekini döküp saçarak kupayı eline tutuşturdu. Kupanın içinde su vardı, tertçmiz ve buz gibiydi.

Mirany kısacık bir an suyun üzerine yansıyan şaşkın halini gördü.

Sonra Hermia Mirany’yi yakaladı. Rhetia ayağa kalkmış itiraz ediyordu, bir başkası ağbyordu. Mirany broşunu aldı, maymun kollarından kurtuldu ve gitti. Hermia kupayı aldı ve yere fırlattı, içindeki su sıcak kayalara döküldü. Öfkeden insanlıktan çıkmış haliyle öldürecek gibiydi. Sonra Mirany’yi patikaya doğru çekerek bağırdı. Oracle’m hüe ve yalanlarla kirlendiğini, ihanete uğradığını söyleyerek intikam yeminleri ediyordu.

Platformun kenarına gelince diğerlerine döndü. “Hiçbir şey görmediniz,” diye bağırdı “Hiçbir şey duymadınız!”

Argelin taş kapıda bir manga askerle bekliyordu. Hermia Mirany’yi General’in ayaklarının önüne fırlattı.

“Onu hemen mezara götürün,” diye tısladı. “Yoksa kendi ellerimle öldüreceğim.”

Alexos sessizce ağlıyordu. Yaşlar sel gibi yanaklarından süzülüyordu. Yere oturdu ve başını kollarının arasına aldı.

Seth hızla döndü. “Gitmeliyim. Birilerinin bir şeyler yapması gerek!”

“Hiç şansın olduğunu düşünmüyorum!” Oblek kolunu çocuğun omzuna dolamıştı.

“Sandığından çok daha fazla şansım var.” Seth sahte mobilyaların arasında yürümeye başladı. “Sen burada kal. Archon’u koru, geri gelmezsem...”

“Bekle.” Kreon ayağa kalktı, kollarım kavuşturdu. “Dışarıda güneş batıyor. Hepinizin çok korktuğu o büyük ateş Ay Dağlan’mn arkasına saklanmak üzere.” İleri doğru bir adım attı, topallamıyordu, hantal da değildi ama dimdik ve incecikti. Seth geri çekildi, ürkmüştü.

“Kimsin sen?” diye fısıldadı.

“Gölgeyim. Gölge bizi Mirany için mi yoksa Sostris için mi bıraktığını öğrenmek istiyor.”

Seth şaşırdı dili tutulmuştu, yüz yüzeydiler. “Ne dedin?” Albinonun yüzü ciddiydi. “Sostris,” diye mırıldandı. Oblek kaşlarını çattı. Koca gövdesini kaldırdı. “Kim bu Sostris?”

Yüzünde maske yoktu. İki muhafız onu sıkı sıkı tutuyordu. Sekizinci Ev simsiyah boyanmıştı ve mobilyasızdı. İçeride bir tek ışık yanıyordu ve bomboştu. Gün boyunca köleler sıcağa rağmen durmadan çalışmış, mobüyalan, oymak taş sandukaları, yiyecek ve içecek dolu testileri, kedi ve köpek mumyalannı, Archon’un ölen kölelerinin tabutlarını, tohumlarını, yelpazelerini ve 03nın tahtalarını, giysilerini, paralarım, parşömen tomarlarını, atlanm ve savaş arabasını, tahtırevanını, merhemlerini ve

parfümlerini, şarap fıçılarım ve mücevherlerini mezarın gizli derinliklerine taşımışlardı.

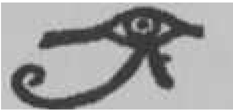
Kent’in tünellerinin ve geçitlerinin çok aşağısında Dokuzların siyah elbiselerinin etekleri tozlu zemini ve molozları süpürüyordu. Hepsi maskeliydi. Mirany Rhetia’ın Taşıyıcı maskesi giydiğini düşündü, onun yerini de bir başkası almış olmalıydı ama kim olduğunu anlamak zordu. Ona görüntüsünü bulanıklaştıran, bacaklarını ağırlaştıran bir şey içilmişlerdi. Muhafızlar tutuyorlardı, tutmasalar yağılıp u}aıyacaktı.

Korkmuyordu. “Korkmuyorum,” dedi ve yanıt geldi. *Biliyorum. Seni bulacağız, Mirany.* Sersemlemiş bir halde gülümsedi. Alnına ve ellerine acayip bir merhem sürüyorlar, bilmediği bir lisanda anlamadığı sözler mırıldanıyorlardı. Önünü, arkasını her tarafını sarmışlardı ama aldırmıyordu, nedeni yoktu ama korkmuyordu. Kızlardan ikisi giysisini çıkardılar, başka bir giysi

giydirdiler. Kısa, gri renkli, yırtık ve kumaşı kaba bir giysiydi. Sonra birkaç makas darbesiyle saçlarını kestiler, buklelerin yere düştüğünü görünce gülmemek için kendini zor tuttu. Çok aptal-caydı, tozlu zemin tutamlar halinde dökülen saçlarla dolmuştu.

“Dışlandın.” Hermia’nm sesi âdeta şakıyordu. “Karanlığa, gölgelerin krallığına... umutların, zamanın, ışığın olmadığı bir yere.” Bu doğruydu, doğru olmalıydı çünkü karanlık çöküyordu. Nöbetçiler kollarım bırakmışlardı, şimdi yerde oturuyordu. Dokuz altın yüz sönükleşiyordu ama hâlâ gülümsüyorlardı ve arkalarında Argelin duruyordu. Mirany bir saniye kadar adamın yüzünü gördü, küçümser ve alaycı bir ifadeyle bakıyordu, dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvnlmıştı, bir eli kılıcının üzerindeydi. Sonra dünya kapandı, taş kapı sürtünerek gıcırdadı ve madenî bir ses çıkararak kapandı. Işık bir göz gibi daraldı, daraldı ve daraldı, sonunda söndü.

Yalnızdı, karanlıkta yalnız kalmıştı.

Sekizinci Ev

Gölge

Şarkılar nereden gelir?

Güneşten, rüzgârdan ve gökyüzünden.

İnsanların yüzlerinin önünden geçer ve insanlar duymaz. Bundan dolayı bu yolculuğu yapmak zorundadırlar, karanlıklara doğru inerek, akıllarından çıkan canavarların arasından geçerek, en derinlere, ölüme doğru giderler.

Şarkılar belirlenmiştir, ölümün diğer tarafmdadır.

Onları bulmak için gidenler geri gelmezler. Belki şarkıları yalnızca Tanrı getirebilir, su gibi avucuna doldurup damlatarak getirir.

Karanlığa inen altı yüz basamak

Dışarıda güneş incecik bir çizgi halinde batıyordu.

Seth duvann tepesindeki pencereden bakınca gökyüzüne yayılan kızıllığı görebiliyordu, pelerinine sıkıca sarıldı ve arkasına yaslandı. Uzun koridor boştu. Çok ileride duvarda tek bir meşalenin dumanı tütüyordu.

Sonra birden dikildi. Aşağıda bir ayak sesi duymuştu.

“Siz misiniz?”

Onlar olmalıydı. Güneş battığı anda Archon’un Sekizinci Evi mühürlenmişti ve Sekizinci Ev, Gölge Evi’ydi. Kent’teki bütün ışıklar sönmüştü. Bütün evlerin kapılan kapanacak, Kent’in büyük kapılan sürgülenip kilitlenecekti. Gün batınımdan güneş doğana kadar Yeni Archon günü geldiğinde, toplamda otuz altı saat kimse Kent’e girip çıkmayacak, ateş yakılmayacak, iş yapılmayacak, tek sözcük konuşulmayacaktı. Binlerce kâtip, işçi, sanatkâr ve köle sıkı oruç tutacak, Archon’un gölgelere gömülüşüne yas tutacaktı. Dokuzuncu Ev’in neşesi başlamadan ve yeni çocuk taç giymeden önce bu, Tann’mn onlan gerçekten terk ettiği tuhaf ve huzursuz bir süreçti.

Liman gemileri kabul etmeyecekti, sıcak sokaklar bomboştu.

Ada’da, Dokuzlar sessizce meditasyona başlayacaktı, Tann’mn heykeline hizmet edilmeyecekti.

Ve Mirany, diye düşündü Seth adamlan karşılamak için ayağa kalktığında, ölecek. Boğularak ölecekti. Umursamaz bir ifadeyle adamlara baktı, kollanm göğsünde kavuşturup söylendi. “Geç kaldınız.”

Beş kişiydiler. Çakal keskin bakışlarını yüzüne dikmişti, kırmızı saçlı Tilki ve pelerinlere sarınmış üç kişi daha vardı. Adamlar güneşten esmerleşmişti, pek temiz değillerdi ve içlerinden biri çok küçüktü.

“Bu kasa hırsızı,” diye güldü Tilki. “Dar yerler için. Senin giremediğin yerlere onu sokacağız.”

“Her şey planladığımız gibi mi?” diye sordu Çakal.

Seth umursamazca omzunu silkti. “Bildiğim kadarıyla öyle.”

“Liman’da General’e suikast yapıldığına dair dedikodular dolaşıyor. Doğru mu?”

“Öyle bir şeyler duydum. Muhalif hizmetçilerden biriymiş. Argelin’de zırh varmış.”

“İyi ki,” dedi Çakal. Hâlâ dikkatle Seth’i inceliyordu. “Huzursuz görünüyorsun.”

“Nasıl olmamı bekliyordun?” Kendinden emin göründüğünü sanıyordu. İnsanlar genelde yanılırlardı. “İyiyim.”

Mezar hırsızının uzun, kehribar rengi gözleri düşünceli bakıyordu. Ama yalnızca, “O halde yolu göster,” demekle yetindi.

Çok sessizdiler, Seth bu konuda haklarını yiyemezdi. İkinci kademeden Üçüncü’ye, sonra kâtiplerin çalıştığı Dördüncü kademeye kadar gölge gibi, ses çıkarmadan peşinden gittiler. Mezar koridorlarına inen büyük merdivenlerin başına geldik-

lerinde durdular, pelerinlerini çıkarıp duvardaki oyuklardan birine sakladılar. Seth adamların belden yukarısının çıplak olduğunu gördü, yağdan parlıyorlardı. Bedenlerine kısa demir çubuklar, ipler ve tuhaf kazı aletleri sarmışlardı. Çakal siyah bir ceket giymişti, belindeki kemere küçük, tehlikeli görünen sivri uçlu ve zarif aletler dizilmişti. Seth birkaç tane de kama fark etti. Kurumuş dudaklarını yaladı. Çakal teker teker adamlanna baktı ve başını sallayarak işaret verdi, kulağındaki elmas küpe parlıyordu. “Aşağı iniyoruz.”

Merdivenin tepesinde fil dişi bir kapı vardı. Seth bir anahtar çıkardı ve kilidi açarak demir parmaklıklı kapıyı itti. Çakal anahtan nereden bulduğunu merak ettiyse de sormadı, Seth kapıyı arkalarından kilitledi ve yürüdüler.

Mezarlara inen en az otuz farklı merdiven vardı, belki bilmediği daha fazlası da vardı. Bu merdiven kâtiplerin çalışma alanına en yakın olandı. Önceki yıl bir gece açmış ve yaklaşık yüz basamak inmişti. Çevresini saran hava serinlemiş, sonra hafif bir cereyan elindeki lambanın alevini söndürmüştü. Zifirî karanlık olduğunu hatırlıyordu. Öylece kalmış, ilk önce

hiçbir ses duymamıştı sonra küçük sesler, soluk kadar hafif damlayan su sesi ve uzaklardan gelen yankılarını duymuştu. Ancak birkaç dakika dayanabilmişti sonra kalbi deli gibi çarparak yukarı koşmuştu.

Ama şimdi, hepsinin önünde aşağıya inerken her şey bambaşka görünüyordu. Her şeyden önce Tilki'nin yaktığı meşaleleri vardı. Keskin kokulu isli alevler duvarlarda dans ediyordu. Ve bu adamlar Ölüler'den korkmuyordu. Arkadan gelen iki tanesi kadınlar hakkında sohbet ediyorlardı, tek gözlü Tilki ise neşeli bir ıslık tutturmuştu. Yalnızca Seth'in tam arkasında yürüyen Çakal sessizdi.

Aşağı indikçe hava değişti. Serinledi, sonra tekrar ısındı, boğucu ve durağan bir sıcaklık bastı. İki yüz basamak indikten sonra ilk mezar koridorlarını geçtiler. Archon'lara yakın önemli kamu hizmetlilerinin, ustabaşılarm kümeler halinde oldukça küçük mezarlarıydı.

"Buraya daha önce de gelmiş olmalısınız," dedi Seth usulca.

Çakal gülerek yanıt verdi. "Bizde anahtar yok. Onun için gelmedik."

"Peki nasıl..."

"Biz kazanz. Duvarları deleriz, yukarıdan içeri sızarız. Haftalar, bazen aylar süren gizli çalışma gerektirir, yalnızca küçük ve yeni mezarlara girebiliriz. O yüzden bu biraz farklı... özel bir durum."

Çok daha iyiydi. Yerleşim planını büiyor olmalarından veya tahmin etmelerinden korkmuştu.

"Peki sen," dedi Çakal, aydın sesi yankılanarak. "Liste ve sayım yaparken kaç kez buralara indin?"

Seth dişlerini sıktı. "Buraya kadar inmedim."

Üç yüz basamak indiler. Yüzyıllar önce kazılmış ve oyulmuş yumuşak kayalardan geçiyorlardı. Seth'in bacakları ağrıyor, dumandan gözleri yanıyordu, gözlerini ovuşturdu ama faydası olmadı. Aşağı, iyice derinlere doğru inince, dünyanın tam kalbinde olduklarını düşündü. Sıcak ve hızlı atan kalbindeydiler, yerkürenin kalp atışlarını duyuyordu, uzaktan gelen titreşimleri yalnızca kendi göğsünde ve akimın içinde duyduğunu düşünürken Çakal koluna yapıştı. "Dinle."

Küçük taşlar tıkırdadı.

Önleri kapkaranlıktı. Adamların solukları sesli ve hırıltılıydı. Çakal tersledi. “Sessiz olun!” Ve sesler kesildi, karanlığı dinlediler.

Bir şey vardı. Titreşiyor ve zonkluyordu, varla yok arasındaydı, duymaya gayret ettiklerinde kaçıvermişti. Gitmişti ve Seth hayal gördüğünü düşündü.

“Tann’mn gölgesi.” Tilki’nin sesi gök gürültüsü gibiydi.

Seth telaşla etrafına bakındı, Çakal gülümsedi. “Bizim uydurduğumuz bir söz. Mezarda genellikle tuhaf sesler duyarsın, düşme ve yuvarlanma sesleri. Erkekler böyle acımasız şakaları severler.”

Hafifçe Seth’i dürttü. “Kaç basamak kaldı?”

“Plana göre altı yüz olması gerek.”

Arkalarından gelen Tilki homurdandı.

Yolun yansına gelmişlerdi, sağ boşluğuna saplanan bir sancıyla soluk soluğa duraksayan Seth, “Bunu neden yapıyorsun? Senin gibi bir adam,” diye sordu.

Mezar hırsızı duvara yaslandı. “Benim gibi bir adam,” dedi. “Ne biçim bir adam oluyor?”

“Zengin,” dedi Seth. “Eğitimli. Üst sınıftan.”

Çakal güldü, basamaklan inen adamlar korkuyla yukan baktılar. “Sen hangi nedenle yapıyorsan ben de o nedenle yapıyorum, dostum.”

Seth dik dik baktı. “Ben kardeşime su bulmak için yapıyorum. Hepsi bu.”

“Buna sen inanıyor musun? Kendini bu kadar kandırabil-din mi?” Çakal’ın kehribar rengi gözleri kocaman açıldı. “Su bulmanın daha kolay yollan var, hem de bu kurak zamanda bile. Hayır, sen macera anyorsun, dostum. Tehlikeden hoşlanıyorsun. Başkaldırmanın heyecanını seviyorsun. Şu haline bak, planlar, keşifler yapıyorsun, yanında çalıştığın insanlan küçük görüyorsun...”

“Saçmalık,” diye tısladı Seth, buz gibi olmuştu.

Çakal döndü ve yürüdü. “Listelerden ve envanterlerden bıktın. Derinlerinde bir yerde, şarkı özlemi duyuyorsun.”

Seth arkasına baktı, Tilki arkasından dürtükledi. “Hızlan, güzel çocuk. Öne git. Tuzak varsa reisin düşmesini istemeyiz.”

Altı yüz basamak. Sonunda dibe vardılar, Seth tökezlediği için anladı.

Adamların elinden meşaleyi aldı ve yukarı doğru tuttu.

Önlerinde bir koridor vardı, dümdüz ve temizdi. Bir zamanlar boyalı olan iki taraftaki duvarların üzeri alçıyla sıvanmıştı ama altındaki resimler ufalanmış ve dökülmüştü.

Arkasına baktı.

“Evet.” Çakal’ın sesi kulağının dibinden geldi. “Umarım yolu unutmadın.”

“Unutmadım tabii.”

Yürümeye başladı. Bu en zor kısımdı. Sostris’in mezarının planını yalnızca aklına yazmıştı, başka herhangi bir şey yoktu. Şimdi karşısına çıkan her yan yol bir sorun, her dönemeç bir kâbustu. Burada yolunu kaybedecek olursa günlerce dolanıp duracaklardı ve Mirany ölecekti. Yerdeki sünger taşlan ayak seslerini boğuyordu. Bütün koridorlar birbirine benziyordu, hava ağır ve tozluydu, soludukça tadını ağzında hissediyor ve öksürüyordu. Yüksek kaya tavanda eski çağlardan kalma siyah kurum lekeleri vardı. Adamlann sesi kesilmişti, ortak bir beklentiyle hepsi bir araya toplanmıştı.

Sola ve sağa, kemerlerin altından, dik rampalardan ve içeride ayakta durulamayacak kadar küçük yan odalardan geçtiler. Bir yerde emeklemeleri gerekti. Tilki acı acı yakındı, bir diğerinde yerdeki büyük çukurun etrafından dolanmalan gerekti. Seth hiç konuşmadı, ciddi bir ifadeyle önden yürüyerek akima

yazdığı plana yoğunlaşmaya çalıştı, hiçbir şeyle ilgilenmeden, dönemeçleri sayarak ve bir adım gerisinde Çakal’la yürümeye devam etti. Sonunda sekiz tane kapısı olan küçük bir salona geldiklerinde kendisi de şaşırarak dehşet içinde durdu. Sonra Çakal’m konuşmasına fırsat vermeden

akrep şeklinde mühürlenmiş büyük kapıyı işaret etti. “Burası. Sostris’in mezarı burası.”

Herkes susmuştu. Karanlığın içinde ÇakaTın sesi duyuldu. “Daha derinde olması gerekmez miydi?”

“Çok derindeyiz.”

“Ama en eski kademede olmadığımız kesin.” Mezar hırsızı Seth’i itip ilerledi, elini kaldırdı ve pürüzsüz dövülmüş metale dokundu. “Meşaleyi yukarı kaldır.”

Seth söyleneni yapü, arkasına baktı. Kırımızı ışıkta Archon’un akrebi parıldıyor ve titreşiyordu, zehirli iğnesi saldırıya geçmeye hazır bir biçimde dikilmişti. Adamlardan biri kuruyan ağzını sildi.

“Ne düşünüyorsun, reis?”

Çakal’m parmaklan dikkatle merkezdeki çatlağı yokladı ve mühre dokununca durdu. Döndüğünde bakışlan buz gibiydi. “Bence bu mühür taze,” diye tısladı.

Taşlar titreşti, mezar hırsızı bıçağını çekti. Seth bir anda adamın üzerine atladı ve tuttu, kollannı adamın bedenine dolamış yere yatırmaya çalışıyordu. *“Şimdil”* diye bağırdı.

Hemen arkasında, topuğunu yalayarak demir parmaklıklar indi. Sonra bir tane daha. Bir tane daha.

Çakal öfkeyle tıslayarak Seth’i üzerinden attı, ayağa kalktı. “Dışan! Dışan!” diye bağmyordu. Ama adamlar çoktan kapana girmişlerdi, sırt sırta silahlar çekilmiş, kürekler havaya kaldırılmıştı.

Bir parmaklık daha indi. Çakal ile adamlarının arasına inmişti, tuzağa düşmüşlerdi. Tilki kükrer gibi bağırarak kendini paslı parmaklıklara fırlattı. Parmaklıklar çatırdadı, sarsıldı ama olduğu gibi kaldı.

Seth yaşam savaşı veriyordu. Mezar hırsızı kıvrak ve eğitimliydi, kolunu Seth’in boğazına dolamış sıkıyordu. “Bize ihanet ettin!” diye tısladı vahşice. Seth dizlerini yukarı çekmiş kıvranıyordu, hızla geriye doğru bir dirsek attı. Bir homurdanma duydu ve bıçak yere düştü. Çakal bıçağı almak için hamle yaptı. Aynı anda karanlıktan beyaz bir el çıktı ve bir vuruşta

bıçağı uzaklaştırdı. Oblek kükreyerek saldırdı, Seth sersemlemişti, kulakları zonkluyordu. Düştü, öğürüyordu, sürtünen metalin boğuk sesini, yumruklan duydu sonra derin bir karanlığa gömüldü.

Sonra karanlıktan geri döndü. Birisi dudaklanna su damlatıyordu, kana kana içti.

Oblek matarayı ağzına tutuyordu. “Çok içme,” dedi kaba bir sesle. “İyi misin?”

Seth güçsüzdü, titreyerek elini boğazına götürdü. “Acıyor,” dedi boğuk bir sesle. Sonra etrafına bakındı.

Metal kafese hapsedilmiş olan Tilki ve diğer adamlar par-maklıklan tutmuş bakıyorlardı. Tek gözlü adam, “Birkaç saatlik ömrün kaldı, güzel çocuk,” dedi.

Oblek diklendi. “Kes sesini. O yaşıyor mu?”

Çakal metal kapının önünde kıvrılmış yatıyordu. Kreon adamın üzerinden doğruldu. “Bir müzisyen için elin oldukça ağırmış. Evet, yaşıyor.”

“O zaman onu bağla.”

“Neyle bağlayayım?”

“Kendi kemeriyle.” Oblek döndü. “Archon? Burası güvenli, gelebilirsin.”

Alexos karanlıktan dışarı çıktı. Üzerinde hâlâ mücevherler ve başında Tapmak Tann’sının tacı vardı. Tuhaf ışığın altında bir an doğaüstü göründü, özgüvenli ve soğuktu. Sonra omzunda maymunuyla yine küçük bir çocuk oluverdi. Şaşkın bir ifadeyle gözlerini açmış, Çakal’a bakıyordu, Kreon adamı sürükledi ve beceriksizce bağladı. “Hırsız bu mu? Mezarımı soymak isteyen bu muydu?”

Kreon homurdandı. “Ben başında beklerken soyamaz, kardeşim.”

“Senin mezarını değil,” dedi Seth. “Sostris’iıı mezarım.”

Alexos başını kaldırdı. “Sostris benim,” dedi.

Takip eden mutlak sessizlikte Seth ne kadar batmış olduğunu anladı, ne kadar derine ve karanlığa batmış olduğunu anladı. Sonra Oblek ayağa kalktı.

“Tamam.” Yerde çatırdayan meşalelerden birini aldı ve kafesin parmaklıklarının arasına sıkıştırdı. Hırsızlar küfrederek geri sıçradılar. Oblek adamların elinden kürekleri ve diğer aletleri çekip aldı. “Diğerlerini de istiyorum. İpleri. Ne var ne yok hepsini. Yoksa burada çürürsünüz.”

Adamlar önce duraksadılar. Sonra Tilki beline doladığı ipi çözdü.

Oblek buz gibi bakışlarla seyretti.

Seth ayağa kalktı, başı dönüyordu, kapıya doğru yürüdü. Başını kaldırıp baktı, Çakal’ın yaptığı gibi dokundu, taze mühürlü büyük kilit son derece sağlamdı. “Kapıyı nasıl açacağız?” diye fısıldadı. Kimse yanıt vermedi.

Sonra ağzını kapıya yaklaştırıp bağırdı. “Mirany! Mirany bizi duyabiliyor musun?”

Akrep kendi yolunda ilerliyor

Zaman yoktu. Durmuştu.

Sanki çok uzun zamandır burada yatıyordu, hayal gibi bir sonsuzlukta kıvnlmıştı. Burası doğmadan önce bulunduğumuz yerdi, şimdi oraya geri gelmişti. Burası hiçbir yerdi, gökyüzünün gerisindeki karanlıktı, sıcak ve küf kokuyordu. Belli belirsiz hışırtılar, mırıltılar ve damla sesleriyle doluydu. Simsiyah ve kalabalıktı.

İçeride başka insanlar da vardı ama hareketsizdiler, onun gibi. Boyanmış veya ölü ya da boğucu altın katmanlarının arasında tabuta konmuşlardı. Burası Gölge'nin yeriydi. Burası onun mezarıydı.

Sözcüğü düşündü, dilinin üzerinde tadını almaya çalıştı. *Mezar.* Gürleyen, yankılanan bir sözcüktü. Akimın içinde kapanan kapının gürültüsü uzun uzun yankılanıyordu. Felaket habercisi bir sözcüktü.

Belki bundan on yıllar sonra gözlerini açmıştı, belki hep açıktılar çünkü hiçbir şey değişmemişti. Yalnızca beyninin derinliklerinde mırıltılar, konuşmalar vardı. Canını sıkıyordu.

"Git buradan," dedi uykulu bir halde, sonra Milos'taki yatak odasındaki yatağının yumuşacık yastıklarına gömüldü ama ses gitmiyordu. Denizin fısıltısına, yılanın sürünmesine, hafif kalp çarpıntısına dönüşüyordu. Ses kırıldı ve dalgaya dönüştü, çok kızdırsa da onu duymazlıktan gelemiyordu.

Ses giderek yükseliyordu ve içinde üç yumuşak sözcük sürekli tekrarlanıyordu.

Mirany. Mirany. Dinle.

“Git buradan.”

Uyan, *Mirany. Lütfen.*

Cereyan vardı. Çok hafif hava hareketleri. Yüzünde bir dokunuş gibiydi.

Mirany.

Yüzüne parmaklar dokunuyordu. Hayır daha hafif bir şeydi, yürüyordu, küçük kıskaçları ve titreyen bir kuyruğu vardı. Dehşetle bağırdı ve fırladı, ani bir refleks ve panikle havayı dövmeye başladı. Ağlıyor, yığılı mobilyalara çarpıyordu, tahıl dolu testiyi kırınca içindekiler etrafa saçıldı. Karanlıkta elleri elbisesini parçaladı, çırpınarak silkelendi, kıvranarak geriledi ve sandukaya çarpınca durdu, kıpırdamadan kaldı.

Soluk soluğa, kendini toparlamaya çalıştı. Sakin. Sakin ol.

Akrep düşmüş ve hızla bir yere kaçmıştı. Eğer hâlâ üzerindeyse... bu düşünceyle dehşete kapıldı. El yordamıyla yana doğru uzandı, küçük yuvarlak bir şeye dokundu, bir lambaydı.

Sevinçten ağlayacaktı ama çatırtıların, düşüp kınlan şeylerin arasında el yordamıyla aranarak oyma kapaklı çırayı bulması asırlar sürdü. Titreyerek çakmaya çalıştı ama çıra her seferinde tiz sesler çıkararak söndü.

Alev yandı ve söndü, yandı ve söndü. Sonra sabit kaldı. Titreyerek lambayı getirdi, fitilini tutuşturdu.

Işık.

Göz kamaştırıcı, sabit ve parlaktı.

Archon’un altın maskesini, üzeri yiyecek kutulan dolu sandalyeyi ve duvara yaslanmış aynayı aydınlattı.

Aynada bir yüz gördü, gözyaşlan ile kirlenmiş, saçlan lime lime doğranmıştı. Felakete uğramış bir hali vardı.

Bir süre sonra eliyle aynayı temizledi, lambayı yukarı kaldırdı ve ciddi bir biçimde yüzüne baktı, arkasını görmek için döndü. Akrep yoktu, sokmaya hazır vaziyette omzuna tırmanan bir şey göremedi. Ama ikna olması uzun zaman aldı, hayvanı şaşırtıp saklandığı yerden çıkarmak için birkaç kez hızla döndü.

Sonra kendisiyle göz göze geldi.

Delirmek böyle bir şey olsa gerekti. Kaşlarını çatıp inceledi. “Kendini topla.” Sesi boğuktu, öksürdü. “Şimdi daha iyi! Tamam, saç kesimini berbat yapmışlar. Tekrar uzar. Elbise iğrenç.”

Sesinin faydası oldu. “Biraz daha ışığa ihtiyacın var,” dedi kendi kendine. “Bir yığın lamba olmalı. Yiyecek de. Her şeye rağmen ihtiyacın olan her türlü lüks var.” Su dışında.

Kımıldadı, çıplak ayağını bir şey acıtmıştı. Lambayı tutunca yakut akrep olduğunu gördü. Bir süre sonra eğilip aldı, sıcaklığını hissetti, aklı karışmıştı. Broşu üzerine iğneledi.

Lambalar hasır sandıktaydı. Hepsini çıkardı ve yaktı, boşluğa yayılan ışık altın yığınını, bronz ve bakır vazoları, Archon’un yaldızla boyanmış tabutunu aydınlattı. Gölgelerde binlerce mezar eşyası yığılmıştı, büyük dağlar ve ovalar gibiydi, gelişigüzel yığılmıştı, sağ taraftaki siyah dikdörtgen, tahta kutularda yatan kölelerin olduğu yan odaya açılan kapıydı.

Bakışlarını o taraftan kaçırdı.

Elbette yiyecek vardı, hem de çoktu ama karnı aç değildi. Yalnızca kapının yanındaki üç küçük mücevherli kabın içeri-

sinde su vardı. İnsanların bıraktıkları en değerli armağandı. Kaplardan birini aldı ve suyu içti.

Kendini kısıtlamanın anlamı olmadığını düşündü, dudaklarındaki su damlasını yalarken.

Nasıl olsa hava sudan önce tükenecekti.

Kapıda küçücük bir delik bile açamamışlardı. Sonunda Seth kol demirini büyük bir gürültüyle fırlattı ve öfkeyle bağırdı. Tutsaklardan ufak tefek olanı dirseğine yaslanarak doğruldu ve güldü. Diğer ikisi uyumuştu,

Tilki rahatça kıvrılmış yatıyordu. Oblek, soluk soluğa sendeleyerek söylendi.

Terlemiş ve hayal kırıklığına uğramıştı, Alexos'a bile kızıyordu. "Bize yardım edebilirsin, eski dostum!"

Çocuk başını iki yana salladı. "Benim kaslarım güçlü değil, Oblek," dedi çıldırtıcı bir tarafsızlıkla. Bağdaş kurmuş onları seyrediyordu, maymun küçük kollarıyla boynuna sarılmıştı.

"O zaman o etsin!" Oblek Çakal'ın ayağına bir tekme vurdu. "Bize yardım etmezse adamlannı o kendini beğenmiş iğrenç yüzünün önünde teker teker keseriz!"

Çakal gülümsedi. Doğrulmuş ve koridorun duvarına yaslanmıştı, alnında kanayan bir yara olmasına rağmen büyük bir keyifle onları seyrediyordu. Seth umudunu yitirmeye başlamıştı. Ne zamandan beri uğraştıklarını, saatin kaç olduğunu bilmiyordu. Şafak sökeli uzun zaman olmuş olmalıydı. Mirany saatlerdir oradaydı, hava bitiyor olmalıydı. Yorulmuştu, kollarındaki bütün kaslar ağrıyordu. Oblek dışında hiçbirinin gücü kuvveti yoktu. Yıllarca masa başında oturmaktan böyle oldum, diye düşündü yüzünü ekşiterek.

Kreon bile ortaya çıkmıştı. Soyunup beyaz göğsünü ortaya çıkarmış, onlarla birlikte çabalamış, kanırtmış ve saldırmıştı. Hiçbiri işe yaramamıştı.

Hepsi kederli bir sessizlik içinde oturup kalmışlardı.

Sonunda Çakal konuştu. "Gördüğünüz gibi," dedi sohbet eder gibi, "sorun mezann mühürlenmiş olması. Hava geçirmeyecek biçimde mühürlenmiş. Böylece içeridekiler Öteki dünya için taze kalacak. Ama ne yazık ki küçük dostunuz bütün havayı soluyup bitirince ölecek. Boğulacak."

Oblek tek kaşını kaldırdı. "Kapa çeneni!"

"Kaparım. Ama sizi perişan görmek beni üzüyor." Mezar hırsızı sınttı. "Bana kalırsa bir profesyonelin yardımına ihtiyacınız var."

"Tanrım, şu herifi şu dakika öldüreceğim," diye yerinden doğruldu Oblek, öfkeden gözleri kıpkırmızıydı.

"Bekle," dedi Seth elini uzatarak. "Bekle."

Çakal’a döndü. “Yani bu kapıyı açabileceğini mi söylüyorsun? Nasıl?”

“Meslek sırrı. Söyleyemem.”

“Yalan söylüyor,” diye kükredi Oblek.

“Ben mi? Sostris’in mezarı da mühürlü değil mi?” Adam çekik gözlerini Seth ile Oblek’e dikmişti, sonra yan yana oturmakta olan Alexos ile Kreon’a döndü. “Neden Tann’ya sormuyorsunuz?” dedi alaylı bir ifadeyle. “Veya gölgesine?”

“Öyle olmalı,” dedi Kreon gönülsüzce.

Sessizlik oldu. Oblek oturdu, sakinleşmemişti. Sonra Seth sordu. “Fiyatın ne?”

Mezar hırsızı bacaklarını uzattı. “Birincisi adamlarımı bırakacaksınız. İkincisi, içeri girdikten sonra, kız ister ölü ister

diri olsun mezardaki hâzineden taşıyabileceğim kadannı alınm. Üçüncüsü,” umursamazca Alexos’a baktı, “eğer çocuk Archon olursa, ki bana hiç olacakmış gibi gelmiyor, en yüksek memuriyet görevini isterim, Hazine Bakanı nasıl? Hatta belki,” güldü, “Ölüler Kenti Yöneticisi nasıl olur?”

Seth dişlerini sıktı. “Tamam.”

“O kadar kolay mı kabul ediyorsun?” Çakal çok şaşırmış gibi yaptı.

“Pazarlık yapacak zamanımız yok. Kız içeride boğuluyor.” Çakal bir kahkaha attı. “Bunu cinayet komplosuna bulaşmadan önce düşünecekti.” Gülümsedi. “Anlaşılan senin hakkında yanılmamışım. Bize saldırdığında bizi sattığını sanmıştım ama şimdi işin içinde tamamen farklı bir kalleşlik olduğunu görüyorum.”

Seth başını salladı. “Bu seni rahatsız mı ediyor?”

Adamın gözlerinde tuhaf bir bakış yanıp söndü. “Argelin zalimdir. Bunu herkes bilir. En iyi de benim ailem.”

Oblek meraklı bakışlarla sordu. “Neden senin ailen?”

“O beni ilgilendirir. Sen, çılgın çocuk. Çöz beni.”

Alexos geldi ve yanına çömeldi, ince parmaklan hızla çalıştı. Oblek Seth’in kulağına mınldandı. “Güvenebiliyor musun...” “Hayır. Ama başka seçeneğimiz yok.”

Serbest kalınca Çakal doğruldu ve yüzündeki yarayı sildi. “Şimdi de adamlanmı.”

Seth Kreon’a baktı. “Dış kapıyı aç. İç taraftakini açma.” Albino başım sallayarak karanlıkta gözden kayboldu. Çakal kemerini çözdü ve birkaç küçük alet çıkardı. Seth’e bakarak mınldandı. “Hırslı olduğunu biliyordum. Ama şimdi hem kariyerini kaybedeceksin, hem de Sostris’in servetinden vazgeçiyor-

sun, neden? Bu insanlar için mi? Bunların her biri deli, kendi stilinde deli, arkadaşın rahibe de pek farklı değil. Argelin’den asla kaçamayacaksın.”

Seth, “Belki ben de onlar kadar deliyimdir. Sen işine bak. Eğer yanlış bir hareket yapacak olursan Oblek işini bitirir. O kadar gergin ki istesem de ona engel olamam,’’dedi.

Mezar hırsızı çekik gözleriyle Seth’i süzdü. Arkalarında bir çatırtı ve gıcırtı oldu, dış kapı sarsılarak yükselmeye başladı. “Çıkın,” dedi Çakal. “Beni her zamanki yerde bekleyin.”

“Bunlara güveniyor musun reis?” dedi Tilki.

Çakal küçümser bir ifadeyle güldü. “Hepsi amatör, Tilki. Bana ihtiyaçları var. Paylaşımı her zamanki gibi yapacağız, anlaştığımız gibi. Herkes payını alacak.”

Sert bir baş işaretiyle Tilki arkasını döndü. Adamlar sessizlik içinde karanlıkta kayboldular. *Ya bir yerde saklanıp bizi beklerlerse*, diye düşündü Seth ama endişelenmenin faydası yoktu. “Tamam,” dedi dönerek. “Neler yapacağını görelim bakalım.”

Mirany yüzünü yıkamış, saçlarının kırpık uçlarını düzeltmiş ve taramıştı. Aynanın önünde kendine bakarken, bulup giydiği mavi üzerine altın desenli elbisesini çok beğendi. İnsan ölecekse de bir stili olmalıydı. Chryse görse çok beğenirdi.

Chryse! O ihanet hâlâ canını acıtıyordu.

Meyve bıçağı hâlâ yanındaydı. Kemerine saklamıştı, çıkarıp inceledi. Yeterince keskindi. Atardamarını kesip kanın akmasını beklemesi yeterliydi. Acıtmazdı. Acır mıydı? Yavaş olurdu ama havasızlıktan ölmek kadar değildi. Çünkü bunu beklemeyecekti.

Hızla lambalardan birini aldı ve yan odadaki eşya yığınlarına bakmaya gitti. Hazine Dairesi'ydi.

Oda ışıl ışıldı. Fil dişi, altın, ametist ve zümrüt doluydu. Damarlı taşlardan yapılmış mermer vazolar, kapaklan açılınca kuş sesleri çıkaran son derece pürüzsüz mavi ve yeşil kozmetik kutulan vardı. Bir süre kuş seslerini dinledi sonra hepsinin kapağım kapattı. Sessizlik çöktü, sonsuzluk gibiydi. Akik, kalsedon ve Oltu taşından tasma kolyeler. Yığınlardan birinin içinde mavi, turkuvaz ve altın boncuklardan dizilmiş birkaç sıra gerdanlık buldu, aldı ve dikkatle boynuna taktı. Oldukça ağırdı.

Hüzünle Archon'un hayvanlannm mezarlannın, kedi ve köpek mumyalannm arasında dolaştı.

Her zaman sana sandığından yakınım, Mirany.

Sanki arkasında onu görecekmiş gibi döndü. "Senin yüzünden öleceğim," dedi öfkeyle. "Senin için hiç önemi yok mu?"

Tanrı olmak her konuyu önemsemek demektir. Umudunu yitirme, Mirany. Dinle.

Bir gümbürtü duydu. Belli belirsiz yankılandı. Titreşimin etkisinden küçük taburenin püskülleri sallandı. Biri vardı. Dışarıda. Onu kurtarmaya mı geliyorlardı? Telaşla büyük kapılara koştu, lambayı yere bırakıp ellerini buz gibi metal kapıya yasladı. "Buradayım!" diye bağırdı, aniden paniğe kapılmıştı. "Beni duyabiliyor musunuz? Yardım edin!"

Yaptığı bu hareket tüm soluğunu tüketmişti. Soluk almaya çalıştı ama içerideki hava azalıyordu, soluk almak için göğsü hızla inip kalkıyordu. Sonra gözünün ucuyla lambanın alevine baktı.

Mavileşiyordu.

Chryse kapıdan içeri girdi ve şaşırıp kaldı. Hemen arkasını dönüp kaçmak istedi ama Rhetia kapıyla arasına girmişti, bir tekmede kapıyı kapattı.

Chryse bembeyaz oldu. Kendi ekseni etrafında döndü. “Bu ne demek oluyor? Sözcü hepinizin burada olduğunu biliyor mu?” “Otur şuraya!” Rhetia buyurgan bir tavırla kolundan çekti, sandalyenin önüne götürdü ve iterek oturttu. Hermia dışında bütün Dokuzlar çember şeklinde duruyorlardı, hepsi huzursuzdu, öfkeliydi ve korkuyordu.

Chryse sessiz tehdit karşısında dudaklarım ısırdı. “Miran/nin yerine geçtin,” dedi cesaretle. “Sorunun ne?”

Uzun boylu kız eğildi ve Chıyse ile yüz yüze geldi. Sesindeki öfkeyi kontrol etmeye çalışıyordu. “Sen entrikacı, kalleş, boş kafalı küçük bir cadısın,” diyerek yüzüne soludu. “Sen Oracle’a sadık değilsin diye, hepimizin satan alınabileceğini mi sandın?” Doğruldu, Chıyse soluğunu salıverdi, yüzü bembeyazdı.

Rhetia, kendisine güveniyor gibi arkasını döndü. Sonra tekrar Chıyse’a döndü. “Hepimiz duyduk. Oracle hepimizle konuştu. Mirany’nin ismini söyledi.”

“Büyük olasılıkla rüzgârdı.” Chryse ilgisizce parmaklarım kıvırdı. “Zaten Mirany çoktan ölmüştür.”

“Umurunda değil mi yani?” diye sordu Gaia.

“Değil. Sizin de bu kadar kuralcı ve dürüst olmanıza gerek yok, çünkü hepiniz onunla Milos’lu korkak Mirany diye alay ettiniz. Ama o artık gitti, Hermia hâlâ Sözcü, sizler de yerinizi korumak istiyorsanız ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz. Çenenizi tutacaksınız. Hem unutmayın, Oracle’ın konuşmalarını bize Hermia aktarıyor.” Arkasına yaslandı ve sevimli haliyle gülümsedi. “Bu konuda hiçbirinizin yapabileceği bir şey yok.” “Yok mu?” Rhetia o kadar yaklaşmışta ve o kadar tehlikeli bakıyordu ki Chıyse dondu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu huzursuzca.

Rhetia’nın gülümsemesi buz gibiydi. “Senin söylediğin gibi, bu Sözcü’nün görevi. Sözcü yeni Archon’un kimliğini tanrısal bir esinle bildiriyor. *Ama Sözcü’nün yüzü her zaman maskeli.”*

Mirany ağzını açtı. Ses çıkmadı. Lambalar tek tek sönüyor karanlık kalbini sanyor içini dolduruyordu, göğsü sıkışmaya başladı. Kör gibi bocaladı. Nesneler karaltı gibiydi ve etraf bulanıktı, canını acıtıyorlardı. Bıçak elindeydi, kolundaki parmak gibi masmavi damarlar; gözünün önünde yüzüyor gibiydi. Ama beyni, "Yaşamak istiyorum," diyordu. "Bana yolu sen göstereceksin."

Bu kadar basitti.

Karanlığın içinden bir el uzandı ve elini tuttu, parmaklan soğuktu. Yalnızca, *istersen bahçeye gidebiliriz,* dedi.

Kapı sarsıldı ve çatırdadı. Çakal soluk soluğa mırıldandı, "Şimdi, ben söylediğim zaman tekrar iteceğiz." Küçük metal çubuklarla kilidin ve menteşelerin çevresine tuhaf biçimler yaptı. "Şimdi!"

Oblek bir kez daha sert bir omuz darbesi vurdu, Kreon ve Seth de kendilerini kapıya fırlattılar.

Bir şey yerinden oynadı. Büyük bir çatırtıyla mühür kınldı, akrep ikiye bölündü. "Olduğunuz yerde durun!"

Çakal'ın hünerli parmaklan kilidin içine bir şey soktu ve çevirdi, sonra çömeldi ve kapının altında bir şeyler yaptı. Alexos büyülenmiş gibi omzunun üzerinden seyrediyordu. Kilit kaydı ve döndü.

Kapı sarsıldı, boğuk bir ses çıktı. Birden Seth ve diğerleri daha kuvvetli ittiler. Kapı kımıldadı, kumlu taşlann üzerinde içeri doğru kaydı.

Dışarıya pis hava akın etti.

"Mirany!" Seth Oblek'i iterek içeri koştu. "Mirany! Neredesin?"

Yerde lambalar vardı, hepsi sönmüştü. Su kaplan saçılmıştı. Gri bir elbise kenara atılmıştı. Yerlerde saç kırpıklan vardı. Seth korkuyla etrafına bakındı. Oblek çoktan ikinci odaya gitmişti. Çakal mücevherleri topluyor, ceplerine, torbasına dolduruyordu ve maymun cıyak cıyak Çakal'a bağınyordu. Seth diğer odaya koştu.

"Mirany nerede?"

Oblek, mezar eşyalarını umursamazca kenara itti, hızla geri döndü. "Orada!" Üçüncü bir oda vardı, tepeleme kavanozlar dolusu yağ ve tahıl

doluydu. Karanlık köşede duvardaki taşlardan birinin kenara çekildiğini gördüler, küçük ve karanlık bir koridora açılıyordu. Seth başını delikten soktu ve can havliyle bağırdı. “Mirany!”

Arkasında biri bağırıyordu. Kreon kazık gibi boyuyla beyaz bir leylek gibi kavanozlann arasında güçlükle ilerlemeye çalışıyordu. “Çakal gitmiş!”

“Gebersin!” diye tısladı Seth. *“Mirany nerede?”*

Albino omzundan yakalayıp Seth’i kendine doğru çevirdi. “Çok daha kötü bir şey oldu,” diye tersledi. *“Dinle beni!* Giderken Alexos’u da götürmüş!”

Dağılıyorlar

“Ben ne söylersem onu yapacaksın.” Seth saklayamadığı öfkesiyle Oblek’e döndü. “Benimle olmam istiyorum! Şimdiye kadar hep baş belası oldun. Aptallığın ve saçma sapan öç alma tutkun yüzünden! Mirany senin yüzünden yakalandı.”

“Bilmediğimi mi sanıyorsun!” İri yarı adam bir vazoya daha tekme savurdu, vazo mezarın içinde yankılanarak yuvarlandı. “Üzülmediğimi mi sanıyorsun!”

“O halde Tanrı aşkına beni dinle! Kreon haklı, bu geçitleri çok iyi biliyor. Çakal’ın izini o sürecek. Biz Mirany’nin peşinden gitmeliyiz.”

“Evet, ama Archon! Archon’u neden götürdü?”

“Argelin’e satmak için,” dedi Seth. “Başka neden olabilir?” “Archon benim kardeşim, dostum.” Kreon çoktan kapıdaydı. “Onu ben arayacağım.”

Oblek tersledi. “Neden böyle söyleyip duruyorsun? Kardeşin falan değil.”

Albino yine çarpık gülüşüyle gülümsedi. “Kardeşim. O nasıl senin çok sevdiğin yaşlı adamsa, benim de kardeşim. Biz onunla aydınlık ve karanlık gibiyiz. Tanrı ve gölgesi. Siz kızı bulun. O mezar hırsızını da bana bırakın.” Başmı eğerek kemerin altından geçti ve gitti. Koridorda topallayan ayak seslerini duydular.

“Tamam.” Seth Oblek’e su matarasını fırlattı. “Bunu al. Gidelim.” Hiç beklemeden duvardaki küçücük delikte sürünmeye başladılar.

İlk başta Seth, Oblek’in delikten sığabileceğinden şüpheliydi. Tünel hem küçük hem dardı, tozların ve çakılların üzerinde Mirany’nin ellerinin ve dizlerinin izini gördü. Bu deliği nasıl bulmuştu? Mezar planında görünmüyordu. İşçiler birinin gizli emriyle kazmış olmalıydılar, belki böylece yıllar sonra Archon’un eşyaları gizlice buradan kaçırılacaktı. Kimse kamtlayamazdı ama herkes şüpheliydi. Belki emri Argelin vermişti. Belki de Ölüler Kenti’nde Seth’in bile bilmediği başka güçler vardı. Çıkıntılı kaya katmanlarının üzerinden geçerken binlerce memuru, gözlemcileri, Mezarlar

Konseyi’ni ve bütün karanlık bürokrasiyi düşündü. Mezarların planını kim çiziyordu? Hiçbir fikri yoktu.

Kısa bir süre sonra tünel açıldı. Kendini hemen dışan çekti, oturabüiyordu. Gözleri toz dolmuştu, kayaların üzerinde sürtün-mekten ayak parmaklan acıyordu. Arkasından Oblek göründü. “Çık dışan. Soluk alamıyorum!”

Tünelin tavanı yüksekti. Neyse ki dik durabiliyordu.

“Mirany?”

Tozda ayak izleri vardı. Diz çöküp izleri inceledi. İki çift ayak izi vardı, ikisi de çıplaktı. *Mirany’nin yanında kim olabilirdi?*

Oblek zorlukla dışan çıktıktan sonra, belirsizliğe doğru koşmaya başladılar. Doğal bir mağara sisteminin içindeydiler, oyuklar ince bir toprak tabakasıyla kaplıydı. Çok eski zamandan

kalma karanlık ve küflü oyuklardı. Fenerlerin kırpışan alevlerini gören Tann’nın sürüngenleri telaşla oraya buraya kaçışıyordu.

Köşeyi dönünce Seth’in soluğu kesildi. “Birisi onunla birlikte. Biri onu çıkarmış.”

Oblek homurdandı. “Mümkün değil.”

“Evet, ama...” Durdular. Kumlar titreşti. Ayak izlerinin kaya kenarlanndan geçtiğini çok geç fark etti, izler koridorun kenarlarındaydı ortasıysa dümdüzdü, fazlasıyla düzdü. Soluğu kesilir gibi oldu, geriye doğru sıçramaya çalıştı, dengesini kaybetti. Zemin dalgalandı, içe doğru çöktü. “Oblek!” diye bağırdı. Ve kollan iki yana açık düştü.

***

Eli Mirany’nin elinin üzerinde ona yol gösteriyordu, Mirany buranın yine o bahçe olduğunu biliyordu. Bahçe güneş ışm-lanyla ısınmış, akan suyla yumuşamıştı, daha önce duyduğu müziği yine duyuyordu. Gölgelikteki bir banka kadar geldiler ve orada durdular. Mirany’nin elindeki küçük bıçağın üzerinde harç ve çamur parçacıklan vardı. Bıçağı yere attı.

Sonra dönüp dikkatle yanmdakine baktı.

Alexos’a benziyordu ama daha yaşlıydı. Tuniği bembeyazdı.

“Sen heykelsin,” dedi. “Tapınak’taki heykel.”

Beni bu biçimde görüyor olabilirsin.

Mirany başını salladı. “Ben ölü müyüm?”

Hayır. Ama canlı da değilsin. Gülümsedi. *Benim var olmadığımı düşünüyordun.*

“Hâlâ emin değilim.” Yüzünü ovuşturdu, gerçekmiş hissi veriyordu. Çömeldi, avucuna su doldurdu ve kana kana içti.

Sonra başını kaldırıp baktı. “Geri dönmeliyim. Ama Hermia’nın Alexos’u Archon ilan etmesini nasıl sağlayacağız? Bunu ona fısıldayacak mısın? Onu görmesini sağlayacak mısın?”

Üzüntülü bir ifadeyle başını iki yana salladı. *Mirany, hiçbir şeyden haberin yok. Benim söylediklerimle insanların duyduklarının arasında uçurumlar var. Ama işler yoluna girecek. Senin görevin yağmuru geri götürmek. Yağmurun nerede saklandığını buldum.* Ayağa kalktı. *Ama acele etmeliyiz, gölgem beni bulmadan halletmeliyiz.*

Mirany’yi elinden tuttu, patika yoldan zeytin ağaçlarının arasına doğru koştular. Yeni elbisesinin etekleri kumlarda sürükleniyordu, kayaların arasında kıvrılan dönemeçli patika kadife gibi yeşil yosunlarla kaplıydı, tepelerinde kuşlar kanat çırpıyordu. Yine de bunların arkasında daha karanlık bir dünya vardı, anımsadığı kadarıyla taş duvarlardan ve yankılardan oluşan labirent gibi bir yer altı dünyasıydı. Küçük bir akarsuyun üzerindeki kemer şeklinde bir köprüden geçtiler ve taş bir düzlüğe çıktılar. Şaşırdı, tıpkı Ada’dakine benziyordu. Bu Oracle’dı.

Eğri duran bir taş ve hemen yanında ağaçların altındaki gölgelikte bir çukur vardı.

O çömeldi, Mirany de yanma çömeldi ve çukura baktılar. Bu Oracle konuşamazdı çünkü ağzına kadar su doluydu. Bir kuyuydu.

Su koyu ve berraktı, içinde kendi aksini ve onun aksini gördü. Ama onun aksi su damlayan ellerini kuyudan çıkardı, taş kenarlan tuttu ve kendini yukarı çekti.

Başını kaldırdı ve korku ile birbirlerine baktılar.

Buradayım, kardeşim, diye fısıldadı.

Oda serindi, şafak öncesi sessizliği çökmüştü. Dışanda suskun dalgalar kayalara vuruyordu. Henüz kuşlar cıvıldamaya başlamamıştı. Gül rengi küçük kürelerden tütsü kokusu yayılıyordu. Hermia iki kolunu uzattı ve hizmetçisi ağır elbiseyi kollarına geçirdi. Bu, Sözcü'nün Dokuzuncu Ev'de yeni Archon'un zafer şafağında giydiği muhteşem elbiseydi.

Üzeri altın işlemeliydi, mavisi deniz rengiydi.

Hermia aynanın karşısında döndü ve gördüklerini beğendi. "Güzel," dedi usulca.

İç kapı açıldı, Argelin ceketini giyerek içeri geldi. Hermia'nın yanında durdu, elini omzuna koydu ve aynada kendilerine baktılar. "Yağmur Kraliçesi'ne benziyorsun," dedi Argelin.

Hermia döndü, parmağını Argelin'in dudağına bastırdı. "Tanrıları kızdırma."

"Tanrılar bizi kıskanır mı? Sanırım kıskanırlar." Bir adım çekildi ve Hermia'ya baktı. "Şimdi her şey açık mı? Yeğenim beşinci sırada olacak. Tam ortada. Oracle'm kimi seçmesi gerektiğini biliyorsun."

Hermia döndü ve cilveli bakışlarla aynadaki hayalini süzdü. Dudakları soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Benim de bir Aday'ım olmadığını nereden biliyorsun? Kendi istediğim biri olamaz mı?"

Birden bileğinden kuvvetle çekilince sarsıldı, gözleri kocaman açıldı. Argelin gülümsüyordu ama yaşamında gördüğü en soğuk gülümsemeydi. "Hermia," diye mırıldandı, "bana şaka yapma. Hiç komik olmuyor."

Hermia şaşırmıştı, geri çekildi.

Argelin yaralı göğsüne geçirdiği zırhının kayışlarını bağlayarak kapıya doğru gitti. "Unutma. Beşinci sırada."

Argelin gittikten sonra Hermia öfkeyle köleye döndü. "Çık dışarı! Askılıktan baş süsümü getir, çabuk."

Kız koştu. Hermia aynada geniş alnına ve keskin yüz hatlarına baktı. Güzel değildi. Hiçbir zaman güzel olmamıştı ama akıllıydı ve kendini kullandırmayacaktı.

Bunu Argelin'in de anlamasını sağlayacağı zaman gelecekti.

Arkasındaki kapının açıldığını duyunca, "Çabuk ol," dedi. "Güneş doğmadan önce Oracle'da olmalıyız."

Ama gelen köle değildi. Chryse'tı, elinde üzerinde şekerleme ve sürahi olan bir tepsi vardı.

"Kahvaltı getirdim, Sözcü. Çünkü uzun bir gün olacak." Suyu doldurdu ve uzattı. Hermia kupayı aldı, sonuna kadar içip kıza baktı. "Mirany konusunda iyi iş başardın. Bunu unutmayacağım. Şimdi de Rhetia'ya dikkat etmeni öneririm. O..."

Titrek bir alev görür gibi oldu.

Başında hafif bir dalgalanma hissetti.

Kupayı yavaşça bıraktı ve tekrar konuşmaya çalıştı. "Rhe-tia... O bir şeyler..."

Dili peltekleşti. Ağzı kupkuru olmasına rağmen sözcükler ağzının içinde boğuldu. Koltuğa yığıldı ve Chryse'a bakarak zayıf bir sesle fısıldadı. "Sen ne yaptın? İçinde ne vardı?"

"Acıyı yok eden bir ilaç." Chryse'ın elleri birbirine kenetlenmişti. Yüzü buruştu. Kaybolmuş bir çocuk gibi inledi. "Zorla yaptırdılar! Yapmayacak olursam..."

Hermia gerisini duyamadı. Karanlıklara düşmeden önce en son, kapı girişinde Rhetia'nın bulanık hayalini gördü, sakin ve sessizdi.

Ve elinde Sözcü maskesi vardı.

Seth acı bir feryat kopardı, bu korku çığlığıydı.

Başının üstüne düştü. Onu durduran darbe vücudunun bütün kemiklerini sızlattı. Kuyunun içine doğru yuvarlandı ve bir kayaya çarptı. Üzerine çakıl taşlan ve kum döküldü.

Tekrar çarptı. *"Oblekl"*

“Seni yakaladım.” Sesinden zorlandığı anlaşılıyordu.

Göremiyor ve soluk alamıyordu. Bileğine yapışan el kıskaç gibi sıkıyordu. Göğsünü kuyunun duvanna çarptı. “Yukan çek!” diye bağırdı.

“Seni ukala... yağcı... arsız çocuk.” Sözcükler homurtu gibi ve zorlanarak çıkıyordu. “Çok akıllı olduğunu sanıyorsun. Şimdi seni bırakacağım.”

Seth panikledi. “HAYIR!”

Boğuk, tuhaf bir hınltı duydu. Oblek gülüyordu. Sonra bileğini tutan el yukan doğru çekmeye başladı. Kollarını sağa sola sallıyor, önüne ne gelirse, toprak, kaya tutunmaya çalışıyordu. Beyni zonkluyordu.

Sonra koca bir el tuniğinden ve kemerinden tuttu, büyük bir güçle çekti. Kuyunun ağzına gelince vücudu taşa sürtündü ve kendini hemen yana attı, kıvnldı, titriyordu.

Bir süre sonra Oblek, “İyi misin?” diye sordu.

Seth kımıldamadan yatıyordu. Kapatmış olduğu gözlerinin önünde kan kırmızı bir karanlık vardı. “İyiyim,” diye fısıldadı.

Müzisyen birkaç nota mırıldandı. “Şaka yapmıştım.”

Seth döndü. Ayağa kalktı, titreyen bacaklarının üzerinde güçlükle durmaya çalıştı, mataradan bir yudum içti ve iri yarı adama geri verdi. “Biliyordum,” dedi.

Sonra dönüp yürümeye başladı.

Oblek arkasından bakıp sırıttı.

“Söyledim sana,” dedi Alexos sakin bir sesle. “Korkma kaçmam.”

Çakal soluk soluğa ağrıyan böğrünü tuttu ve önünde uzanan üç karanlık koridora baktı. “Gerçekten,” dedi kayıtsızca. “Keşke sana inanabüsem, Lord Archon.”

“İnanabilirsin.” Alexos maymunun kuyruğunu kıvırdı. “Çünkü az sonra şafak sökecek ve benim Seçilmek için Dokuzuncu Ev’e gitmem gerek. Yolu bilmiyorum ama Tanrı beni oraya götürmen için seni gönderdi. Mirany’yi, Oblek’i ve diğerlerini gönderdiği gibi.”

Sol taraftaki tünelden gitmeye karar veren Çakal çocuğu sırtına aldığı gibi koşmaya başladı. “O halde ben yalnızca Tann’mn kölesi oluyorum,” dedi soluk soluğa.

“Evet. Bilmiyor olabilirsin.”

“Bilmiyorum.”

“Argelin de öyle. İnsanlar bazen kendilerini olduklarından çok daha önemli sanırlar. Bunu düşün.”

Tünel yine çatallanıyordu. Her girişin üzerinde bir Archon oturmuş, duygusuzca aşağı bakıyordu. Çakal öfkeyle bir küfür savurdu. “Burası nasıl İkinci Hanedan’m Girişi olabilir? Olmamız gereken yerden kilometrelerce uzaktayız!”

Maymunun kuyruğu boynuna dolanınca eliyle kenara itti. Hayvan yılmadı ve başına tırmandı.

“Söyledim sana,” dedi Alexos sakince. “Eğer benim karşılığımda Argelin’in sana aile mülkünü geri vereceğini düşünüyorsan, fiyatımı fazla yüksek tutuyorsun, Lord Çakal.”

Mezar hırsızı birden çocuğu omzundan bıraktı. Çocuk bir feryat koparak düştü, maymun da arkasından atladı. Çakal kıvrak bir hareketle döndü ve çocuğu tuniğinden yakaladı, çekik gözleri ateş saçıyordu.

“Ailemi nereden biliyorsun? Kim söyledi?”

Alexos ciddiydi. “Ben Archon’um,” dedi. “Bir tane Archon var. Sostris de, Pelenot da, Amphilion da bendim. Binlerce kez vücut buldum.” Sesi tünelin içinde yankılanıyordu ve bir erkek, yaşlı bir erkek sesiydi. Çakal bir adım geriledi. Kısa bir süre için birbirlerine baktılar. Çocuk saçındaki tozu eliyle süpürdü ve ayağa kalktı.

“Eğer sen Archon’san,” diye fısıldadı Çakal, “bizi buradan çıkar.”

Alexos omzunu silkti. “Kardeşim bizi çıkaracak.” “Gerçekten mi?” Çakal yorulmuştu. “Onu nerede bulacağız?” “Arkandayım dostum,” diye fısıldadı Kreon.

***

Mirany, “Nasıl yapacağım? Suyu nasıl alacağım?” diye sordu.

Sen Taşıyıcı’sın. Kâseyle taşıyacaksın. Bronz kâseyle!

Kâse kuyunun kenarında duruyordu. Mirany kâseyi aldı. “Ama dökülecek! O kadar yolu taşıyamam!”

Taşımalısın. İnsanlar sana güveniyor!

Tann’nm kendisiyle yüzleştiğini gördü, yüz yüze ve el eleydi. Mağaranın duvarındaki gölgesi üzerine geldi, onunla savaştı, kazanılamaz bir çatışmaydı. Sanki gece gündüzle savaşıyor, karanlık aydınlıkla boğuşuyordu. Mirany hiç beklemeden kâseyi kuyuya daldırdı ve suyla doldurdu. Birden kâseyle koşmaya başladı, sular ellerine ve elbisesine dökülüyor sağa sola sıçrıyordu. Tünelde bir dönemece gelince soluk soluğa durup arkasına baktı. Güneşin aydınlattığı bahçe ve karanlık kayalıklar titreşti, gelip gitti. Karanlıkla aydınlık kollarım birbirlerine dolamışlar, sarılmışlardı.

Korktu, döndü ve koşmaya başladı.

Birkaç adım sonra tünel meyilli bir koridora ve bir kat merdivene dönüştü. Ciğerleri yanıncaya ve bacakları ağnymcaya kadar merdivenleri tırmandı. Nerede olduğunu bilmiyordu. Mezarların derindiklerinde kaybolmuştu, soluk soluğa yavaşladı. Eski zamandan kalma örümcek ağlarının yüzüne süründüğünü hissetti, tanrıların, kahramanların ve büyük çöl Hayvanlan’nm duvarlara kazınmış silik biçimlerini gördü, üzerinde unutulmuş Archon’lann mühürleri olan sayısız kapıdan geçti. Bir merdivene daha geldi. Tırmandı, köşeyi dönünce karşısına bir rampa çıktı. Dizlerinin üzerinde kılıçlarıyla oturmuş iki büyük heykelin olduğu bir koridora geldi. Bir tanesinin önünde durdu ve çömeldi. Sesler duyuyordu. Boğuşma sesleriydi, sanki birileri ileride kavga ediyordu, sanki onlarla tekrar karşılaşacaktı, aydınlık ve karanlık...

Dikkatle bronz kâseyi yere bıraktı. Ellerini ufalanmış taşlara yaslayarak devasa taştan ayağın çevresine bakındı.

Tünelin zemininde tanımadığı bir adam oturuyordu. Gözlerinin şekli çok tuhaftı, omzundaki maymun ceplerindeki altın bilezikleri, broşları ve mücevherleri çıkarıp yerlere saçarken bezgin bir halde Mirany’ye

bakıyordu. Yarımda beyaz saçlı, zayıf, açlıktan ölecekmiş gibi bir yaratık duruyordu ve konuşuyordu, sözcükler yabancıydı ama Mirany bazılarını biliyordu. Adam eski dualan okuyordu. Tanrıların unutulmuş lisanıydı. Tanıdık bir ses yanıt verdi, tiz ve netti. Eğilip baktı.

Alexos taş Archon'un dizinde oturuyordu. Sevinçle el salladı. "Mirany! Mirany burada!"

Seth Oblek'i köhne köprünün üzerine çekmek için eğildi, sonra soluk soluğa olduğu yere çöktü. Yüzeye yaklaşmışlardı ama Mirany bu kadar uzağa bu kadar hızlı gelemezdi. İleride ışık

vardı. Soluk, hafif bir ışıktı ama şafağın sökmek üzere olduğu anlamına geliyordu. Oblek soluk soluğa bir eliyle meyilli duvara yaslandı.

"Çok geç. Miran/yi kaybettik. Başaramadık. Yanlış Archon'u seçecekler."

Seth yanıt vermedi. Onun yerine doğruldu ve önlerinde açılan kapıya doğru yürüdü. Kâtiplerin kapısıydı, meyilli yoldan Kent'in alt katmanlarına iniyordu.

Açık havaya çıkarken serin bir esinti yüzünü yaladı.

Kale duvarlarının üzerinde bir trampet çaldı, arkasından bir tane daha, sonra bir tane daha. Kent yastan çıkıyordu.

Oturan figürlerin olduğu siyah duvann üzerinden görünen denizin açıklarında, bulutların arasından incecik bir ışık belirmişti.

İnsanlar binalardan, barakalardan, el yazmacıların atölyelerinden dışarı akın ediyorlardı. Setb ve Oblek olan biteni seyrederken kapılar açıldı ve büyük bir kalabalık içeri doldu. Bağırıyor, zıplıyor, itişiyor, basta ve yaşlılarını taşıyorlardı. Susamış küçük çocuklar ağlıyordu. Sakat adamlar, peçeli kadınlar, yüzleri çiçek bozuğu denizciler çarşıya doğru akın ediyordu. Kapılardan başlayarak sokağa dizilmişlerdi, gürültüleri sessizliği bozuyordu, çektikleri sefalet kötü bir koku gibi durgun havaya yayılmıştı.

Seth hemen arkasında duran Oblek'in umutsuzluğunu hissetti.

"Bunların böyle olmasına izin veren nasıl bir Tann'dır?"

Seth kirli başını kaşıdı. “Kuyruğunda iğnesi olan Tanrı,” diye mırıldandı.

Dokuzuncu Ev Archon'un ihtişamı

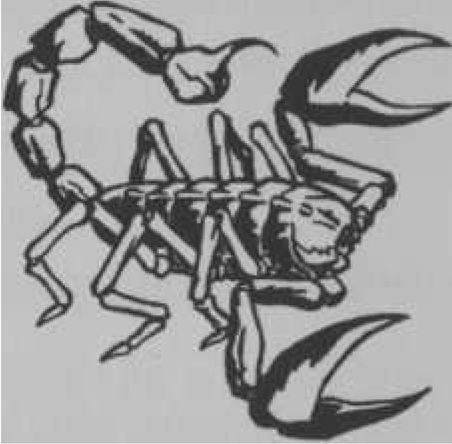
Mücadelem kendimle. Nesillerden beri bunu biliyorum. Ellerimi dünyanın çevresine dolayıp birleştiriyorum çünkü her iki bene de ihtiyaç var.

Güneş ve Ay. Gündüz ve gece. Sevinç ve üzüntü.

Yağmur Kraliçesi’ne gelince, o istediği zaman gelecek ve dünyayı yeniden canlandıracak. Bir keresinde ıslak parmağı ile yüzüme dokunmuştu. Bana, “Öykülerimizi unuttular. Bizi unutmalarına izin vermeyeceğiz,” demişti.

En son rüyamda, bütün dünyayı kaplayan bir tufan gönderdi.

Ama bu uzun zaman önceydi.

Aşağıdaki krallığı anımsa

Mirany kâseyi aldı ve içindekileri dökmemeye gayret ederek yürüdü. Tuhaf gözlü adam onu seyrediyordu, karanlıklardan bir hayalet çıkmış gibi dehşet içinde bakıyordu ama Alexos sevinçle zıplayarak, "Birazdan burada olacağını onlara söylemiştim," dedi. "Yağmur bu mu?"

Mirany dikkatle baktı. "Bilmiyor musun?"

Maymun omzunda oturuyordu, kuyruğunu boynuna dolamıştı. Omzunu silkti. "Neyi bildiğimi bilmiyorum. Aklımın içine bir şeyler gelip gidiyor. Belki hatırlıyorum. Belki de hepsi rüya." Mirany adamlara döndü. "Siz kimsiniz? Seth nerede?" Uzun boylu olan zarifçe eğildi. "Sizi arıyor olmalı. Adım Çakal."

"O bir mezar soyguncusu," diye söze karıştı albino. "Archon'u Argelin'e satmak istiyor." Mirany adama doğru baktı, dudaklarında çarpık bir gülümseme oluşmuştu. "Bana gelince, beni tanıyorsunuz Leydi Mirany. Daha önce konuşmuştuk." "Kardeşim," dedi Alexos sevinçle.

"Öyle mi?" Mirany'nin aklı karıştı. Kâseyi bıraktı ve endişeyle ufuk çizgisinde büyümekte olan ışığa baktı.

Sonra hırsıza döndü. "Dinle beni. Bize yardımcı olacaksan, bir yol biliyorum."

Çakal alaycı bir ifadeyle kollarım kavuşturdu. "Öğrenmekten onur duyarım."

Çekik gözleri kurnaz bakıyordu. Mirany ses tonundan iyi bir aileden geldiğini anlamıştı ve önemli olan buydu. Sözlerine devam etti. "Çocuğu verecek olursan Argelin onu hemen öldürür, seni de onu bildiğin için öldürür."

"Böyle pis bir sokak çocuğunu mu?"

"O Archon. Gerçek Archon." Bir adım yaklaştı. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Çakal kaşlarını çattı. "Tahmin edeyim. Tanrıtanımaz rahibe."

“Tanrıtanımaz değilim.” Derin bir soluk aldı. “İnan bana. Doğru söylüyorum. Alexos’u Dokuzuncu Ev’e sokmamız gerekiyor, sanırım bunu sen yapabilirsin, Tanrı seni bunun için gönderdi.”

Alexos ciddi bir ifadeyle başını salladı. “Ben de aynı şeyi söyledim,” diye fısıldadı. Kreon ile yan yana oturuyorlardı, al-bino kolunu çocuğun omzuna dolamıştı. Bir an Mirany bahçede gördüğü boğuşan tuhaf biçimleri düşündü. “Bizi içeri sok,” dedi. “Çocuk Archon ilan edilirse, payına düşen ödülü veririz. Eğer gerçekten Tanrı değilse, çocuğu o dakika Argelin’e teslim edebilirsin. Kaybedeceğin bir şey yok. Ayrıca böylece Tann’mn isteğini yerine getirmiş olacaksın.”

Çakal düşündü, başını kaldırıp aydınlanmakta olan gökyüzüne ve belli belirsiz parlayan yıldızlara baktı. Sonra dikkatle Mirany’nin yüzünü, kırpılmış saçlarını ve altın işlemeli mavi elbisesini inceledi. “Sizin gibiler genellikle Tann’mn ne

istediğini bildiklerini sanırlar. Ama belki de bu yalnızca kendi istediklerinizdir. ”

Mirany atıldı. “Sen yine de yap. Tehlikeyi seviyor olmalısın. İşte bu gerçek tehlike.”

“Bende ondan çok var.”

“Mezarların etrafında sürünmekten mi bahsediyorsun? Bence gölgelerden çıkmanın zamanıdır, Lord Çakal.”

Çakal uzun süre sessiz kaldı. Sonra, “Yeteneklerin Üst Evde boşa gidiyordu, Leydi. Hiç başka bir kariyer yapmayı düşündün mü?” dedi.

Mirany kızardı. “Ne demek istiyorsun?”

“Örneğin mezar hırsızlığı. Çok başarılı olurdun. Sonuç olarak ölümden kurtuldun ve beni çılgın bir fikre ikna...”

“O halde seni ikna ettim, öyle mi?”

Çakal yanıt olarak ayağa kalktı ve saçlarındaki tozu silkeledi. Konuştuğunda sesi soğuk ve kendinden emindi. “Bizi içeri sokabilirim. Benim ailem... eskiden... önemli bir aileydi. Çocuk benim kölem olur, sen de adağımı taşıyan hizmetçim olursun. Şu kâse. İçinde ne var?”

“Su,” dedi Mirany ama kâseyi almak için döndüğünde içinin kuru olduğunu gördü. Parmağıyla dokununca şaşırdı. Kâsenin içi çöl gibi kuruydu.

Çakal tuhaf bakışlarla Mirany’yi süzdü. “İçine bir şey koymak gerekiyor. Bu çılgın canavar ceplerime doldurup tünellerde kilometrelerce yol taşıdığım her şeyi etrafa savurdu.” Mirany bir an düşündü, sonra elbisesine iğnelediği yakut broşu çıkarıp kâsenin içine attı. Broş kâsenin kenarlarına çarptı ve dibe kaydı.

“Teşekkür ederim,” dedi Çakal. “Kardeş burada kalacak, ona güvenmiyorum.”

Kreon ayağa kalktı. “Ben de sana, Lord Çakal. Bu sana gölgelerin Tann’sından bir uyan.” Birkaç adım yaklaştı, beyaz saçlan dağılmıştı, renksiz gözleri tuhaf bakıyordu. “Bir daha bu mezarlara gelecek olursan, seni bekliyor olacağım. Kokunu havadan alınm. Ölülerin kemikleri bana fısıldar. Bir daha krallığımda hırsızlık olmayacak.”

Sonra döndü ve Alexos’a elini uzattı. “Sana yolu göstereyim, kardeşim.”

Alexos kibarca maymunu Kreon’un omzuna koydu, hayvan bağınp zıplayarak küçük elleriyle adamın beyaz saçlannı çekiştirdi. “Acele edelim o zaman. Güneş doğmak üzere.”

Labirent gibi zifirî geçitlerde on dakika koştular. Önlerinde ışık göründü. Mirany duvarlan ve manzara resimlerini çok net görebiliyordu. Çakal’ın iyi giyimli, uzun boylu olduğunu ve pelerinin altındaki kemerde tuhaf küçük aletler asılı olduğunu da görebiliyordu.

Ama ışık güçlendikçe Kreon hızını kaybetmeye başladı. Sonunda bir kemerin altında durdu, karanlığa doğru çekildi. “Ben buraya kadar gelebilirim,” diye soludu.

Maymun adamın omzundan atladı, Alexos döndü. “Işık canını acıtmaz,” diye fısıldadı.

“Senin canını acıtmaz. Ama benim canımı acıtır. Gözlerim.” Tuhaf bir biçimde omuz silkti. “Senin dünyan aydınlık kardeşim ama benimki karanlık. Dışarısı çok sıcak, benim için fazla kızgın. Senin bana

gelebileceğin, aydınlığı içeri veren hava bacaları gibi yerler var ama ben dışarı çıkamam.” Geriledi, kemerin altında başı eğik duruyordu. “Archon olduğunda, gölgen arkanda yattığı zaman, beni ve krallığımı anımsa. Çünkü benim de bir krallığım var, her şey senin sahip olduklarının bir kopyası. Yoksa tam tersi mi?”

Alexos başını salladı, gözleri karanlıktı. “Anımsayacağım.” “Haydi.” Çakal adamı iterek hızla yürüdü. Kemerin ilerisinde tünel genişliyor, büyük bir hole açılıyordu. Kâtiplerin kapısına benziyor, diye düşündü Mirany. Merdivenlerin dibine gelince döndü ve arkasına baktı, kâseyi sıkı sıkı tutuyordu. Karanlıkta hiçbir şey hareket etmiyordu.

Tören Alayı, Oracle’ın girişinde durdu. Boş tahtırevan indirildi, bir ordu dolusu asker minnetle mızraklarına yaslanarak dinlendiler, Argelin beyaz atma binmişti. Uzakta, bulutların altında kan kırmızısı akisler yaratan şafak ışıltıları karanlık denizin üzerinde ışıldıyordu.

Dokuzlar durdu.

Sözcü döndü, açık ağızlı maske, kristal ve lacivert taşından yapılmış uzun bir baş süsü takmıştı. Maskenin deliğinden dikkatli gözlerle etrafa bakıyordu.

“Taşıyıcı,” dedi usulca.

Maskenin metal ağız kısmı sözcükleri boğduğu için sesi kulağa tuhaf geliyordu.

Bir süre kimse kıpırdamadı. Sonra sıranın sonundaki kız elindeki çelengi yanmdakine verip döndü, hali tuhaftı ve gergindi, sanki korkudan sakarlaşmış, kasları gerilmişti.

Birlikte taş kapıdan içeri girdiler.

Taşlı yolda yürürlerken bir ışık hüzmesinden geçtiler, biri uzun diğeri kısa iki beden, küçük taş platforma tırmandılar. Denizden esen rüzgâr saçlarını savuruyordu. Sonra Sözcü ağır ve süslü maskesini kaldırdı ve derin bir soluk aldı. Sesi gergin ve kararlıydı. Döndü.

“Ne yapacağını biliyorsun. Kâseyi al.”

“Rhetia lütfen! Yapamam. Yapamam!”

Kızın feryadı gülümseyen altın maskenin altında boğulmuştu ama korkusunu anlamamak mümkün değildi.

Rhetia acı bir ifadeyle gülümsedi. ‘Yapacaksın, Chryse! Mirany için yapacaksın, çünkü onun için yapabileceğin tek şey bu.” Ağır bronz kâseyi aldı ve Chryse’m eline tutuşturdu. “Eğer sen haklıysan ve Mirany hainse, Tanrı senden hoşnut olacaktır. Korkacak ne var?”

Maskenin arkasındaki mavi gözler ıslaktı. “Hepsini Hermia için yaptım.”

“Yalancı.” Rhetia buyurgan bir tavırla Oracle’a döndü. “Diz çök,” dedi. “Ve dua et.”

Sonra derin bir soluk aldı ve konuşmaya başladı. Ada ile ilgili her şey, her dua ve her dinî gelenek gibi yıllar önce öğrenmiş olduğu sözcükleri söylemeye başladı. Kollarım açmış, yüksek sesle tanrıların dilini konuşuyordu ve yüreği o şiddetli sevinçle doluydu. Ne olursa olsun, hiç değilse bir kez Tann’nın Sözcüsü olmuştu ve bunu kimse ondan alamazdı.

Sıcak taşların üzerinde duran Chıyse başını öne eğmiş, dehşet içinde çukura bakıyordu. Alnından süzülen ter gözlerini perdeliyordu, boğuk bir hıçkırıkla kirpiklerini kırpıştırarak yaşlan uzaklaştırdı.

Bir şey hareket etti. Birkaç küçük taş tıkırdayarak düştü. Toprağın derinliklerinden bir fısıltı duyuldu.

Eğer bir şey çıkacak olursa ölürdü. Kumun içinde yumruklan sıkılmıştı, göğsü acıyana kadar soluk almayı bile unuttu. Bir kıskaç olabilir miydi? *Ah Tanrım,* yoksa iğneli bir kuyruk muydu? Bir an için hayal gücüne engel olamadı, hayallerinden bir akrep çıktı, sonra bir tane daha, bir tane daha, sonra bir-

leştiler, büyük siyah bir akrep sürüsü haline geldiler ve Chryse acı acı bağırarak sıçradı.

Hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey.

Oracle boştu.

Terden sırılsıklam bir halde doğruldu ve yan tarafına saplanan ağrıyla eğildi. Hemen arkasında Sözcü’nün sesi duyuldu. “Tanrı burada değil. Bu iyiye alamet. Bizi Archon’un evinde bekliyor.”

Chryse döndü ve şaşırdı.

Rhetia maskesini tekrar takmıştı. Daha uzun ve heybetli görünüyordu.

Tam bir Kraliçe gibiydi.

Seth Tapmak kulesine duvara sinerek döndü ve kalabalığın arasına karıştı. Oblek’in arkasına sokuldu. “Eee?” dedi iri yarı adam.

“Mirany buralarda bir yerdeyse Ev’e girmeyi deneyecektir.”

“Evet, ama Alexos nerede? Ona bir şey olduysa ben...” Savurmaya hazırlandığı tehditleri yutarak sustu. Sonra alaycı bir ifadeyle başını salladı. “Tamam. Bir daha plansız öfkelenmek yok. Bu arada albinonun ışıktan nefret ettiğini fark ettin mi?”

Etmişti ama Seth başını iki yana salladı. Çok yorgun ve perişandı. “Kent asker kaynıyor. Belli ki Argelin sorun çıkmasından endişeleniyor. Benim geçiş belgem var. Sen de yüzünü kapat ve şunları al.”

Bir tomar parşömeni Oblek’in kolunun altına sıkıştırdı, müzisyen şaşırdı. “Bunlar ne?”

“Ne fark eder? Ne kapabildiysem. Hazır mışın?”

Oblek tornan kolunun altına yerleştirdi, bir elini çıkardı ve güneşten kararmış başını kaşıdı. “Tamam,” dedi sonra. “Aptalca hareketler yok.”

İri yan adam kaşlannı çattı. “O konuda dersimi aldım.” Ama herkesi tersleyerek kalabalığın arasına kanştığım gören Seth, sözlerinin doğru olması için dua etti.

Dokuzuncu Ev altının tüm ihtişamını yansıtıyordu.

Beyaz mermerden kulesi ve cephesiyle, Kent’in en gösterişli binasıydı. İçerideki duvarlann her santimetrekaresi yaldızlıydı, meşalenin zayıf ışığında bile ışıl ışıl parlıyordu. Kapılar çok büyüktü. Bütün bir duvarı kaplıyorlar, doğuya bakıyorlardı. Görevliler kilitleri açıp kapılan kanatlara

doğru katladıklan an insanlar sabırsızca kordonu yanp itişerek, zıplayarak, omuzla-nnda çocuklanyla içeri hücum ettiler.

“Geri!” diye öfkeyle kükredi Argelin. “Ayaktakımım içeri sokmayın!”

Ama o bile durumun umutsuz olduğunu görüyordu. İnsanlar sel gibi büyük salona doluşuyordu, gürültülü, iğrenç kokan şaşkın yüzler ve sesler rahatsız ediciydi, çaresizlikleri elle tutulacak kadar belirgindi. Bir kadın, “Archon!” diye bağınnca diğerleri ona katıldı. “Archon. Bize Archon’u gösterin! Archon’u istiyoruz!” Ziller çalıyor, eller çırpılıyordu. Kalabalığın arasında kaybolan çocuklar ağlayarak anne ve babalannı anyorlardı, erkekler kollannı kaldırmış yağmur için yalvanyorlardı.

Argelin, kendine yol açarak baş muhafızın yanma geldi ve hırladı. “Dikkatli olmazsak isyan çıkabilir. Dışarıdan yedek birlik iste. Bana yakın dur. İşaret verecek olursam buranın tamamıyla boşalmasını istiyorum. Neye mal olursa olsun. Anladın mı?”

Baş muhafız yılgın başını salladı. “Size tekrar saldıracaklarını mı düşünüyorsunuz?”

Argelin dikkatle kalabalığa bakıyordu. “Olabilir. Şişman adamı da gözden kaçımayın. Onu sağ istiyorum.”

“İnsanlar zarar görebilir.”

“Görsünler.” Döndü. “Tören Alayı için yer açın. Bir de şu koltuklar da oturanları kaldırın. Onlar önemli konuklar için.”

Çakal otoriter bakışlarla sırıtarak, bankın üzerinden kirli elleriyle hafifçe kendisine dokunan kölesine baktı. Sonra oturdu, iyice yayıldı, mağrur bakışlarını Ev’e girmeye çalışan insan kalabalığına çevirdi. Arkasında duran hizmetçi kız elindeki bronz kâseyi yüzüne doğru kaldırmış, endişeyle etrafına bakmıyordu.

“Kâseyi yere bıraksana, Mirany,” dedi Alexos kibarca. “Çok ağır olmalı.”

“O zaman beni tanırlar,” diye fısıldadı Mirany.

Alexos düşündü. “Kısa saçla çok değişik görünüyorsun. Ayrıca seni öldü biliyorlar. Seni kim arayacak?”

Mirany kararsızca kâseyi aşağı indirdi. Belki de haklıydı. Sonra birden Seth ile Oblek'i gördü ve kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Alexos da görmüştü, bir çığlık attı ve el salladı. Çakal çocuğu tuttuğu gibi aşağıya çekti. "Sakin ol, salak! Seni fark etmelerini mi istiyorsun?"

Mirany hemen muhafızlara baktı, kalabalığı geriye itmekle meşgul oldukları için kimse duymamıştı. Sonra bakışları Seth'e doğru kaydı.

O da Mirany'ye bakıyordu.

Seth gözlerine inanamıyordu. Mirany çok değişmişti. Büyümüştü. Ama umutlu gülümsemesi, aydınlık yüzüyle yine o tez canlı Mirany'ydi.

Hafifçe gülümsedi, başını salladı, Oblek'e döndüğünde yüzünde hâlâ aynı aptal gülümseme duruyordu. Eliyle yüzünü ovuyormuş gibi yaparak kısık bir sesle, "Dikkatli bak. Oradalar, koltukların olduğu yerdeler," dedi.

Oblek dik dik baktı. Küçük gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tanrım! Onun orada ne işi var?"

Çakal rahat bir tavırla elini salladı.

Oblek ileri atıldı.

Tam o anda trompetler tiz bir sesle çalmaya başladı. İnsanlar geri çekildi. Belli bir alan boşaltılmıştı ve beyazlar giymiş Dokuzlar boşaltılmış alana doğru yürüyordu.

Zengin kadınların, tüccarların ve prenslerin bulunduğu rütbeli kalabalığın arasında duran Mirany, yüzlerindeki altın gülümsemeyle Dokuzlar'm gururlu yürüyüşlerini seyrediyordu.

Taşıyıcı'nm kâsesi boştu, zaten öyle olmalıydı çünkü Tanrı Mirany'nin yanındaydı. Taşıyıcı Mirany'ydi. Taşıyıcı'nm saçlarının san olduğunu gördü. Chryse mıydı yoksa? Oysa Rhetia olmalıydı.

Esmer kızı göremedi ve telaşlandı. Rhetia onun lehine konuşmuş olabilir miydi? Başı derde mi girmişti yoksa?

Sözcü baş süsü ve maskesiyle son derece görkemli görünüyordu, sert kumaştan yaldız işlemeli mavi elbisesi yerlere sürünüyordu, uzun boyuyla bir kraliçe kadar zarifti.

Yanm daire şeklinde sıralanmış Dokuzlar sessizlik içinde bekliyordu.

Sonra Sözcü kollarını havaya kaldırdı.

“Bizler senin gelişin için hazırız, Yüce Varlık.” Sesi tuhaf çıkıyordu ve yankılıydı. Herkesin aynı anda başı doğuya dönünce hafif bir hışırtı oldu. Kalabalık salonlarda kimse konuşmuyordu. Seth yürüdü, Oblek hemen arkasındaydı.

Yüksekteki balkonda, Mirany başını kaldırıp kıpkızıl parlayan gökyüzüne baktı. “Gel bize,” diye hsıldadı.

Denizin üzerinde uzak bir noktada, erimiş ısı kütlesi gibi parlayan güneşin ışınlan aniden bir enerji patlaması gibi yayılarak karanlık gökyüzünü aydınlattı.

Yağmur Kraliçesi'nin kendi yolu vardır

Işık.

Işık nedir? Nasıl her şeyi farklı gösterebilir?

Önce yandı, kavurucu bir ışık halkası ona bakan bütün yüzleri kıpkırmızı yaptı. Duvarların tepesinden başlayarak yavaşça indi, güneş yükselmeye başlayınca değişti ve yoğunluğunu kaybetti. Altın haline geldi, arkasından kör edici bir beyazlık oluştu, sonra herkes gökyüzünün yumuşacık pembe renkli bulutlarla kaplandığını gördü.

İnsanlar mırıldandı.

Mirany, çok yukarılardan bile *yağmur* sözcüğünü duyabiliyordu, Evin etrafına hızla yayıldı.

Çakal ayağa kalkmıştı, güneş yüzünü aydınlatıyordu. Arka tarafa doğru, Miran/nin duyabileceği biçimde fısıldadı. "Çocuğun içeri girmesini istiyorsan, onu aşağı indirmenin zamanıdır."

Mirany irkildi, başını sallayarak maymunu çocuğun elinden alıp hırsızın eline tutuşturdu. "Onunla sen ilgilen." Alexos'u tuttu. "Hazır mısın?"

Çocuk başını salladı. O kızgın ışığın altında tuniği bembeyaz parlıyordu, siyah saçlarındaki altınlar ışıldıyordu.

Güneş güçlendi, evin içine doldukça duvarlar ışıdı, altın, mavi ve kırmızı freskler ve pırıldayan değerli taşlar zemine, Dokuzlar'ın zengin elbiselerine yansıdı. Isı da beraberinde geldi, sıcak dalgası o denli yoğundu ki kapının yakınındakiler gölgeliklere çekildiler. Kuşlar şakıdı. Çiçek kokulan havaya yayıldı. Boydan boya duvarların üzerinde çalman trompetlerin ve borulann ahenksiz sesi Liman'a ve terk edilmiş Tapınak'm çevresine kadar yankılanıyordu. Kalabalık dalgalanıyor, itişip kakışarak birbirilerini eziyordu.

Mirany ile Alexos kalabalığın arasından eğilip bükülerek geçerken neredeyse baş muhafızla burun buruna geldiler. Mirany aniden geri çekildi, korkmuştu. Dirseğinin yanında duran Alexos fısıldadı. "Bu taraftan."

Mirany’yi güneş ışığından çekerek, önünde nöbetçi bekleyen küçük bir kapıya doğru götürdü. Adam ikisini de şüpheli bakışlarla süzdü.

“İçeri giremezsiniz. Adaylar hazırlanıyor.”

Mirany adamın omzunun üzerinden baktı.

İçerisi erkek çocuk doluydu. Aslında dokuz taneydiler, hepsi taranmış ve yıkanmış, anneleri de gönderilmişti. Yalnız ve korkmuş bir halde oturuyorlardı, bir tanesinin ayaklan yere değmiyordu.

Mirany dudağım ısırdı.

Konuşmasına fırsat kalmadan küstah ve kibirli bir ses duyuldu. “Çekilin geçeyim!” Seth sanki Mirany yokmuş gibi onu itip içeri girdi. Elinde bir tahtanın üzerine iğnelenmiş bir liste vardı. Nöbetçinin yanından geçti ve çocukların yanma gitti.

“Şimdi. Bu listede isimleriniz yazılı, okuduğum sıra ile Seçmeler için dışarı çıkacaksınız. Anlaşıldı mı?”

Çocuklar ayağa kalktılar, heyecanlıydılar. “Bir dakika bekle,” dedi nöbetçi. “Bana böyle bir şey söylenmedi.”

Seth hor gören bir ifadeyle bir tabaka parşömen çıkardı ve adamın burnuna dayadı. “Geçiş iznim. Bizzat Argelin tarafından imzalanmış.”

Adam boş gözlerle parşömene baktı.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra adam mırıldandı. “Sanınm...”

“Tamam.” Seth parşömeni adamın elinden çekip aldı. Mirany’nin sıkıca tuttuğu kâse soluğundan buğulanmıştı. Adam okuma bilmiyordu. Seth bundan nasıl emin olabilmişti?

Mirany.

Bir an için Alexos’un konuştuğunu sandı. Ama çocuk yavaşça kapıya yaklaşıyordu. *Mirany. Uzaklaş. Acele et.*

“Alexos!” diye tısladı. Çocuk dönüp bakmadı. Seth Adaylar’ın maskelerini bulmuş birer birer dağıtıyordu. Kısa bir an Miran/ye baktı.

Hemen, Mirany. O geliyor!

Mirany hemen arkasını döndü ve insanların arasına karıştı. O kadar kalabalıktı ki dirsek atıyorlar, ayağına basıyorlar ve geçmesine izin vermiyorlardı. Soluk soluğa, şişman bir kadınla katlanır iskemleye oturmuş yaşlı bir adamın arasına sıkıştı ve arkasından bir el onu bileğinden yakaladığı gibi geriye döndürdü. Boğulacak gibi oldu.

Argelin'di. Bakışları sert ve şaşkındı.

Kimse görmeden saçlarından yakalayıp başını arkaya doğru çekti. Hırıltılı sesi kulağını tırmaladı.

"Bunu nasıl yaptığını öğreneceğim! Diğerleri nerede? Ne-redeler?"

"Bilmiyorum..."

"Şişman adam. Kâtip." Saçım daha sert çekti. *"Küçük çocuk."*

Trompetler çaldı. Kalabalık bir anda hareketlendi. Mirany bileğini kurtardı, insanlann arasına karışarak kendine yol açmaya çalıştı, kâseyi sıkıca göğsüne yapıştırmıştı.

Çocuklar gelmeye başladılar. Dokuz taneydiler ve hepsi maskeliydi. Her biri incecik gümüşten bir maske takmıştı, sakin ve çok güzeldiler, hepsinin üzerinde birbirinin aynısı beyaz tunikler vardı. Ayaklan çıplaktı, saçlan maskelerin koyu renk tüyleri ve kristalleriyle kaplanmıştı.

Boylan bile aynıydı.

Birbirinden ayırmak mümkün değildi.

Mirany çaresizlikle yüzünü buruşturdu, Argelin her tarafa emir yağdırmıştı. İki asker gelip iki yanında durdular, derin soluklar alarak adamlann sıcak ve terli bedenlerinin arasına sıkışıp kaldı. Alexos neredeydi? Hermia kimi seçecekti?

Ev ölüm sessizliğine bürünmüştü. Güneşin ışınlan dimdik, evin içine vuruyordu. İçerisi fınn gibi ısınmıştı, tavanda ışığı yansıtan üç tane ayna gördü, güneşten bir yuvarlak, parlak bir küre gibi ışıldıyordu.

Sözcü hareket etti. Uzun boyu ve tüm ihtişamıyla çocuklann önünden geçerek hepsine teker teker baktı. Çocuklann bazılan yere, bazılan arkaya bakıyordu. Beşinci çocuk başını dimdik kaldırmıştı. Yedinci kollarını kavuşturmuştu. Seth Alexos'u sıraya sokabilmiş miydi acaba? Neredeydi?

Sana söyledim. Hiç merak etme. Her şey benim istediğim gibi olacak.

Bizim isteklerimiz ne olacak, diye düşündü Mirany.

Sesin gülümsediğini hissetti. *Ona söz veremem. Herkes farklı şeyler istiyor. Sen, Argelin, Oblek. Bütün bu kalabalıkta,*

bütün akıllardan pek çok istek geçiyor. Tanrı nasıl seçim yapabilir, Mirany?

Hermia bir adım geriledi. Gerçekten Hermia mıydı? Boyu daha uzun gibiydi, ensiz baş süsü pırıltılar saçıyordu. Kollarını kaldırdı ve iki yana açtı.

Kalabalık soluğunu tuttu. Ağır elbisesine camdan binlerce küçük damla dikilmişti, güneş üzerine vurunca her birinin içinden binlerce gökkuşağı yansıyordu. Yağmur Kraliçesi'nin elbisesi pırıltı damlacıklarına batırılmış gibiydi ve altın ağızdan çıkan Tann'mn sözleri çağlayarak dalga dalga yayıldı. Mirany şaşırdı. Salonun diğer ucunda Argelin'i gördü, aniden dönmüştü.

Bu Hermia'nm sesi değildi.

Yağmur Kraliçesi'nin gözleri maskenin arkasında açıldı. Karanlık ve tuhaftılar, önce dokuz çocuğa, sonra Argelin'e baktı. Mirany titriyordu. Elleri terden kayganlaşmışb. O Hermia değildi.

Sonra kapıda, öfkeyle oradaki nöbetçiyle tartışmakta olan Rhetia'yı gördü.

Yağmurun kontrolü olmaz. Gelir, gider ve gerektiği yerde

iner.

"O kim?"

Seçecek olan, Mirany.

Kadın beyaz elini uzattı. Her parmağında bir kristal damla sallanıyordu. Sıra boyunca yürüdü, birinci çocuğu geçti, ikinci çocuğu geçti. Kalabalık soluğunu tutup bekledi. Üçiincüyü geçti. Beşincinin önünde aniden durdu.

Kimse hareket etmedi.

Devam etti. Altıncı ve yedinci çocuk korkudan donmuştu. Sekizinci çocuk cesurca yüzüne bakıyordu. Dokuzuncu ayaklarına bakıyordu.

Büyük bir sessizlik içinde tekrar sıranın ortasına gitti. Beşinci çocuk bekledi. Başı yukarıda, kollan iki yanındaydı. Çıkan rüzgâr ensesindeki koyu renk tüyleri karıştınyordu.

Sözcü bir kez Argelin'e baktı. General'in pürüzsüz yüzü sinirden gerilmişti.

Sonra uzandı ve kristal tırnağıyla sıradaki beşinci çocuğa dokundu.

"Bakın!" dedi yumuşak bir sesle. "Tanrı budur. Tann Archon'un evine girdi!"

İnsanlar hareketlendi. Kalabalıktan biri bağırdı. Dışarıda birden korkunç bir gök gürültüsü koptu.

Çocuk maskesini çıkardı ve Mirany rahatlayarak gevşedi.

Alexos'tu.

Hepsinin Alexos olmadığını nereden biliyorsun, dedi ses alaycı bir tavırla.

Birden Argelin'in öfkeli kükremesi duyuldu ama kalabalıktan kopan heyecan ve coşku dolu sevinç çığlıkları sesini boğdu. İnsanlar ellerini, hasta çocuklarını uzatarak dev bir dalga gibi ileri atıldılar. Askerler bir mızrak duvan oluşturarak kalabalığı uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Alexos mutlu ve mahcup görünüyordu. Önce Mirany'ye, sonra kalabalığın arasında hayretler içinde bakmakta olan Çakala dönüp sırıttı. Maymun, Çakal'ın kucağından atladı, Alexos sevinçle bağırarak hayvanı kucakladı.

Çok büyük bir karmaşa ve hareketlilik yaşanıyordu. Askerler içeriye doldular ve güneş ışığının önüne geçtiler. Argelin insanları itip kakarak kendini boşluğa attı ve Alexos'u yakaladı. *"HAYIR\"* diye deli gibi bağırdı. "Bu Archon değil! Bu çocuk Aday bile değildi! İhanet bu, halkım! İzin verecek olursak Tann bizi cezalandırır! Öfkesini dinleyin!"

Gök gürledi. Şimşeğin ışığında insanların elleriyle yüzleri bembeyaz göründü ve korku süratle kalabalığa yayıldı. Argelin Sözcü'ye döndü.

“Leydi. Onlara söyleyin. Bu Archon değil.” Sözcü, Argelin’e yaklaştı, gözleri gülüyordu ve maskenin arkasından koyu mavi bakıyordu. “Tanrı bana kimi seçeceğimi söyledi, Lord General. Onun kararma karşı mı geliyorsun?” Argelin öfkeden köpürerek kadına baktı, konuştuğunda sesi boğuk bir fısıltıydı. “Hermia, yemin ediyorum...”

Kadın kristal parmak uçlarından birini Argelin’in dudağına bastırdı. “Ben Hermia değilim.”

Mirany bir an Argelin’in kadının maskesini çekip çıkaracağını sandı. Argelin elini uzatıp maskeye dokundu ve aniden çekti, parmakları yanmış gibi kıvrılmıştı.

Veya ıslanmıştı.

“Kimsin sen?” diye tısladı.

“Hermia’nın olması gereken kişi. Ben Yağmur Kraliçesi’yim.” Sonra kadın zarif bir baş işaretiyle döndü, Dokuzlar’in geri kalanı arkasından tek sıra halinde çıktı. İnsanlar onlara yol açü. Kalabalık sinmiş, korkmuştu, insanlar kuşkuluydu. Mirany muhafızların elinden kurtuldu. Herkes onu unutmuşa benziyordu, kapının yanında Seth’i gördü, çılgınca ona el sallıyordu. Argelin kükredi. “Buna asla izin vermeyeceğim!”

Alexos hâlâ elindeydi ama aniden iri bir kol boynuna sarıldı ve soluğunu kesti. Kolu yakalayarak soluk almaya çalıştı. Korumalar etrafını sardığı sırada, Oblek bağırdı. “Bir adım daha yaklaşacak olursanız boynunu kırarım!”

Sonra usulca Argelin’in kulağına fısıldadı. “Ve bu sefer General, işi elime yüzüme bulaştırmam.”

Başka kimler bu sınavdan geçebilir?

“Oblek!”

Mirany öne çıktı, bronz kâse hâlâ elindeydi. “Bırak onu! Alexos Archon olacak! Bu iş bitti.”

İri yarı adam yüzünü ekşiterek güldü, Argelin’in belini büktü. “Öyle mi? Tanrı öyle söylüyor, Sözcü de öyle söylüyor ama General öyle söylemiyor. Askerler Kent’i sarmış, bugün burada yetki Argelin’de, Leydi.”

Mirany etrafına baktı. İnsanlar sessizce onları seyrediyordu.

“Onlara bakma,” diye gürledi Oblek. “Ne faydaları var? Orduyu kim komuta ederse onun peşinden giderler. Vergiyi kim alırsa, kuyuları kim kontrol ederse onu dinlerler. Fakir insanlann nasıl düşündüğünü bilirim. Arkama geç Mirany. Sen de Archon.”

Mirany şok olmuş vaziyette söyleneni yapü, Archon da maymunu kucakladı ve kapıya doğru ilerlediler. Oblek Argelin’i geri geri sürüklüyordu ve askerler gölge gibi peşlerinden gidiyordu.

Birisi Mirany’nin yanına geldi. Arkasına dönüp bakınca Seth’i gördü. “Çoktan buradan çıkmış olabilirdin,” diye fısıldadı şaşkınlıkla.

Seth omzunu silkti, üzgün görünüyordu. “Artık çok geç,” dedi. Başını kaldırıp balkona baktı. Mirany kalabalığın arasına sıkışmış Seth’in babasını

ve Telia’yı gördü, onlara bakıyorlardı. Babasının yüzü korkudan bembeyaz kesilmişti.

Rüzgâr eteklerini savurunca dışanda olduklarını fark etti. Gökyüzünü bulutlar kaplamıştı, bulutların arasından parlak bir ışık demeti süzülüyordu.

Pazar meydanında insanlar sağa sola kaçışıyordu. Kent’in mazgallarında okçular sıralanmıştı, yaylar çekilmişti. Mızrakçılar büyük kapılan tutmuşlardı. Hiçbir çıkış yolu yoktu.

“Oblek,” diye fısıldadı Mirany.

Oblek tüm dikkatini Argelin’in boğazına sıkmaya vermişti, yine de Mirany’ye gülümsedi. “Merak etme. Bu sefer hata yapmayacağım.”

“Nasıl? Hepimizi öldürecekler.”

“Bu konuda Leydi,” dedi Argelin dişlerinin arasından, “sana söz verebilirim.”

Mirany Argelin’e döndü. “Tann’ya karşı gelemezdin. İnsanlar sana izin vermez.”

“O Archon değil. Seçmeler yasalara aykın olarak değiştirildi ve bunu sen de biliyorsun. İnsanlar bana inanıyor!” Gülümsedi. “Öldür beni ve ne olacağını gör.”

Bir anda Oblek durdu. Çünkü Alexos arkasından çıkmış ve Argelin’in karşısına dikilmişti, maymun omzundaydı.

Bütün oklar ve mızraklar Alexos’a çevrilmişti.

“Archon!” Oblek’in acısı sesine yansımıştı.

“Onu bırak, eski dostum.”

“Ne!”

“Onu bırak. Benim kim olduğumu insanların anlamalarının zamanı geldi.”

İri yan adam dondu, kararsızdı. Seth yanma geldi ve kibarca kolunu Argelin’in boğazından çekti. Argelin bir hamleyle elinden kurtuldu, boynu kıpkırmızı olmuş, yüzünü öfke bürümüştü. Hemen askerlerine döndü.

“Öldürün onları!” diye kükredi. “Durmayın!”

Mirany ürktü. Seth gözlerini yumdu, sonra utançla tekrar açtı.Kimse hareket etmedi.

Şaşkın sessizliği Alexos’un ciddi sesi böldü. “Sanırım ne olacağını görmek için beklediklerim anlamışsındır, Lord General. Hakkımdaki iddialarının doğru olup olmadığını görmek için bekliyorlar. Bana kâseyi getir Mirany, lütfen.” Mirany şaşırdı, Oblek’e baktı, dudaklarını yaladı ve kâseyle birlikte yürüdü, mücevher akrep kâsenin içinde tıngırdıyordu. Bir saniye sonra Seth endişeyle okçulara bakarak Mirany’nin arkasından gitti. Pazar meydanındaki insanlar onları seyrediyordu.

Kalabalığın görebilmesi için Alexos elini havaya kaldırdı. Sonra kararlı bir ifadeyle kâsenin içine soktu.

Kalabalığın arasında bir kıpırdama oldu. Bir kadın çığlık attı. Kâseyi sıkıca tutan Mirany ağlamak üzereydi.

Çünkü kâsenin ağız kısmında bir kıskaç belirmişti, küçük ve parlaktı. Sonra bir çengel göründü, kâsede bir çıtırtı oldu.

Alexos sakince bekliyordu.

“Çatılı,” dedi Seth soluk soluğa ama Mirany onu zar zor duyabildi. Gözlerini ışıl ışıl parlayan ve kâsenin kenarından

Alexos’un koluna yürüyen akrebe dikmişti, öldürücü yaratık çocuğun beyaz tuniğine tutundu.

Maymun çığlık çığlığa kucağından atladı, Oblek’e doğru kaçtı. Alexos gülümseyerek Argelin’e yaklaştı, Argelin geriye doğru dikkatle bir adım attı. Akrep canlıydı. Kabuğu yakuttandı, canlı bir mücevherdi. İğneli kuyruğu havadaydı, zehir saçıyordu. Alexos’un omzuna küçük saldırılar yapıyordu, sonra saçlarına doğru tırmandı. Alexos hiç kıpırdamadan, “Sence General, diğer Adaylar gelip aynı sınavdan geçebilir mi?” diye sordu.

Argelin’in yüzü gerilmişti. Alexos kaldırımın karşı tarafında toplanmış diğer çocuklara döndü ve parmağıyla çağırdı. Hiçbiri hareket etmedi. Akrep yüzüne tırmandı, sonra omzuna düştü ve sıkıca tutundu. Kalabalık korkuyla

inledi. Çocuk mücevher yaratığı usulca omzundan kurtardı ve iki eliyle havaya kaldırdı. “Bakın,” diye fısıldadı. “Archon benim.”

Kalabalıktan bir uğultu yükseldi. Hepsi Archon için bağırıyordu. Mirany kâsenin titrediğini hissetti, elinden düşüreceğini sandı, kalbi yerinden fırlayacak gibi çarpıyordu.

Bütün gürültü ve kargaşaya rağmen Alexos son derece sakin duruyordu, gözlerini Argelin’e dikmişti. “Önümde diz çök,” diye soludu.

General kıpırdamadı. Mirany kâseyi indirdi. Seth arkasından bakarken oklar ve mızraklar indirilmişti. Kalabalığın arasında biri şarkı söylüyordu, bir zafer şarkisiydi.

Argelin yavaşça diz çöktü. Yüzü donmuştu ve nefretini saklayamıyordu. İki dizinin üzerine çöktü, sonra alnını tozlu yere yapıştırdı. Alexos acımasızca General’i seyrediyordu, kara gözleri tuhaflaşmış ve yabancılaşmıştı.

“Archon sensin,” dedi Argelin.

Alexos, General’e hiç bakmadan, “Mirany,” dedi. “Şimdi onlara yağmuru vermeliyiz.”

Askerler yaklaşıyordu, diz çöküyorlar ve silahlannı atıyorlardı. Kalabalık huşu içinde eğildi.

Mirany kâsenin içine baktı, kâse su doluyordu. Şaşılacak kadar kısa bir zamanda ağırlaşmıştı. Su taşmaya başladı, etrafa saçılıyor, ayaklarını ıslatıyordu. Sevinç çığlığıyla kâseyi havaya kaldırdı, iki yanından şelale gibi sular akıyordu, kollannı ve yüzünü ıslatıyordu. Gök gürledi, iri damlalar üzerine düşüyor, tozlu pazar meydanı yıkanıyordu. Gözlerini açtı, başını arkaya attı ve suyu içti, çünkü yağmur yağıyordu. *Yağmur yağıyordu.*

Birkaç saniye içinde insanlar yağmurda ıslanmaya başladı. Sağanak yağış vahşi ve sertti, kamçı gibi iniyordu, can acıtan büyük ve şiddetli bir yağmurdu. Çevredeki bütün insanlar aniden canlanmıştı. Bağırarak koşuyorlar, dans ediyorlar, ağlıyorlar, binaların içinden dışarı akın ediyorlar, kendilerini bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altına atıyorlardı.

Mirany sırılsıklamdı, elbisesi üzerine yapışmıştı. Saçları dümdüz olmuş kulaklarından, boynundan sular süzülüyordu. Birinin bağırdığını duydu. “Kâseyi yere bırak, Mirany.” Bağıran Seth’di, her tarafından sular süzüyordu.

Mirany kâseyi bırakınca, Seth ona sarıldı. “Bitti! Başardık! Sen başardın!”

Argelin yerden kalkmaya çalışıyordu, sırılsıklamdı. Mirany, “Evet,” dedi, sonra bir an içinde büyüyen korkuyu fark etti, bir bitkinlik ve arkasından sersemlik hissetti. Üşüyordu, ıslanmıştı, neşeliydi ve çok yorgundu. İnsanlar çanaklarını ve kaplannı çıkarmışlardı, bayram yapıyorlardı. Yağmur kaldırımları kırbaçlıyor, Tapmak kulesinin üzerinden çağlayan gibi dökülüyor,bir pınar gibi muazzam piramidin merdivenlerinden akıyor, fıskiye gibi püskürüyordu.

Uzakta, Dokuzuncu Ev’in kapısında Çakal kollarım kavuşturmuş olanları seyrediyordu.

“Çok düşman kazandık,” dedi Mirany. “Argelin onu asla sağ bırakmayacak. Hiçbirimizi bırakmayacak.”

“Argelin’in başka seçeneği yok!” Seth’in sesi güçlü çıkıyordu, çenesinden yağmur damlıyordu. Mirany’nin kollarım tuttu. “Sözcü sen olacaksın ve her şey olması gerektiği gibi olacak. İnan bana Mirany, öyle olacak! Artık yapabileceği bir şey kalmadı. İnsanlar, askerler, hepsi olanları gördü!”

Gök gürledi. Oblek bir kolunu Archon’a doladı, akrep taşların üzerinde tıkırdıyordu. Eğilip yerden aldı, akrep metaldendi.

“Yaptığın şey beni çok şaşırttı, eski dostum,” diye bağırdı ellerini ve kollannı yağmura uzatarak. “Bundan sonra her şey çok farklı olacak.”

“Gerçekten öyle.” Argelin’in sesi buz gibiydi. Döndü, muhafızın getirdiği bir şeyi aldı, müzisyenin korkutucu gövdesini görmezden gelerek Alexos’a doğru yürüdü.

Sesini herkesin duyabileceği kadar yükselterek konuştu.

“Bu senin, Archon. Onu şimdi giymen gerekiyor. Çünkü sen eğer Archon’san bunun gereklerini yerine getirmelisin. Bugünden itibaren ayrı yaşayacaksın ve kimseyle konuşmayacaksın. Tanrı seni emrettiği zaman ona gideceksin. İnsanlar isterse onlar için öleceksin.”

Bilinçli ve dikkatli bir biçimde Archon’un maskesini çocuğun yüzüne geçirdi ve bir adım geri attı. Tekrar konuştuğunda sesi zehirli bir fısıltı gibiydi.

“Ve bugünden itibaren Lordum, kimse bir daha yüzünü görmeyecek.”

Alexos’u altın ve sakin bir Tann güzelliği kapladı. Yalnızca maskenin göz deliklerinden görünen kara gözleri canlıydı.

Herkes yalnızca soluk alışlarını duyabiliyordu.

Eski bir medeniyeti kurtarabilecek veya yok edebilecek bir genç kızın olağanüstü öyküsü

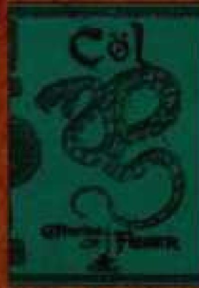
Akrepler cilalı bronzun üzerinde kayıyor, tıkırdıyordu. Öfkeyle koşuyor, sürünüyor, titrek kuyruklarındaki iğnelerini büyük bir öfkeyle, defalarca birbirlerine batırıyordu. Kâsenin içine zehir damlaları saçılmıştı.

Mirany bakışlarını kaldırmadan yürüdü, yoldaki çukurlara takılıyordu, vücudu gerilmiş, tüm enerjisini gözlerine, ellerine ve dengede tutmaya çalıştığı hafif yana eğik kâseye yoğunlaştırmıştı...

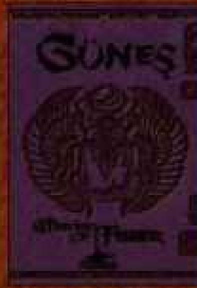

"Şoke edici bir başlangıçtan şaşırtıcı doruk noktasına kadar son derece etkileyici bir şekilde kurgulanmış."
Whitbread Jürisi - 2003

"Bu üç kitaplık fantastik kurgunun ilk bölümünde, Catherine Fisher *Binbir Gece Masalları*'nın büyülü dünyasını anımsatan bir dünyayı özgün bir üslupla canlandırıyor. Kesinlikle okunmalı." *The Bookseller*

2. Kitap

3. Kitap

